

புத்திரன் 21

100 /-

கலை, இலக்கிய இதழ்

“யாத்ரா”

கிடைக்குமிடங்கள்

இஸ்லாமிக் புக் ஹவுஸ்

77, ஸ்ரீ வஜிரஞான மாவத்தை
தெமட்டகொட நோட், கொழும்பு - 09
2684851, 2669197

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11
2422341, 2435713

லக்கி புக்ஸ்

5/2 கெலிலிய ஷொப்பிங் கொம்பளக்ஸ்
தவுலகல நோட், கெலிலிய
077 2392924

மினா பிரின்டர்ஸ்

மெயின் வீதி, ஓட்டமாவடி
077 1633150

கவிஞர் நகுமான் ஏ ஜமீல் - மருதமுனை
0779689392

கலைமகன் பைரூஸ் - தெனிபிட்டிய
0777 432987

எம்.ரி. சஜாத் - கிண்ணியா
077 9787002

நாச்சியாதீவு பர்வீன் - அனுராதபுரம்
077 1877876

பிரதேச ரீதியாக “யாத்ரா”வைப் பகிர்ந்தளிப்பதில்
உதவுமாறு இலக்கிய நெஞ்சங்களைக்
கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

இதழ் - 21

கலை, இலக்கிய இதழ்

ISSN - 1391 - 8907

ஏப்ரல் - ஜூன் - 2012

ஆசிரியர்

அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்

0777303818

உதவி ஆசிரியர்

வாழைச்சேனை அமர்

0771633150

நிர்வாக ஆசிரியர்

நாச்சியாதீவு பர்வீன்

0771877876

தொடர்புகள்

YAATHRA

37, Sri Sidhartha Mawatha,

(Dhankanatha Road)

MABOLA - WATTALA,

SRI LANKA.

மின்னஞ்சல்

ashroffshihabdeen@gmail.com

உள்ளே...

கவிதை	
கிளர்வாதை	02
என் மனக் குருவிகள்	10
வென்று வருவோம் விரை	30
விடை காற்றினில் வீசிடுதே	37
குறுங்கவிதைகள்	41
மனசு பற்றிய இரண்டு கவிதைகள்	69
விடையில்லா வினாக்கள்	78
ஜமீல் கவிதைகள்	82
கட்டுரை	
இணையத்தளங்களில் கவிதைகள்	04
பெண் பற்றிய புனைவு	22
சிறுகதை	
அணில்	12
சேட்டைக்காரக் கறுப்புப் பெண்	38
பத்தி	
வளர்ப்புப் பிள்ளைகள்	32
பனிக்கட்டியாறு	34
புள் எரி	
யாழ் அஸீம்	42
நெடுங் கதை	
ஆசிரியம்	50
நாடகம்	
பறக்கும் சிறகுகள்	84
அரசியல்	
எதிர்கால அரசியலில் சிறுபான்மைக் கட்சிகள்	70
இணையம்	
பின்நவீனத்துவம்	74
செய்தி	
இலங்கையராதல்	77
அஞ்சலி	
மருதமுனை மஜீத்	49
ஷேக்கோ	80
ராஜேஸ்வரி சண்முகம், நூறானியா ஹஸன், சண்முகம் சிவலிங்கம், ஏ.ஆர்.ஏ.அஸீம்	94

படைப்புகளுக்குப் படைப்பாளிகளே பொறுப்பாளிகள்

கிளர்வாதை

□
ஆதித்தன்

எஞ்சிக் கிடந்த கனவுகளில்
எழுத மறந்த சொற்புணர்வில்
விஞ்சிக் கிளர்ந்த உன் நினைவில்
வேகிக் கிடக்கும் இந்நிலையில்
அஞ்சிக் கிடந்தென் அமுதநிலை
அகன்று போமோ என்றோங்கி
நெஞ்சக் குள்நான் சிதறுண்ட
நிகழ்வை நீயும் அறியாயோ?

நீண்ட கவிதைச் சிறகுகளில்
நீல வான முகடுகளைத்
தாண்டித் தாண்டி நான்போன
தடங்கள் இல்லை. வழிமாறி
மூண்ட உந்தன் நெருப்பிற்கென்
மூச்சைத் தந்தேன் இரையானேன்
தீண்டல் வற்ற, உயிர் பற்றித்
தின்ற சாவை அறியாயோ?

காற்று வழியே உயிரேகி
கனவு கழிய முன்பங்கே
ஊற்று வழியே நாமிருந்த
உணர்வோ டின்றும் உறவாட,
வேற்று மனிதப் பதருள்ளை
வேகித் தழுவக் கண்டுள்ளே
ஆற்ற வொண்ணா வலியேறி
அறுக்கும் கணத்தை அறியாயோ?

தேங்கும் நினைவுச் சாக்கடையில்,
தெளிய மறுத்த புனைவுணர்வில்,
ஏங்கிச்சூழ்ந்த துயர் பற்றி
எரியும் வண்ணக் கனவுகளில்,
ஓங்கிக் கதறும் என் கவிதை.
ஒடுங்காத் துயரச் சொற்காட்டில்
துங்காப் பொழுதின் கனவுகளைத்
தொலைத்தேன். அதனை அறியாயோ?

யாத்ரா

தம்புள்ளைப் பள்ளிவாசல் விவகாரம் ஆறப் போடப்பட்ட போதும்
இன்னும் இலங்கை வாழ் முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் மனங்களில் அது
நீறு பூத்த நெருப்பாகவே கனன்று கொண்டிருக்கிறது.

தேசத்தின் சட்டம் பெரும்பான்மைக்கு ஒரு விதமாகவும் சிறு
பான்மையினருக்கு ஒரு விதமாகவும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை
மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் சிந்திப்பவர்களும் அமைதியான
வாழ்வை விரும்புவவர்களுமான பெரும்பான்மையினரே ஏற்றுக்
கொள்கிறார்கள்.

சிறுபான்மைச் சமூகமொன்றின் மீதான மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை
அல்லது அலட்சியம் போன்ற காரணிகளால் கால் நூற்றாண்டுக்கும்
மேலாக இலங்கை இரத்தத்தில் குளித்து எழுந்திருக்கிறது.

ஒரு சிறுபான்மையின் போராட்டம் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட பிறகு,
மற்றொரு சிறுபான்மையின் மத உணர்வை உரசிப்பார்ப்பதானது
வெற்றியாளர் ஒரு போராட்டத்தின் தோல்வியின் மீது எழுந்து நின்று
எக்காளமிட்டுச் சிரித்து அவமதிப்பதற்கு ஒப்பானது.

இரண்டு சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் வாழும் இலங்கை போன்ற ஒரு
நாட்டில் ஒரு சமூகம் தனது போராட்டத் தோல்வியில் துவண்டு
போய்க் கிடக்க, மற்றொரு சிறுபான்மை சீண்டப்படுவதானது இரண்டு
சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கும் 'அடங்கியிருக்க' விடுக்கப்படும்
பெரும்பான்மையினரின் செய்தியாகவும் கொள்ளப்படலாம்.

பெரும்பான்மையின் வல்லமையைப் பறைசாற்றுவதற்கும்
பெருமையை எடுத்துக் கூறுவதற்குமாகச் சொல்லப்படும் இந்தச்
செய்தி இரண்டு சிறுபான்மைச் சமூகங்களையும் ஒரே புள்ளியில்
என்றாவது ஒருநாள் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடும் என்பதைப்
பெரும்பான்மை ஆட்சியாளர்கள் அவதானிக்க வேண்டும்.

அதன் விளைவுகள் சுபீட்சம் நிறைந்த, ஆசியாவின் அதிசயம் என்ற
அழகிய கனவைப் பகற்கனவாகவே மாற்றிவிடலாம்.

இன்னொரு கால் நூற்றாண்டு இலங்கை இரத்தம் சிந்துமாக இருந்தால்
நமது அடுத்த பரம்பரை இலங்கையை ஒரு சோமாலியாவாகவே
தரிசிக்கும் துர்ப்பாக்கியம் நிகழ்ந்து விடக்கூடும்.

இணையத்தளங்களில்

நிரம்பி வழியும் கவிதைகள்

ஆச்சரியப்படுத்துகின்றனவா? ஆவேசப்படுத்துகின்றனவா?

அண்மைய சம்பவங்களை முன்வைத்து,

ஒரு குறுகிய பார்வை

எல்லாமே கணனி மயமாகிவிட்ட இந்த நூற்றாண்டில் மனிதர்களின் அன்றாடத் தேவைகளில் இணையத்தளங்கள் பாரிய வகிபங்கை ஏற்றிருக்கின்றன என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. இணையத்தளங்களின் வீச்சு பலம் பொருந்திய அம்சமாகவே நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கும், எப்போதும், எப்படியும் இணையத்தளங்களில் இணைப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய அளவுக்குத் தொழிநுட்பங்கள் மலிந்து கிடக்கும் காலம் இது. ஆங்கிலத்தில் இது ubiquity (24 மணி நேரமும் பயன்படுத்தத்தக்கது) என அழைக்கப்படுகிறது. இத்தகைய இணையத்தளங்களின் வருகைக்குப் பிறகு பல அபரிமிதமான மற்றும் அபாயமான மாற்றங்கள் நமது தமிழ் கலை, கலாசார, இலக்கிய அம்சங்களில் பரவலாக இடம்பெற்று வருவது கண்கூடு. உண்மையில் இத்தகைய மாற்றங்கள் ஆக்கபூர்வமான வழிகளில் நம் கலை அம்சங்களை நகர்த்துகின்றனவா? அல்லது சிக்கலான ஒரு கலை வடிவத்துக்குள் நம் எழுத்தாளர்களையும் நம்

எழுத்தின் மரபையும் உட்புதைக்கின்றனவா? என்பதை அவசரமாகக் கண்டறிந்து அதற்கேற்பச் சில நியமங்களை (Standard) கண்டடைவது அவசியமாகிறது. இந்தக் கட்டுரை சில சம்பவங்களையும் அதன் மூலம் தமிழ்க் கவிதையில் எத்தகைய தாக்கங்கள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன என்பதையும் முதற்கட்டமாக ஆராய்கிறது.

சம்பவம் - 01

அவர் ஒரு எழுத்தாளராகப் பெரிய அளவில் அறியப்படாதவர் அல்லது சரியான எழுத்தின் வடிவத்தை இதுவரை எட்டாதவர். அவரிடம் ஒரு blog (வலைப்பூ என்று சொல்லப்படுகிறது. சரியான தமிழ் வடிவம் இன்னும் வழங்கப்படவில்லையென நினைக்கிறேன்) இருக்கிறது. அவர் மனசில் உதிக்கும் எண்ணக் கருக்களைக் கவிதையாக அடிக்கடி பதிவிடுவார். அது கவிதையா? கவிதை மாதிரியான வடிவங்களா என்பது பற்றிய கரிசனை இல்லாமல் தனது பாணியில் வலையிடுவார்.

சம்பவம் - 02

நன்றாக எழுதும் ஒருவர். நிறைய வாசிப்பு, நிறைய தேடல் என்று தன் வழியில் பயணிப்பவர். அச்சுண்டகங்களிலும், இணையத்தளங்களிலும் அதிக அளவில் தொடர் தேர்ச்சியாக எழுதி வரும் ஒரு நபர்.

சம்பவம் - 03

அவர் ஓர் எழுத்தாளர். நன்கு பிரபலமான பல படைப்புக்களுக்குச் சொந்தக்காரர். இணையத்தளங்களில் பெரிய அளவில் எழுதுவதில்லை. இணையத்தளங்கள் தொடர்பில் போதிய அறிவும் அவரிடத்தில் இல்லை.

சம்பவம் - 04

அவர் ஒரு எழுத்தாளர் அல்ல. ஆயினும் நல்ல வாசகர். நல்ல கவிதைளைப் பாராட்டும் நேர்மையான வாசகர். அவரது பொதுவான கருத்து, இணையத்தளம் எங்கிலும் நிரம்பி வழியும் கவிதைகள் தரமானவையாக இல்லை என்பதோடு மிகக் குறைவான படைப்புக்களே போதிய தரத்துடன் வெளிவருகின்றன என்பதாகும்.

சம்பவம் - 05

அவர் ஓர் இணையத்தள எழுத்தாளர். இணையத்தளங்களில் அதிக அளவில் பங்களிப்புச் செய்பவர். இணையத்தளங்களின் கவிதைகள் பற்றியும், தனது இணையத்தளப் படைப்புக்கள் பற்றியும் எப்போதும் சிலாகித்துப் பேசுபவர். தனது எழுத்தின் வீச்சை இணையத்தளங்களுடன் மட்டுப்படுத்திக் கொண்டவர்.

சம்பவம் - 06

எதை யார் எங்கு எழுதினாலும் எதிர்மறை விமர்சனங்களை மட்டும் வெளியிடுபவர்.

சம்பவம் 01 இணை முன்வைத்து...

இணையத்தளம் எங்கிலும் கூகிள் நிறுவனம் மாபெரும் புரட்சியை உண்டு பண்ணிய அதன் முக்கியமான சேவைகளில் Blog மிக முக்கியமானது. இதைத் தவிர wordpress, joomla போன்ற நிறுவனங்களும் தனிநபர் வலைப்பூக்களை உருவாக்க இலவசச் சேவைகளை வழங்குகின்றன. இதில் அதிக அளவில் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் blogger சேவைகளைப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். யார் வேண்டுமானாலும் blog தொடங்கலாம்.

அடிப்படைக் கணனி அறிவுடன், கொஞ்சம் கற்பனைத் திறனும் இருந்தால் போதும். இன்றைய திகதியில் பல்லாயிரக்கணக்கான bloggers தமிழில் உலா வருகின்றன. இலங்கை, இந்தியா உட்பட தமிழ் எழுத்தாளர்கள் செறிந்து வாழும் எல்லா நாடுகளிலும் தமிழ்க் கவிதைக்கான blogs நிரம்பிக் கிடக்கின்றன.

சம்பவம் ஒன்றின் பிரகாரமே இன்றைய திகதியில் ஏராளமானவர்கள் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தினமும் நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகள் அரங்கேறிய வண்ணமுள்ளன. இத்தகைய எழுத்துக்கள் தனிமனித விருப்பு, வெறுப்புக்களையும், சுய கழிவிருக்கங்களையும், காதல் சார்ந்த கவிதைகளையும் பெருமளவில் உள்வாங்கியிருக்கின்றன. இவ்வாறு அரங்கேற்றப்படும் எல்லாப் படைப்புக்களும் உண்மையில் கவிதைக்குரிய அழகியல் அம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளனவா? என்பதை அவதானித்தால் சற்று சிக்கலான முடிவுகளே நமக்குக் கிட்டும். அவரவர், அவரவர் எண்ணங்களை எதுவிதத் தடைகளோ, விமர்சனங்களோ இல்லாமல் பதிவேற்றம் செய்வதால் எல்லாப்

Visit my website

படைப்புக்களும் உரிய தரத்துடன் இருப்பதில்லை. இங்கே நான் குறிப்பிடுவது வலைப்பூக்களில் எழுதுவதைப் பற்றியே. தவிரவும் பல இணையத்தளங்கள் சஞ்சிகைகளாக வாரம் தோறும், மாதம் தோறும் தரமான கவிதைகளைத் தங்களது ஆசிரியர் குழாம் மூலம் தெரிவு செய்து பதிவிடுகின்றன. இத்தகைய படைப்புக்களில் தரம் என்பது போதிய அளவுக்கு இருக்கும். மாறாகத் தனிநபர் வலைப்பூக்களில் அவரவர் சொந்த எண்ணங்களை ஏதோ ஒரு வடிவில் எழுதிவிட்டு, அதைக் கவிதை எனப் பெயர் சூட்டி மகிழ்வது கொஞ்சம் நெருடலான விடயமே. மறைந்த எழுத்தாளர் கஜாதா தனது “கற்றதும் பெற்றதும்” கட்டுரைத் தொகுப்பில் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து கொண்டு, ஒரே ஒரு பொத்தானை அழுத்தி ஆக்கங்களைப் பதிவேற்றுவதன் மூலம் தான் ஒரு எழுத்தாளன் என்று மார்க் தடுவது ஏற்க முடியாதது என்பதாக அவர் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு படைப்பு எழுதப்பட்டு, அது எழுதியவனால் பல தடவைகள் படிக்கப்பட்டு, திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு, ஆழ்ந்த திருப்திக்குப் பின்னர் வெளிவருவதே சிறந்த படைப்பாக இருக்க முடியும் என்பது அவர் வாதம். எழுதிய சூடு ஆறு முன் பதிவேற்றும் எல்லா பதிவுகளும் சிறந்ததாக இருக்க முடியாது.

எனவேதான் இத்தகைய வலைப் பூக்களில் இடப்படும் கவிதைகள் எல்லாம் தரமானவை என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளது. இதற்கு உதாரணமாக நிறைய வலைத்தளங்களைக் குறிப்பிட முடியுமென்றாலும் அவைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவது நாகரிகமற்றது என்பதால் இவ்விடத்தில் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவதைத் தவிரக்கின்றேன். இத்தகைய

படைப்புக்களைப் பற்றிய வாசகர் பார்வையும் அவசியம். சில வலைப்பூக்களை வெகு சிலரே படிக்கின்றனர். இத்தகைய வலைப்பூக்கள் குறைந்த ஆயுட்காலத்துடன் முடிவுக்கு வருவதும் உண்டு. வாசகர்கள் அதிகம் வரவேற்கும் வலைப்பூக்களின் உரிமையாளர்களே தொடர்ந்து அதிக அளவில் எழுதுவர். அத்தகைய வலைப்பூக்களும் தரமான வையாகவும், புதுமையானவையாகவும் தொடர்ந்திருக்கும்.

சம்பவம் - 02 இணை முன்வைத்து..

இத்தகைய எழுத்தாளர்களையே அதிக அளவில் இப்போதெல்லாம் காண முடிகிறது. பல்லாடகச் செயற்பாடுகள் மூலம் தமது இலக்கிய விவாசங்களை விசாலப்படுத்தி, தமக்குரிய பாணியில் தொடர்ந்து பயணிக்கும் இலக்கிய வாதிகள். இத்தகைய செயற்பாடுகளை ‘இளம் எழுத்தாளர்கள் மட்டுமன்றி மூத்த பல எழுத்தாளர்களும் மேற்கொண்டு வருகின்றனர். காலத்தின் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தம்மைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளும் இத்தகைய மூத்த படைப்பாளிகளின் படைப்புக்கள் வழியாக, அதிக நேரங்களை இணையத்தில் கழிக்கும் இன்றைய இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் தங்களைச் செப்பனிட்டுக்கொள்ளும் வாய்ப்பும் கிடைக்கின்றது.

அச்சு ஊடகங்களில் அதிக அளவில் எழுதும் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்கள் அநேகமாகவும் சிறப்பானவையாகவே அமையும் என்பதால் இத்தகைய வர்களின் படைப்புக்கள் இணையத்தள இலக்கியங்களைத் தரமிக்கவையாகப் பரிணமிக்கச் செய்கின்றன.

சம்பவம் - 03 இணை முன்வைத்து..

நல்ல பல படைப்பாளிகளில் ஒரு சாரார் தமது கவிதைகளை வெளிக்கொணர்

வார்ப்பு

இதழ் - எண் 23 2012 | வார இதழ் 1

இதழ் விலை - 555 ரூபாய் | 2012 கவிதைகள்

வாசல்

கவிஞர்கள்

கவிதைகள்

விமர்சனங்கள்

சுருக்க கவிதைகள்

அனைவருக்கும் எமது புதுவருட வாழ்த்துக்கள்

உறங்காத உண்மைகள்...

எழுதுபவர்கள் உங்கள் வரிகள்...

கிறுக்கல்கள் சித்திரமாகின்றன
விமர்சனம் வெல்கம ரிமஸா முஹமட.

இணையத்தளங்களைப் பயன்படுத்துவதில்லை. இணையத்தளங்கள் தொடர்பில் போதிய அறிவின்மையும் இதற்குக் காரணமாக அமையலாம். எனக்குத் தெரிய, சிலருக்கு இணையத்தளங்களிலும் அவர்கள் பரிணமிக்க ஆசைப்பட்டாலும் நேரமின்மை, இணையத்தளங்களில் எவ்வாறு பங்களிப்பை நல்குவது என்ற பிரச்சினை, இணைய வசதிகள் இல்லாமை போன்றவற்றால் அவர்களால் அவர்களது கவிதைகளை வலையிடுவது சிரமமாக இருக்கிறது. என்றாலும் பெருகிவரும் தொழிநுட்ப வசதிகளும், கணனியின் பாவனை இலகு தன்மையும் (user friendly) இந்நிலைமையை மாற்றிக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. உலகில் எங்கு இருந்தாலும் உடனடியாகப் படித்து, கருத்து சொல்லும் சுதந்திரமும், படைப்புக்களை விமர்சிக்கும் வழிமுலமும் இணையத்தளங்களில் இலகுவாக இருப்பதால் எல்லா நல்ல படைப்பாளிகளும் இணையத்தளங்களில் தத்தம் பங்களிப்பை வழங்குவது வளர்ந்து வரும் பல படைப்பாளிகளுக்குக் கொழுகொம்பாக இருக்கும். இணையத்தளங்களில் பங்களிப்பை வழங்க ஒரு மின்னஞ்சல் கணக்கும் போதுமானதாக இருக்கிறது.

சம்பவம் 04 இணை முன்வைத்து..

இணையத்தளங்களில் பரவிக்கிடக்கும் கவிதைகளில் பாதிக்கும் மேல் கவிதை

களே அல்ல என்று சிலர் வாதிடுகின்றனர். முகப்புத்தகம் (Facebook), Twitter, google போன்ற சமூக வலைத்தளங்களில் பெரும்பாலானவை கவிதை வடிவில் எழுதப்பட்டு, பதிவேற்றப்பட்டாலும் அவற்றைக் கவிதைகள் என்னும் ஆழமான பதத்தினுள் இணைக்க முடியாதுள்ளது. அவை அண்மைய சம்பவங்களைப் பதிவிடுபவர்களின் அப்போதைய மன நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் சிந்தனை வடிவமாகவே நோக்கப்படவேண்டியுள்ளது. இதை விடுத்து நான் முன்பு குறிப்பிட்ட பல இணைய இதழ்கள் தரமான கவிதைகளை மட்டும் பிரசுரிகின்றன. எனவேதான் சமூக வலைத்தளங்களில் மட்டும் பதிவிடப்படும் கவிதைகளுக்குள் ஆழமான பார்வையைச் செலுத்தாமல், இணைய சஞ்சிகைகளிலும், ஏனைய கவிதை சார் தளங்களிலும் பதிவிடப்படும் கவிதைகளை விமர்சன நோக்கில் அணுகுவதன் மூலம் இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண முடியும். சமூக வலைத்தளங்களில் உருவான ஏராளமான உடனடி கவிஞர்கள் (!) பலர் இன்று காணாமல் போயிருக்கிறார்கள். ஆதலால் இவை பற்றி அதிக அளவில் அலட்டத் தேவையில்லை.

சம்பவம் - 05 இணை முன்வைத்து..

இணையத்தளங்களில் எழுதுவதும், பதிவிடுவதும், அதற்கு உடனடியாகவே விமர்சனங்கள் வருவதும் மிக இலகுவாக

உயிரெலாம் சிறகடித்த என் மனக் குருவிகள்

□

எஸ். நளீம்

முட்டையிட்டு அடைகாக்க
குஞ்சு பொரித்து. குஞ்சு வளர்க்க
எப்போதும் இருந்தே வருகின்றன
என் மனதுக்குள்
குருவிகளுக்கான ஒரு கூடு

மிக அதிகாலை வெள்ளை இருளில்
கூடிக் கீச்சிட்டு
உள்ளம் நிறைத்துப் பறக்கின்றன
அவை பூவின் தேனாகச் சொட்டுகின்றன
குருவி மனதாகிப்போன
அந்தக் கணங்களில் எல்லாமே

என் வீட்டின் திண்ணையிலும்
நாளொன்றும் பொழுதொன்றுமாய்
குருவிகள் குழுகொள்ளத் தொடங்குகின்றன
பால் பாணைபோல்
பொங்கி வழிகின்றன குருவிகளால்
மனமும் வீடும்

சில நாட்களில்
என் வீட்டுக் குருவிகள்
என் மனக் குருவிகளை
கொத்தத் தொடங்கியபோது
வழி தெரியாது
வீட்டுத் தளவாயில் குந்தி
என்னை நானே கொத்திக் கொள்கிறேன்

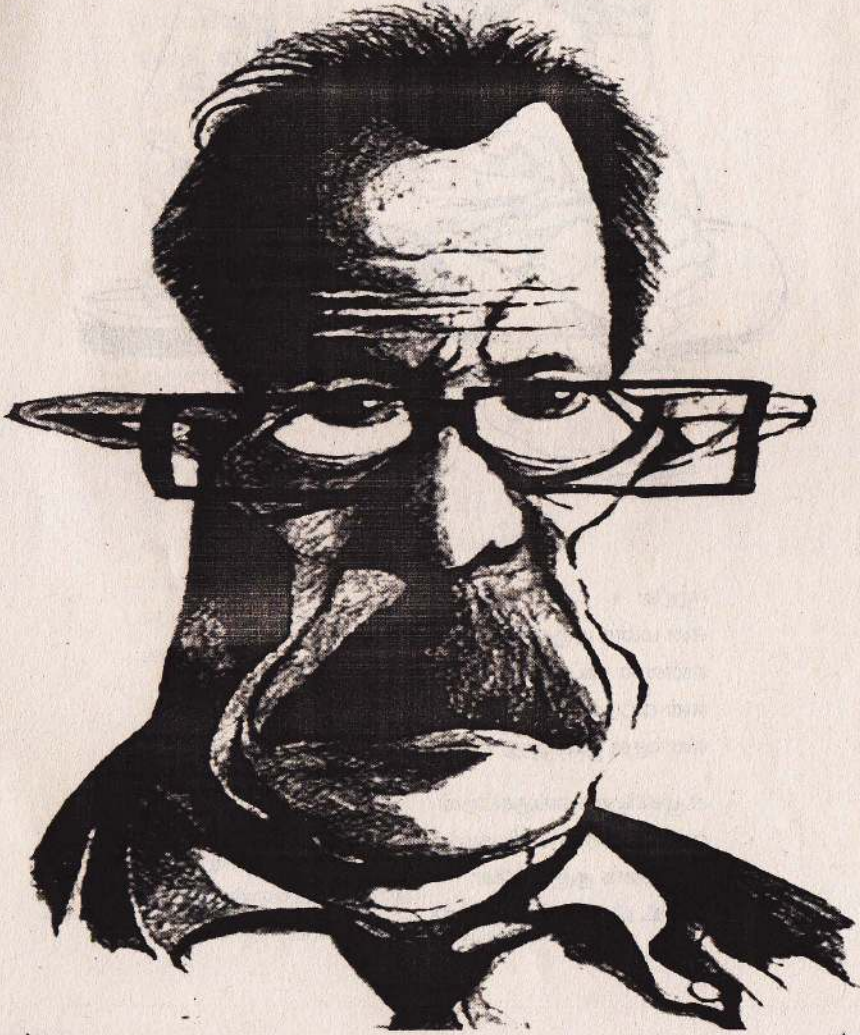
ஈற்றில்

என் மனக் குருவிகள் ஒவ்வொன்றாய்
என்னை விட்டுப் பறந்தபோது
என் வீட்டுக் குருவிகள் கிரமமாக
எனக்குள் நுழைந்து கொள்கின்றன

அழுகிறேன். ஏங்குகிறேன்
என் உயிரெலாம் சிறகடித்த
என் மனக் குருவிகளே
என் உயிருக்குள் வாரீரோ?

அணில்

□
ஆர்.எம்.நெளஷாத்

அலிகன்முல்ல அஞ்சல் அலுவலகம் அமைந்திருந்த பெரிய வளவின் முற்றத்தில் பிரமாண்டமாக வளர்ந்திருந்தது மருதமரம் ஒன்று. அதன் பக்கக் கிளையிலிருந்த பொந்துக்குள்ளிருந்து, நாளைக்கு 1999.03.11 ல் கொலை செய்யப்பட்டு அகால மரணமடையவிருந்த அந்த அணில் எட்டி எட்டிப் பார்த்தது. “கிச்... கிச்” என்று கத்தியது. திடீரெனத் தாவி மறுகிளைக்குக் குதித்தது. கீழே குறுகுறு வெண்ப் பார்த்தது. அதன் பஞ்ச வால் ஆடிக் கொண்டேயிருந்தது. தன் எஜமான் இந்திகவைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது.

அஞ்சல் அலுவலகத்தினுள் அவசர அவசரமாகத் தபால்பை கட்டிக் கொண்டிருந்த இந்திகவின் காதுகளில் “கிச்... கிச்”சென்ற சத்தம் கேட்டதும் விரைவாக வெளியே வந்தான். அவன் மரத்தினடியில் வந்ததும் அணில் “கிச்”சென்ற சத்தத்துடன் அவனது தோளில் பாய்ந்தது. பின் சுதந்திரமாக அவன் கை வழியாக இறங்கி அவனது தபாற்சேவகர் சீருடையின் பெரியபையினுள் நுழைந்து கொண்டு மறுபடி வெளியே எட்டிப் பார்த்தது.. மறுபடி “கிச்”சென்றது.. பலமாத காலமாக இந்த விசித்திர உறவு தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

“இதிங்..? கொஹோமத கொல்லோ.. சனீபத..?” (இனி..? எப்படி பெடியா.. சுகமா..?) என்று அணிலை விசாரித்தான் இந்திக. சிங்களம் அணிலுக்கு விளங்கியதோ என்னவோ “கிச்” கென்று மறு மொழித்தது. “படகினித..?” (பசிக்குதா?) என்ற இந்திக, தயாராகக் கொணர்ந்திருந்த சோளகம் வித்துக்களை எடுத்தான். அணில் சட்டென்று அவனது உள்ளங்கைகளில் தாவியது. சோளக மணிகளை ஆர்வத்துடன் கொறிக்க ஆரம்பித்தது. இந்திக அதன் முதுகைத் தடவிக்

கொண்டு அதனிடம் ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

இவ்வளவையும் அஞ்சல் அலுவலகத்தினுள்ளிருந்து விநோதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நவீர். ஓர் உதவித் தபால் அதிபர்.. அவனால் நம்ப முடியா விட்டாலும் இந்திகவும் அணிலும் வெகு சுவாரஸ்யமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பது வழக்கமாகி விட்டது. கொழும்புக்கு அவசரமாகத் தபால் கட்ட வேண்டியிருந்ததால் நவீர் இந்திகவைக் கூப்பிட்டான். இந்திக அணிலிடம் “அன்ன மஹத்தயா சுதாகரனவா.. இதிங் யண்ட கொல்லா..!” (அந்தா மாத்தையா கூப்பிடுகிறார்.. இனி நீ போடாபையா!) என்றதும் அணிலும் சம்மதித்து “கிச்” சென்று கத்தி மரக்கிளையில் தாவியது. இந்திக உள்ளே வந்தான்.

“இனி..? இந்திக, அணில் இண்டைக்கு என்ன சொல்லிற்று..?”

நவீர் கேட்டதும் இந்திக சிரித்து-

“பவ், மஹத்தயா.. தவஸ் தெக்கஹிந்த கொல்லாட்ட தரஹவெலா மாத்தெக்க.. அய் தன்னவாத..? மெ பேர கெடியக் துன்னேள்ள மங்...” (பாவம் மஹத்தயா.. அதுக்கு ரெண்டு நாளாக கோபமாம் என்னோட.. ஏன் தெரியுமா.. கொய்யாப் பழம் கொடுக்கயில்ல நான்..) என்று சிரித்தான்.

“ஹரி.. ஹரி.. லொக்கு மஹத்தயா “செக்” கரண்ட எனவா.. டக்காலா மெயில் எக்க வஹண்டகோ..” (பெரிய ஐயா செக் பண்ண வருவாரு.. கெதியா மெயிலைக் கட்டு.)

நவீர் வழிப்பட்டியல்களையும் கடிதப் பட்டியல்களையும் எழுத ஆரம்பித்தான். இந்திக தபாற்பைகளை உதறி அடுக்கினான். கயிறுகளை வெட்டினான். தபாலிட்டிருந்த கடிதங்களைச் சேகரித்து

முடிப்புப் பக்கமாக்கி அத்தனை முத்திரைகளிலும் "தடக்குத்தடக்கெ"னத் திகதி முத்திரையடித்தான். மெழுகை உருக்கி வைத்தான். சீலிட்டான். அன்றைய தபால்கட்டும் வேலைககள் மும்முரமாக நடந்தன.

பெரிய தபாலதிபர் வினாயகமூர்த்தி ஐயா உள்ளே வந்தார். ஊர் கோப்பாய். இந்தச் சிங்களக் கிராமத்தில் ஆறு வருடங்களாகக் கடமை செய்து வருகிறார். தமிழரசுக்கட்சி அரசியல் தவிர வேறு தெரியாத பேர்வழி. சிங்களம் தள தண்ணி மனிசருக்கு. நலீருடன் மட்டும் தமிழில். நலீருடன் இந்திகவும் இருந்தால் சிங்களம்தான். (அவன் தப்பாக நினைத்துக் கொள்வானாம்.) இந்திக பெரிய வரைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றான். நலீரும் எழுகின்றானா என்பதைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்தபடியே கீழே குவிந்து கிடக்கும் தபால்களைப் பார்த்தார் பெரியவர்.

"தம்பி.. நலீர்... சரியா எட்டரைக் கெல்லாம் மெயில்பஸ் வந்திடுமடா மோனே... நம்மட பகுதியளப் போல இல்லைத்தானே.. கரக்ட்டு டைமுக்கு ஹோர்ன் அடிப்பினம்.. முடிஞ்சிருமோ வேலயெல்லாம்..?"

"ம்.. ஐயா..! எல்லாம் கட்டிட்டன்.. இந்தக் கொழும்பு போவட்டும் மாத்தறை, ஆர்எம்எஸ்ஸீயும் மட்டும் தான் பாக்கி. இப்ப முடிஞ்சிரும்.."

"சரி முடி.. எதையும் கெதி பணறத்துல சோனகர் மெத்தவும் உசார்தான்.."

- பெரியவர் அரசியல் வம்புக்கு இழுத்தார்.

"....."

நலீர் பேசவில்லை. பேச்சுக் கொடுத்தால் அப்புறம் தப்ப முடியாது.. சும்மா புன்னகைத்தான். இந்திகவுக்குத் தமிழ் யாத்ரா ௨

புரியாவிட்டாலும் சோனகர் என்ற பதம் புரிந்து சிரித்தான். பெரியவர் விடவில்லை.

"பேப்பர் பாத்தனீயே.. ஜனாதிபதி புனர்நிர்மானக் குழுவில முன்லிம் ஆளப் போட்டே பிழை எண்டல்லே சொல்லி யிருக்கினம்.. இப்ப விளங்குதே.. உங்கட... அதென்னது..? னா...ங்.. பூர்வீகம்..! அப்படியொண்டு சோனகரிட்டை இருக்குதே...?"

"ஒரு சிற்றெறும்புக்கும் கூட ஒரு நிழல் இருக்கிறாப் போல எந்த இனத்துக்கும் ஒரு பூர்வீகம் இருந்துதான் ஆகும் ஐயா..!"

"ஹஹஹக்கா..! ந்த நாட்டுல பூர்வீகம் எண்டால் அது இசக்கர் நாகர் எண்ட தமிழ் பேசின இனம் மட்டும் தான்.. தெரியாதே..? சிங்களரும் விஜயன்ட வருகைக்குப் பிறகுதான் வந்திச்சினம்.. சோனகருக்கும் லங்கைக்கும் ஒரு சம்பந்த முமில்லை. நான் தந்த உவன் வால்ட்டய்லரின் கட்டுரையைப் படிச்சீர் தானே..? அப்பிடி இருக்கேக்க அவரு உங்கட தலவரு அதென்னது.. னா.. பூர்வீகம் பத்தி பார்ளிமெந்துல பேசப் போறாராமே.. என்ன பேசாம இருக்கிறீர்..? என்னவெண்டாலும் சொல்லு மன்..."

-பெரியவர் விடவில்லை..

"இதுக்குப் பதில் சொல்லப் ப நேரமில்ல ஐயா..!"

நலீர் சுருக்கமாக வெட்டினான்.

"சோனகரின்ரு இருப்பே சரியில்லை.. அதுக்க ஏ.. என்னது..? னா...ங்.. தனி அலகு! தனி அலகு வேற வேணுமாம்.. மக்கக்.. நல்ல பசிட்யொண்டெல்லே இது..?"

நலீர் வாய் பேசவில்லை. இப்ப அரசியல் பேச ஆரம்பித்தால் வேலை

முடியாது. கொழும்புக்குத் தபால்கட்ட முடியாது. பின்னர் அதற்காக பெரியவர் எப்படியும் இவனைத்தான் பிழை பிடிப்பார். பேப்பர் போடுவார்.. அப்பறம் விசாரணை. தண்டனை.. தேவையா இது..? நலீர் மேலுக்குப் புன்னகைத்துப் பேசாமல் இருந்தாலும் உள்ளம் சூடான மறுமொழிகளால் கொதித்தது. நலீர் பேசமாட்டான் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட பெரியவரும் தன் பேச்சைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி விட்டுப் பெரிய மேசையில் உட்கார்ந்து முத்திரைக் கணக்குகளைச் சரிபார்த்தார். நலீர் நிரல்படுத்திக் கொடுக்க- இந்திகவும் கடிதங்களை ஊர்வாரியாக எண்ணி அடுக்கிக் கட்டினான்.

திடீரென யன்னலில் "கிச் கிச்"சென சத்தம்.. முதலில் ஒரு பட்டுப் பஞ்சு வால் தெரிந்தது. பின்னர் துள்ளித் திரும்பியதில் முதுகில் மூன்று கோடுகளுடன் சின்னக் கண்களால் எட்டிப் பார்த்தது அணில். இந்திக கண்களால் எச்சரித்ததை அது அலட்சியம் செய்து உள்ளே தாவி வந்தது. பெரியவரின் அருகே ஓடியது.. அமைதி கலைந்த பெரியவர் "சூ...ய்ய்" என்று அதட்ட, அணில் பயத்துடன் ஒரே தாவலில் இந்திகவின் கீருடைப் பக்கெட்டினுள் தாவி ஒளிந்து கொண்டு பொட்டுக் கண்களால் எட்டிப் பார்த்தது.

"இந்திகவும் அணிலும் நல்ல கூட்டாளிகள் ஐயா..!" என்றான் நலீர் பொதுவாக.. அதுவே பெரிய பிழையாகிவிட்டது. உடன்-

"அணிலிட்டக் காட்டுற பரிவுல ஒரு சதவீதத்தையாச்சும் தமிழளில காட்டினா நல்லா இருக்குமெல்லே...?" என்று பிடித்துக் கொண்ட பெரியவர் இந்திக விடம்:-

"உனர் அணிலுக்குச் சிங்களம் தெரியுமே..?" என்று தமிழில் கேட்டார்.

"கொஞ்சம் கொஞ்சம் இயலும் ஸேர்."

கேள்வியில் விருப்பமின்றிச் சிரித்தான் இந்திக.

"எட்டே.. மிருக சாதிக் கே சிங்களம் வெளங்குது.. உந்தச் சிங்களச் சாதிக்கு தமிழ் விளங்கறயில்லையாம்.. உங்கட சோனகச்சாதிக்கு பாசைப் பிரச்சினயில்லையப்பு.. சிங்களவனோடச் சேர்ந்தா சிங்களம்.. தம்ளனோடச் சேர்ந்தா தம்ள்.. அரபு நாட்டுக்கப் போனால் அரபு.. உந்த விசயத்துல சோனகரின்ரு திறமையை பாரரட்டத் தான் வேணுமப்பா.. சாதாரணமா மூணு நாலு பாசை தெரியுமில்லே.. உவங்களுக்கு..?" என்றார்.

நலீர் பேசவில்லை. அதைப் பொருட் படுத்தாத பெரியவர் இந்திகவிடம் திரும்பி:-

"ஒருநாளைக்கு இந்த அணிலைப் பிடிச்சி ரெஜிஸ்டர் தபாலில கட்டி யான்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பி விடுறன் பாருமன்.. தம்ள் கொஞ்சம் பழகிற்று வரட்டுமன்.."

“அநே வேனா பவ் சேர்..!”

இந்திக பதைதத்துப் போய் அணிலை மறைத்தான்.. நலீர் சிரித்தான். மறுபடி பெரியவர்:-

“தம்பி நீர்.. அணிலிறைச்சி சாப்பிற்ற நீங்களே..?” என்றார்.

“ல்லை அய்யா..!”

“பண்டியிறைச்சி தவிர மத்த எல்லாம் சாப்பிடுவினம் என்று கேள்வி..?”

“அதுக்கெல்லாம் ஒரு சட்டம் வரையறை இருக்குது அய்யா.”

“நானும் எல்லா றச்சியும் சாப்பிற்ற னான்தானப்பு. காத்தான்குடியில் இருக்கேக்க பழகிட்டுது.. ஆனா செவ்வாயும் வெள்ளியும் மட்டும் மரக்கறிதான்..”

“அந்த ரெண்டு நாளிலும் ஓசியில் கிடைப்பதில்லைப் போல..” என்று சொல்லத் தொண்டை வரை வந்த வார்த்தைகளை விழுங்கிவிட்ட நலீர்,

“படிக்கிற தேவாரம் இடிக்கிற சிவன் கோயில்..” என்று புறுபுறுத்தான்.

“அப்படித்தானப்பு.. வீட்டுக்குப் போனா தனி மரக்கறிதான். மனுஸி மச்சம் எடுக்கறயில்ல. நானும் அப்பிடித்தான் இருந்தனான்.. ஆனா ந்தப் போஸ்ட்மாஸ்டர் வேலக்கு வந்து அங்க இஞ்ச எண்டு அலஞ்சி சிங்களவரோடயும் சோனகரோடயும் கூடித்தான் மச்சம் பளகினைப்பு நான்..” என்று தனது புலால் உண்ணுமையை நியாயப்படுத்தித் திருப்திப்பட்டுக் கொண்ட பெரியவர் மீண்டும் இந்திகவிடம்:-

“இந்திக மல்லி..! வேனாட்ட பிட்டிபஸ்ஸின் இரி துனக் ஆப்புவட்ட பொடி கதாவக் எத்தி.. தன்னவாத நும்பட்ட..?” (அணிலுக்கு முதுகில் மூன்று கோடுகள் வந்ததற்கு ஒரு சின்னக்

கதை இருக்கிறதே.. தெரியுமா உனக்கு?) என்று கேட்டார்.

“அநே.. தன்நே. இதிங் லொக்கு மஹத்தயோவ்..! கியன்னகோ மட்ட லேர்..” (ஐயோ தெரியாது பெரிய அய்யா. அதைச் சொல்லுங்களேன் சேர்.. எனக்கு) என்றான் இந்திக.. இந்திக கதையைக் கேட்டது எவ்வளவு பிழையான காரியம் என்று நலீருக்குத் தெரியும். பெரியவர் இக்கதையை பத்தாயிரம் தடவையாவது சொல்லியிருப்பார். மறுபடியும் பத்தாயிரம் தரம் என்றாலும் சொல்வார். பெரியவர் சிங்களத்தில் அதனைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போதே இந்திகவுக்கும் அக்கதை தெரிந்து விட்டது. ஆயினும் கேட்ட குற்றத்திற்காக அதனை மறுபடியும் இரசித்துக் கேட்பதாய்ப் பாவனை செய்துகொண்டிருந்தான்.

“எங்கட இராமபிரான்தான் அந்தக் மூணு கோட்டையும் தன்ர விரலால் போட்டவர். சீதாப் பிராட்டியாரைத் தேடி வங்கைக்கு வந்தினமெல்வே. ஏ காலே மெ சீதா ஹோயலா அபே ராம தெய்யோ லங்காவட்ட ஆப்பு வெலா வட்ட..”

கதை தமிழில் தொடங்கி சிங்களத்தில் மொழிமாற ஆரம்பித்தது.

“இதிங் லொக்குமஹத்தயோ.. அபே ஆகம பொத்வலின் தியன்னே அபே புத்த தெய்யோ..”

“புத்தர் தடவி விட்டத்தால கோடு வந்ததோ..?” பெரியவர் விவாத யுத்தத்தைத் தொடங்கி விட்டார். இந்தச் சந்தடிசாக்கில் நலீர் தன் பங்குக்கு:-

“ராமரோ புத்தரோ இல்ல.. நபிகள் நாயகம்தான் ஒருதடவ அணிலப் பிடிச்சி தன்ர புனிதமான விரல்களால் தடவி விட்டவர்..” என்று பொதுப்படையாகச்

சொல்லிவிட்டு இந்திகவிடம் கண்ணைச் சிமிட்டிக் காட்டிவிட்டு எழுந்து விட்டான்.. பெரியவர் அதையும் கவனித்து விட்டார்.

“ஏய் எங்கேயடா தம்பி போறனீர்.? சிகரட்டுக் குடிக்கப் போறீர் போல.. அவன்ர கடையில் ரெண்டு உளுந்து வடை வாங்கிட்டு வாருமன். வந்தாப் பிறகு காசி தாரேன். ப்ப சில்லறை இல்லை.”

பக்கட்டினுள் கைவிட்டுச் சில்லறை தேடினார். தட்டுப்பட்டது. அனால் இலேசில் வெளியில் வராது. வேண்டிய எவ் சில்லறை முத்திரைப் பெட்டகத்துள் இருந்தாலும் அவர் இலேசில் நோட்டுக்களை மாற்றுவதில்லை. சில்லறையாக வைத்திருந்தால் காரணமின்றிச் செல வழிந்து போய் விடுமாம்.

“சரி அய்யா.....!”

நலீர் வேகமாக நடந்தான். பெரியவர்:-

“யாள்ப்பாண உளுந்து வடையப் போல இவங்களுக்குச் செய்யத் தெரியுமே..? பாணும் பருப்புமெண்டால்த் தெரியும். சோனகருக்கு மச்சம் எண்டால் வேற ஒண்டும் தேவயில்ல.”

என்று தன்னிஸ்டத்திற்குப் புறுபுறுத்து விட்டு, அது போதாதென்று இந்திக விடம்:-

“ஹரிஹரி.. ஓமந்த கேம்ப் எக்க அபே கொட்டி அற்றாக் கரண்ட வெலா வட்ட.. (ஓமந்தை கேம்ப்பை எங்கள் புலிகள் தாக்கும் போது) என்று புலிப் படைப் புகழ் பாடத் தொடங்கினார். பெரியவரிடம் தனியாக அகப்பட்டுக் கொண்ட ஆத்திரத்தில் இந்திக சத்தமாக:-

“நலீர் மஹத்தயோ வேனாட்ட டிபிடிபி பக்கெட் எக்க அரங்என்ன

மஹத்தயோ.. மங் சல்லி தென்னம்..” என்றான். தப்பிப் போகும் நலீரைப் பொறாமையுடன் நோக்கினான்.

பெரியவர் இந்திகவிடம்:-

“அணிலுக்கு அதென்ன..? டிப்பி டிப்பி..! தமிழருக்கு பிஃபி பிஃபியும் இல்ல.. என்ன மோட்டுச் சனமடா அப்பனே..” என்று மீண்டும் புறு புறுத்தார். பின் தனிச்சிங்களத்தில் இந்திகவிடம் ஸ்ரீ போராட்டம் தொடக்கம் தரப்படுத்தல் சட்டம்... சிங்களம் மட்டும் சட்டம்... அதன் விளைவான தமிழர் பாதிப்புக்கள்.. அதன் தொடர்ச்சியான போராட்டங்கள்.. அது ஆயுதப் போராட்டமாக உருவெடுத்த வரலாறு... என்றெல்லாம் தொடரவே இந்திகவும் அணிலும் புன்னகைத்தபடி வேறுவழியின்றி வேண்டாவெறுப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

○

அணிலின் மரணம் தீர்மானிக்கப் பட்ட அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை தபாலகம் இரண்டுமணி நேரம்தான் திறந்திருக்கும். முக்கியமான தபால்கள் கட்டப் பட வேண்டும். பெரியவரும் நலீரும் இந்திகவும் மும்முரமாகவேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். அணிலும் மும்முரமாகவும் வெகு சுதந்திரமாகவும் தபால் அறையில் ஓடித் திரிந்து கொண்டிருந்தது. வழமைபோல பெரியவர் ஆரம்பித்தார்.

“எட நலீர்..! இப்பதானே பஸ்.. அந்த நாளையில நான் டீஓ வில தெரியும் தானே.. டெர்யனுக்குள் போஸ்ட் ஓபீஸ். அதுல வேலை செய்யேக்க யாழ்தேவியில..”

“சொல்லிட்டங்க அய்யா.. மதவாச்சியில தம்ள்ச்சனத்த எழுப்பி விட்டு இவங்க சீற பிடிக்கிற கதை. இந்திகட்டத்

தன்னவா நேத?

“ஓவ் மஹத்தயா” என்றான் இந்திக அவசரமாக.

“மோமோம். பாத்தியே.. அப்பல்லாம் எப்படி இருந்த நாங்கள் இப்ப சொந்த மண்ணுல அகதி.. பாருமன்...”

“கவலைப்படாதீங்க ஐயா! ஆண்ட தமிழினம் மீண்டும் ஆளும்.” என்று சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவரது பாணியில் வசமாகக் கொடுத்தான் நலீர். பெரியவர் அசர வில்லை.

“எட..நீர் இப்பிடிச் சொல்றீர்..உம்மட தலைவருக்குத் தனிமாநிலம் வேணுமாம். ஆடு அறுக்கிறத்துக்கிடையில் அதுர புடுக்க அறுக்.. அடச்ச்ச்ச..சே.. உந்த அணிலப் பாருமன்.. மெய்ல்பேக்குக் குள்ளயெல்லே போய்ட்டுது.. கலைய டாப்பா அத..”

“இந்திக..! அன்ன லேணா...”

“ஹரி மஹத்தயா..!” என்ற இந்திக ஒரு விசிலடித்ததும் விசுக்கென்று பாய்ந்து வந்தது அணில், பரபரவென்று அவனது கைகளில் ஏறி சேர்ட் பைக்குள் நுழைந்து கொண்டது. “கிச்சீக்.. கிச்சீக்” என்றது. சட்டென்று கூர் மூக்கை நீட்டி பெரிய வரைப் பார்த்தது. திடீரென நலீரின்

யாத்ரா 21

மேசை மீது தாவியது. நலீர் அதன் பஞ்சு வாலைத் தொட்டுப் பார்த்து ஆனந்தித் தான். பேனா மூடியைக் கொடுத்ததும் இரு கைகளிலும் எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தது.

“இந்திக.. ஹொந்த தெமளி சிந்துவக் தியனவா பொடி லமயன்ட்ட லேணா கெண..” (அணிலைப்பற்றி ஒரு நல்ல சிறுவர் பாட்டு இருக்கிறது) என்றான் நலீர்.

“இத்திங் கியன்னகோ மஹத்தயொ..”

“அணிலே அணிலே ஓடி வா..!”

கொய்யாமரம் ஏறி வா...!

கொய்யாப்பழம் கொண்டு வா..!

உனக்குப் பாதி..! எனக்குப் பாதி..!” என்று பாடிக்காட்டிய நலீர் அதன் பொருளையும் சிங்களத்தில் இந்திகவுக்கு விளக்கினான்.

“இது ஒரு நல்ல பாட்டு!” என்று ஒத்துக் கொண்டான் இந்திக.

“ஆனால் பாருமன் பகிடய. பாதிக்குப் பாதி கேட்டது யாரு? ஜீஜீ! அந்த மனிசன் அண்டைக்கு பார்ளிமெந்தில.. சரி.. அத விடும்..! ஆனா இப்ப அத அனுபவிக்கச் சோனகர் எல்லே துடிக்கி னம் பாருமன் பகிடய... பாதிக்குப் பாதி கேட்டது எங்கடை ஆக்கள்...”

“ஐயா சமைக்கல்லையா..?” கதையை மாற்றினான் நலீர்.

“இந்தா சமைக்கத்தான்.. இண்டைக்கு அசைவம்தான்.. மரக்கறி இல்ல.. நானும் உவன் இந்திகவும் கொஞ்சம் முல்பாத்தி எடுப்பமெண்டு.... நிலலுமன் நீரும்.. இண்டைக்கு எங்களோட.. கொஞ்சம் ட்ரிங்க் எடுப்பமென்ன..?”

“இல்லை ஐயா.. இண்டைக்கு நான் வீட்ட போயே ஆகணும்.. அய்யா.. தலைக்கு மேல வேல இருக்கு.”

“மோமோம் தெரியும்.. சோனகர் என்ன இல்லாட்டாலும் இருப்பினம். ஆனால்லாம இருக்கமாட்டினமெல்லே? இந்திக..! ரத்து தெக்க வைற் காலயக்.. பியர் எக்கக் கெனன்னகோ..?”

பெரியவர் இந்த விசயத்தில் மட்டும் சுஞ்சத்தனம் பார்க்கமாட்டார்.

“அய்யா வைஃப் வ விட்டுட்டு வந்து வெகு காலமோ?” நக்கலாகக் கேட்டான் நலீர். அதன் உட்பொருள் புரிந்து சிரித்த பெரியவர் எழுந்தார்.

“சரி.. நலீர்! நான் சமைக்கப் போறன்.. நீர் மெயிலக் கொடுத்திற்று பூட்டிச் சாவிய குவார்ட்டஸுக்கு எடுத்து வந்து தந்திற்று நேரத்தோட வீட்ட போம்.. ரெண்டரைக்கு ஒரு கல்முனை பஸ் இருக்குடா மோனே.. அதப்புடிச்சா ஏழுமணிக்கு கல்முனே..”

“தாங்க்யூ அய்யா..!”

நான்கு மணிவரை கடமை புரிய வேண்டிய நலீரை இரண்டரை மணியுடன் போகச் சொன்னதில் மகிழ்ந்து போனவனாகத் துரிதமாக வேலையில் ஆழ்ந்தான். இந்திக சாராயம் எடுக்கப் போய்விட்டான். வெகு அமைதியாக இருந்த அலுவலகலகத்திற்குள் குட்டுக் குட்டென்று கத்தியபடி தாவிக்கொண்டிருந்த இந்திகவின் அணில் கொஞ்ச நேரத்தில் குவார்ட்டஸ் பக்கம் ஓடி விட்டதை அவன் கவனிக்கவில்லை.

இரண்டு மணியாகிவிட்டது. தபால் கட்டி முடியவும் அம்பலாங்கொட தபால் வண்டி வந்துவிட்டது. தபாலைப் பாரம் கொடுத்து ஒப்பம் பெற்று சகல கதவுகளையும் சாத்தித் தாளிட்ட நலீர் திறப்புக்களை எடுத்தக் கொண்டு பெரிய வரின் குவார்ட்டஸ் பக்கம் வந்தான். மருத மரத்தைக் கடந்த போது சிக்க..ய்ஸ் ஸென்று விசிலடித்தான்.

அணில் பதிலளிக்கவில்லை. இந்திகவுக்கு மட்டும் தான் பதிலளிக்க முக்கும். பெரியவர் இவனைக் கண்டதுமே கூடச்சடத் தேவீரைக் கொடுத்தார். ஒரு சிகரெட்டும் கூடக் கொடுத்தார். முற்றித் திரண்டிருந்த ஓடியல் கட்டு ஒன்றும் பெரிய ஓலைக் குட்டானும் தன் அன்பளிப்பாக (இவன் கொண்டுபோக வசதியாக பார்சலாகக் கட்டியும்) வைத்திருந்தார். சமையற்கட்டிலிருந்து இறைச்சி பொரியும் மணம் கம்மென மணத்தது.

“அய்யாட அசைவச் சமையல ஒரு நாளைக்கு ருசி பார்க்கணும் நான். தக்பீர் பண்ணிண இறைச்சி கொண்டு வாரன். ரோஸ் பண்ணுவீங்களா அய்யா..?”

“உதென்ன விசுக்கேள்வி.. ற்ச்சி ரோஸ் பண்ணத்துல நான் கிச்சன்கிங் தெரியுமே? கொண்டாரும்.. கொண்டாரும்.. அதெல்லாம் வெகு ஸ்பெசலாகச் செய்வனடா. ற்ச்சி சமைக்க எனக்கு ஒரு காத்தான்குடிச் சோனகன்தான் பழக்கி விட்டவன். அருமையாச் சமைப்பா னப்பா.. நான் காத்தான்குடியில்... ஆயிரத்தி..”

“ஆயிரத்தி அறுவத்தி ரெண்டு தடவ சொல்லிட்டிங்கய்யா.. நன்றிகெட்ட சோனகர் குவார்ட்டஸ்க்க புருந்து கட

வந்திட்டினம் எண்டு!”

“அந்தா பாத்தியா..? அதான் சோனகர்!”

“கறி என்னய்யா... மாடா,கோழியா.. இன்றைய ஸ்பெசல்..?”

“ரண்டுமில்ல.. அணில் றச்சி ரோஸ்ட்!”

“என்னது...? என்னய்யா.. என்ன இறைச்சி..?”

“அணில்..! உவன் பியோன் இந்திக வின்ற லேணா..!”

அதிர்ந்துபோய்விட்டான் நலீர். இந்திக வளர்த்த அந்த அணிலா..? ச்சே என்ன மனிசன் இந்த ஆள்..? ஆத்திரமும் அதிர்ச்சியுமாக நலீர் படபடத்தான்.

“என்ன அய்யா இது. மோட்டுக் காரியம் பண்ணீங்க..? அவன்ர அணிலயாகறி ஆக்குறது..? இத அவன் அறிஞ்சான் எண்டால்..? அறியத்தானே போகிறான்.. இப்ப சாராயம் எடுத்திற்று வந்து அணிலத்தானே தேடுவான்..? இதுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறீங்களோ தெரியா.. என்ன மடத்தனம் இது.. இத்தனைக்கும் அவன் அன்பா வளர்க்கிற அணிலயா? ச்சே..க்..!”

“என்னடா மோனே பினாத்துறீர்? சோனகரும் தாம் வளர்க்கிற ஆடு மாடுகளத்தானே வெட்டுகினம்.. அப்ப உனக்கு இது படல்லியே?”

“என்ன மடத்தனம்..! அதுவும் இதுவும் ஒண்டா அய்யா..?”

“வேறென்ன..? எல்லாம் வாயில்லாத சீவராசிகளத்தானே ப்ப..?”

“இப்ப இந்திக வந்தான் எண்டால்..? என்ன நடக்கும்..? இங்க நடக்கப்போற கொலைக்கு நான் சாட்சியா இருக்க விரும்பல்ல.. திறப்பப் புடிங்க அய்யா.. நான் வீட்ட போறன்.. என்ன மடத்தனம் இது.. அவன்ட அணிலப் புடிச்சி..”

பாவம் பாக்காமக் கொண்டுவிச்சி.. ச்சே.. அய்யா.. கடசியாச் சொல்றன்.. நீங்க இஞ்ச இருக்கிறது நல்லா இருக்காது. டக்கெண்டு வெளிக்கிட்டு எங்கேயாச் சும் போங்க.. இல்ல.. என்னோட வாங்க. அவன் இந்திகட அண்ணன்மார் ஆயில இருக்கான். அனுராதபுரத்துல அறுத்து ஒரு மாதமாகயில்ல.. ச்சே.. என்ன செய்யப் போறீங்க அய்யா..?”

பெரியவர் ஒரு குறுஞ்சிரிப்புடன் அதி நிதானத்துடன் சொன்னார்.

“இண்டைய சாராயத்துக்கு றச்சி ரோஸ்தான் பைற் வேண்டுமென்று அவன்தான் கேட்டவன். அவசரத்துக்கு மாடு ஆடு தேடேலுமே... உதுதான் வசதியா அகப்பட்டுது.. நீர் விரும்பினா நிலலும்.. இல்லாட்டால் உன்ர பெண்டிலுட்ட ஓடுமன்..”

“தருவல் மைன்ட் பெல்லோஸ். ச்சீ..”

-நலீர் புறுபுறுத்தது. பெரியவருக்குக் கேட்டுவிட்டது.

“மி...? வை டோன்ற யு ஆஸ்க் ட்டு முஸ்லிம்ஸ் என்ட் ஸிஹலீஸ் எபெளற த கருவல் மைன்ட்...?”

நலீர் கோபத்துடன் சட்டென்று திரும்பி வெளியேவந்தான். தன்கைப்பை களை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான். அவன் மருதமரத்தைக் கடந்த போது இந்திகவைக் கண்டான். மனம் பயத்தில் துணுக்குற்றது. இந்திக கையில் தபாற் பைக்குள் மூன்று சாராயப் போத்தல்களை மறைத்துக் கொண்டு ஒரு டிபிடிப் பக்கட்டை எடுத்து மருதமரத்திடம் காண்பித்து.. சிக்கூ.....ஸ்... என்று விசிலடித்தான். பதிலளிக்க யாரு மில்லை.

“அண்ணிளேய்.. அணிலேய்.. ஓட்டிவ்வா” என்று தமிழில் பாடினான். நலீர் உயிரில்லாத ஒருசிரிப்புடன்.

“இனி உன் அணில் வராது இந்திக..!”

என்று தனித் தமிழில் கூறி விட்டு விரைந்து நடந்தான்.

இந்திக டிபிடிப் பக்கட்டைத் தூக்கி அணிற் பொந்தை நோக்கிக் காண் பித்து சிக்கூ.....ஸ்... என்று அணிலைக் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். அணில் வெளிவரவில்லை.

“நா..நா.. படகினிளம் எனவாந் நே..? பலமுபலமு.” (பசியென்றால் வருவாய்தானே பார்ப்போம்.. பார்ப்போம்..!!) என்று கறுவியபடி ஒரு சிறு கல்லைப் பொறுக்கி அணில்ப் பொந்தை நோக்கி எறிந்து விட்டு உல்லாசமாகச் சீட்டிய டித்தபடி குவார்ட்டஸ் பக்கம் சென்றான்

நலீர் பயத்துடன் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறே அவசர அவசரமாகக் கேற்றைக் கடந்த போது இந்திக எறிந்த கல்லால் கலவரமடைந்த ஒரு காகம் தன் சொண்டிலிருந்த ஒரு வஸ்துவைச் சட்டெனத் தவறவிட்டுப் பறந்தது. அந்த வஸ்து..

புத்தரும் இராமரும் முகமது நபிகளும் ஆளுக்கு ஒரு கோடாக மூன்று கோடுகள் போட்ட அந்த அணிலின் முதுகுத் தோலும் அதன் பஞ்ச வாலும். நலீர் பரிதாபத்துடன் அதனை மிதித்து விடாதபடி எட்டிக் கடந்தான். குறுக்குக் கிறவல் பாதையில் இறங்கி விரைந்தான். ஐந்தே நிமிடத்தில் பிரதான தார்ச்சாலைக்குச் சென்று விடல் வேண்டும். அல்லது பெரியவரை ஒரு கை பார்த்துவிட்டு ஆத்திரம் அடங்காத இந்திக சிலநேரம் தன்னைத் தேடி வந்தாலும் வருவான். மணி 2.20. மிக விரைவாக நடக்கத்

தொடங்கினான். இரண்டரைக்கு கல்முனை பஸ் பிடிக்க வேண்டும். இந்நேரம் இந்திகவின் அசுரப்பிடயில் திணறிக் கொண்டிருப்பார் பெரியவர்.

○

எல்லைகளில்லாத கொலைக் கற்பனை களுடனும் அதீத கலவரத்துடனும் பிரயாணம் செய்து இரவு சரியாக எட்டரைக்கு வீடு வந்த சேர்ந்த நலீர் உடனடியாகப் பரபரப்புடன் அலிகன் முல்ல தபாற்சந்தோருக்கு தொலைபேசி எடுத்தான். நெடு நேரமாக மணி அடித்துக் கொண்டிருந்தது. மனம் பதைபதைத்தது. அலிகன்முல்ல பொலிசுக்கு அறிவிப்போமா என்று யோசித்தான். திடீரென தொலைபேசி மணி அடித்தது. பரபரப்புடன் எடுத்தான்.

“ஹெல்லோ.. நா.. நலீர்.. ப்ப நீர் கோல் எடுத்தனீரே..?”

-பெரியவரின் சற்றே போதை கலந்த குரல்.

“அய்யாவா..? நான்தான் எடுத்தனான். நீங்க உயிரோட இருக்கூ..”

“நான் சாகுறத்தில் உந்தச் சோனகருக்கு அவ்வளவு விருப்பமே..?”

“ல்லை அய்யா.. அவன் இந்திக தன்ர அணில..”

“உன்ர கற்பனப் புத்திய கதையள் எழுதறத்தோட நிப்பாட்டப்ப.. உது இந்திகவின்ர நான் ரோஸ் பண்ணின ஆறாவது அணில் தெரியுமே..? அந்தா சட்டியோட வழிச்சி வழிச்சி விழுங்கிற்று விழுந்து கிடக்கிறானடா பாவி.. மோனே..!”

○

2000ல் மிகக் குறைந்த பிரதிகளே அச்சிடப்பட்டு வெளியான “வல்லமை தாராயோ” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலிருந்து பெறப்பட்ட இந்தக் கதை 1998ல் எழுதப்பட்டது.

கலை, இலக்கியங்களில்

“பெண்”

பற்றிய புனைவு: சில குறியீடுகள்

மானிடப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் மொழி, கலை, இலக்கியம் என்பவற்றுக்கு இருக்கும் வகிபாகம் மிக உன்னதமானது. எந்த ஓர் இனக் குழுமத்தினதும் தொன்மத்தை, வளத்தை, வனப்பை, உயிர்ப்பை காலங்கடந்தும் வாழ்ச்செய்யும் ஆற்றல் அவற்றுக்கு உண்டு. அதேவேளை, குறித்த ஒரு சமுதாயத்தின், இனக்குழுமத்தின் சிந்தனைப் போக்கையும் உள்ளாந்த பண்புக்கூறுகளையும் உணர்த்தும் பணியையும் அவை தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன என்பதும் கவனத்துக்குரியது.

அண்மையில் சுவர்ணவாஹினியில் ஒரு சிங்கள நாடகத்தைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. நாடகத்தின் பெயர் “பிய-செக்க-சங்கா” (அச்சம், ஐயம், கவலை). புத்தரின் முற்பிறவிகள் பற்றிக்கூறும் “550 ஜாத்தக்க கதா” கதைகளில் “சம்புலா ஜாத்தக்கய”வை வைத்து அந்தத் தொலைக்காட்சி நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. குஷ்டரோகத்தினால் அரசமாளிகை வாசத்தைத் துறந்து காட்டுக்குப் போன சொத்திசேனன் எனும் அரசனின் பட்டத்தரசியுடைய கதை. குஷ்டரோகியான தன் கணவனோடு காடேகிய சம்புலாதேவி, அவனுக்

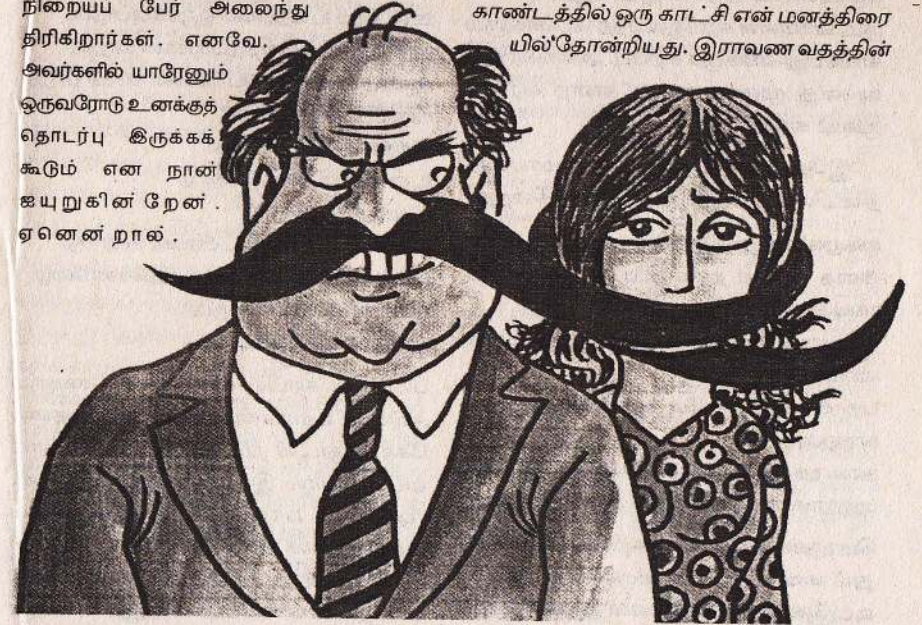
குரிய பணிவிடைகளை மனநிறைவோடு செய்துவருகிறாள். கணவன் பசியாற காய்கனிகளும், அருந்த நீரும், குஷ்டரோகத்தால் புண்ணாகிச் சீழ்வடியும் உடலைப் பேண மருத்துவகுணமுள்ள பச்சிலைகளும் பெற்றுவருவதற்காகத் தினமும் காட்டில் அலைந்துதிரிகிறாள்.

ஒருநாள் நடுக்காட்டில் அவளின் பேரழகிலே மதிமயங்கிய ராட்சசன் ஒருவன், நோயாளிக் கணவனைக் கைவிட்டு அவளைத் தன்னுடன் வந்து விடுமாறும், அவளை மணந்து அவளுக்கு சகலவிதமான போகங்களையும் அமைத்துத் தருவதாகவும் ஆசைகாட்டி அழைக்கின்றான். தன் கணவன் குஷ்டரோகியானாலும் அனைத்து போகங்களையும் துறந்து காட்டில் வாழ நேர்ந்தாலும் அந்த வாழ்வே தனக்கு மேலானது என்று சொல்லும் சம்புலாதேவி, ராட்சசனின் அழைப்பை ஏற்க மறுத்துவிடுகின்றாள். காமவேட்கையும் கோபவெறியும் கொண்ட ராட்சசன் அவளைப் பலவந்தமாகத் தூக்கிச் செல்ல முனைகையில், அவளின் அபயக்குரல் கேட்டு தேவேந்திரன் தோன்றி அவளைக் காக்கின்றான். இந்நிலையில், காலதாமதமாகிவரும் தன்

□
லர்னா அப்துல் ஹக்

துணைவிமீது சொத்திசேனன் மிகுந்த சந்தேகம் கொள்கிறான். தன்னைக் கொல்லும் நோக்குடன் மனைவி தன் ரகசியக் காதலனை உடனழைத்து வரக்கூடும் என அஞ்சித் தன் இருப்பிடத்தில் இருந்து வெளியேறி ஒளிந்து கொள்கின்றான். அவளோ தன் காதலுக்குரிய கணவனைக் காணாது சுதறி அழுது மயங்கி விழுகின்றாள். அவளை மயக்கம் தெளிவித்த சொத்திசேனன், அவளுடைய கற்புடைமையைச் சந்தேகித்து அவளைத் துற்றுக்கின்றான். அவள் தனக்கு நேர விருந்த அபாயத்தைப் பற்றிக்கூறி, தான் பரிசுத்தமானவன் என்று காலில் விழுந்து சுதறி அழுகின்றாள். அந்த இடத்தில்,

“பெண் என்பவளுக்கும் உண்மைக்கும் இடையில் தூரம் மிக அதிகம். அது, வானுக்கும் மண்ணுக்கும் இடையிலுள்ள தூரத்துக்கும் கடலின் இரு கரைகளுக்கும் இடையிலான தூரத்துக்கும் ஒப்பானது. இந்தக் காட்டில் வேடர்கள், முனிவர்கள் என அந்நிய ஆடவர்கள் நிறையப் பேர் அலைந்து திரிகிறார்கள். எனவே, அவர்களில் யாரேனும் ஒருவரோடு உனக்குத் தொடர்பு இருக்கக் கூடும் என நான் ஐயறுகின்றேன். ஏனென்றால் .

பெண்ணின் மனம் கணத்துக்குக் கணம் சலனமடையக்கூடியது. “என்று கணவன் சொல்லும் வார்த்தைகள் அவள் இதயத்தைக் கீறிப் பிளக்கின்றன. உடனே, அவள் தன்னுடைய கற்புடைமையை நிரூபிக்கும் வகையில், தன் கற்பு வலிமையால் அவனுடைய குஷ்டரோகத்தைக் குணமாக்குகின்றாள். இருவரும் மகிழ்வோடு நாடு திரும்புகின்றனர். அரசமாளிகை அமர்க்களப்படுகின்றது. அந்தோ! பரிதாபம்! இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் தன்னோடு நிழலாய் நின்ற மனைவியை மறந்து அலட்சியப்படுத்திய மன்னன், அந்தப்புர அழகியரோடு உல்லாசமாய்ப் பொழுது போக்குகின்றான். பின்னர், தந்தையின் உபதேசம் கேட்டுத் திருந்தி, மனையாளோடு புதுவாழ்வைத் தொடங்குகின்றான்.

இந்த நாடகத்தைப் பார்த்து முடித்த என்னுள் எத்தனையோ எண்ண அலைகள். சட்டென்று கம்பராமாயண யுத்த காண்டத்தில் ஒரு காட்சி என் மனத்திரையில் தோன்றியது. இராவண வதத்தின்

பின் சீதை சிறைமீட்கப்பட்டாள். அவளைத் தன்னிடம் அழைத்துவருமாறு விபீடணனை அனுப்புகின்றான், இராமன். அவன் அவளிடம் சென்று, குளித்து சர்வ அலங்காரத்துடன் இராமனின் அவளைப் பார்க்க விரும்புவதாக இராமனின் கட்டளையை எடுத்துக் கூறுகின்றான். அசோகவனத்தில் இருந்த அதே எளிய, நலிந்த தோற்றத்தோடே தன் கணவனைக் காண விழைகிறான், சீதை. அதனை,

“யான் இவண் இருந்ததன்மை
இமையவர் குழுவும் எங்கள்
கோனும் அம் முனிவர் தங்கள்
கூட்டும் குலத்துக் கேற்ற
வான் உயர் கற்பின் மாதர்
பட்டமும் காண்டல் மாட்சி
மேல் நிலை கோலம் கோடல்
விழியியது என்று வீர”

பொருள்: “வீரனே! எந்தத் தன்மையுடன் நான் இங்கே இருந்தேன் என்பதை தேவர்களும் எங்கள் அரசன் இராமனும், முனிவரும், வானளவு கற்பிலுயர்ந்த பெண்களும் காண்பது எனக்குச் சிறப்பு. அலங்கரித்து வருவது முறையாகாது” என்ற வரிகள் மூலம் காணலாம்.

இதேகாட்சி வால்மீகி இராமாயணத்தில் பின்வருமாறு விபரிக்கப்படுகின்றது:

ஏவ முக்தா துவைதேஹி ப்ரயுவாச விபீஷணம்
அஸ்த் ராத்வா த்ரஷ்டுமிச்சாமி ப்ரத்தாரம்
ரக்ஷஸேஷ்வர
தஸ்யாகத் வசனம் ஷ்ருத்வா ப்ரத்யுவாச
விபீஷணஹ

யதாஅ அஹ ராமே வர்த்தாதேதத் தத்
கர்த்துமர்ஹஸி

தஸ்ய தத் வசனம் ஷ்ருத்வா மைதிலி பதிதேவதா
பத்தார்ப்யாவ்ருதா ஸாத்வி ததேதி ப்ரத்பாஷத

பொருள்: விபீடணன் கூறியதைக் கேட்டதும் வைதேஹி, “நான் குளிக்காமலேயே உடனே இப்போதே எனது கண்கண்ட

தெய்வமான கணவரைக் காண விரும்புகிறேன் என்றாள். இதற்கு விபீடணன் “தேவி! நான் கூறியது தங்களது கணவர் ஸ்ரீராமரின் கட்டளை. தாங்கள் அவ்வாறே நடக்க வேண்டும்” என்றான். இதைக் கேட்டதும் பதிபக்தியில் பாதுகாக்கப்படுபவளும் கணவனைக் கடவுளாய் வணங்குபவளும் கற்பிற் சிறந்தவளும் நன்னெறி கொண்டவளுமான சீதை அவ்வாறே ஆகட்டும் எனத் தன் கணவனின் கட்டளையைத்தன் சிரம் மேற்கொண்டாள். (பாடல்கள் 9,10,11,12,13 ஸர்க்கம் 114 வால்மீகி ராமாயணம்)

இவ்வாறு, தனது மனமொப்பா நிலையிலும் கணவனின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, தன்னை முறைப்படி அலங்கரித்துக்கொண்டு இராமனைக் காண ஆவலோடு வந்துற்ற சீதையை இராமன் எப்படி வரவேற்றான்?

“வணங்கு இயல்மயிலிணை கற்பின் வாழ்வினை பணம் கிளர் அரவு என எழுந்து பார்ப்புறா ஊன் திறம் உவந்தனை ஒழுக்கம் பாழ்பட மாண்டிலை முறை திறம்பரக்கன் மாநகர் ஆண்டு உறைந்து அடங்கினை அச்சம் தீர்ந்து மீண்டது என் நினைவு?

எதை விரும்பும் என்பதோ
உன்னை மீட்பான் பொருட்டு
உவரி தூர்த்து ஒளிர்
மின்னை மீட்டுறு படை அரக்கர் வேர் அற
பின்னை மீட்டு உறுபகை கடந்திலேன் பிழை
என்னை மீட்டான் பொருட்டு
இலங்கை எய்தினேன்”

பொருள்: கற்பின் உறைவிடமானவளும் தன்னை வணங்கியவளுமான சீதையை கோபத்துடன் படமெடுத்தாடும் பாம்பைப் போல இராமன் நோக்கினான். “ஒழுக்கம் பாழ்பட்டு பல அறுசுவை உணவுகளை உண்டு நீண்ட காலம் அரக்கனின் நகரத்தில் வாழ்ந்து விட்டு என் நினைவு எப்படி வந்தது? என்னை

இவன் விரும்புவான் என எண்ணினாயோ? கடலைத் தூர்த்து பாலம் எழுப்பி, மின்னலையும் வெட்கி ஓடச் செய்யுமளவு ஒளி மிகுந்த அரக்கர் படையை வென்றது உன்னை மீட்பதற்கு என்றோ எண்ணினாய்? இல்லை. தனது மனைவியைக் கடத்திச் சென்றவனை இராமன் கொல்லாமல் விட்டு விட்டான் என்னும் பழி வராதிருக்கவே போரிட்டேன்.” (பாடல் 3953,3954,3955 யுத்த காண்டம் கம்பராமாயணம்)

என்று சுடுசொற்களை வாரி இறைக்கின்றான். தான் இருந்த அதே எளிய தோற்றத்துடன் வரவிரும்பியவளைச் சர்வ அலங்காரங்களோடும் வருமாறு கட்டளையிட்டுவிட்டு, பின்னர் அவனே நிர்ந்தாட்சண்ணியமாய்,

“அடைப்பர் ஐம் புலன்களை ஒழுக்கம் ஆணியாச் சடைப்பரம் தகைத்ததோர் தகையின் மாதவம் படைப்பர் வந்து ஒரு பழி வந்தால் அது துடைப்பர் உயிரொடும் குலத்தின் தோகைமார் யாது யான் இயம்புவது உணர்வை ஈடுஅறச் சேதியாநின்றது உன் ஒழுக்கச் செய்தியால் சாதியால் அன்று எனின் தக்கது ஓர் நெறி போதியால்” என்றனன் புலவர் புந்தியான

பொருள்: கணவனைப் பிரிந்த காலத்தில் உயர் குலப் பெண்கள் கற்பே தவமாக இருந்து (தலைமுடியைச் சீவிப் பராமரிக்காது) சடையையும் தாங்கி ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வைப்பார்கள். இதையும் மீறி ஒரு பழி ஏற்படுமாயின் தமது உயிரையே விட்டு விடுவார்கள். உனது தீயொழுக்கம் பற்றிய செய்தி எனது உணர்வின் வலிமையை உடைக்கிறது. ஒன்று நீ உயிரை விடு. இல்லையேல் ஏற்ற இடத்திற்குப் போ” என்றான்

புலவர்கள் மனதில் இருப்பவனான இராமன். (பாடல் 3959,3960 யுத்த காண்டம் கம்ப ராமாயணம்) என்று எரிந்தும் விழுகின்றான்.

வால்மீகி தன்னுடைய இராமாயணத்தில் இக்காட்சியை இப்படி விபரிக்கின்றார்:

கஹ புமாம்ஸ்து குலே ஜாதஹ ஸ்த்ரியம் பரக்டு
ஹோபிதாம்

தேஜஸ்வி புனராதத்யாத் ஸுஹூல்லோபேன்
சேதனா

ராவணங்க்பரிக்ஷிஷ்டாம் த்ருஷ்டாம் துஷ்டேன
சக்ஷுஷாம்

கதம் த்வாம் புனராதத்யாம் குலம் வ்யபதிஷன்
மஹம்

பொருள்: நல்ல குலத்தவனான எந்த ஆணும் தான் வல்லமையானவனாயிருப்பினும் வேறு வீட்டில் இருந்த ஒரு பெண்ணைத் தன்னுடன் முன்பு வாழ்ந்தவள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஏற்றுக் கொள்வானா? மனதளவில் கூட அது சாத்தியமில்லை. இராவணன் உன்னைத் தன் மடியில் வைத்து எடுத்துக் கொண்டு போனான். அவனது கெட்ட பார்வை உன் மீது பட்டு விட்டது, எனது குலப் பெருமை பேசும் நான் உன்னை எவ்வாறு ஏற்க இயலும்?(பாடல் 20,21 ஸர்க்கம் 115 வால்மீகி ராமாயணம்)

நவரி த்வாம் ராவணோ த்ருஷ்ட்வா திவ்யரூபம்

மனோரமாம்
மர்ஷியேத் சிரம் சிதே ஸ்வக்குவே
பர்யவஸ்திதாம்

பொருள்: சீதை! உன்னைப் போன்ற அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட பெண்ணைத் தனது வீட்டிலேயே விட்டு விலகி இருக்கிற கஷ்டத்தை அதிக நாள் இராவணன் சகித்திருக்க இயலாது. (பாடல் 24 ஸர்க்கம் 115 வால்மீகி ராமாயணம்)

சீதை என்ன தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்ட நிலையிலா அசோகவனத்தில் இருந்தாள்? இல்லையே! அப்படி இருக்க, அவள் இராவணனின் சிறையில் இருந்து மீட்கப்பட்ட அதேநிலையில் மக்கள் முன்னிலையில் தோன்றாமல் தடுத்து, பூரண அலங்காரத்துடன் வருமாறு கட்டளையிட்டது யார்? பின்னர் அதையே அவளது ஒழுக்கத் தவறாகச் சித்திரிக்க முனைந்தது யார்? கணவனையே கதியென்று நம்பி, அவன் மீது கொண்ட அன்பினால் எத்தனையோ இன்னல்களைப் பொறுத்துக்கொண்ட சீதை, ஈற்றில் தன்னுடைய கற்புடைமையைத் தீக்குளித்துத்தான் நிரூபிக்க வேண்டியிருந்தது; குணமாக்கவே முடியாது என எல்லா வைத்தியர்களாலும் கைவிடப்பட்ட கணவனின் குஷ்டரோகத்தைக் குணமாக்கித் தன் கற்புடைமையை நிரூபித்த சம்புலாதேவியைப் போல.

இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தை எடுத்துக் கொள்வோமே. அதில், ஆடலரசியான மாதவி கணிகையர் குலத்தோன்றலாய் இருந்தும் கோவலன் ஒருவனை மட்டுமே தன் காதலனாய் வரித்து அவனை அல்லும் பகலும் மகிழ்விப்பதிலேயே தன் வாழ்வைக் கழிக்கின்றாள். அவளோடு, "அணைவறு வைகலின் அயர்ந்து மயங்கி விடுதல் அறியா விருப்பின" னாகி (சிலப்பதிகாரம்: 3:172-174)

யாத்ரா ௨1

தன் மனைவி கண்ணகியை முற்றாக மறந்து வாழ்கிறான், கோவலன். இந்நிலையில், புகார் நகரில் இந்திர விழா களைகட்டுகிறது. அதில் மாதவி பதினொரு வகையான ஆடல்களை நிகழ்த்துகின்றாள். கோவலனால் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ளவே முடியவில்லை; ஊடல் கொள்கின்றான். அந்த ஊடலைத் தீர்க்க அவனோடு கடலாடச் செல்கிறாள், மாதவி, அவள் நீட்டிய யாழை வாங்கிக் கோவலன் கானல்வரி இசைக்கிறாள். அதையடுத்து மாதவியும் பாடுகின்றாள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கோவலன் மனதில் சந்தேகம் துளிர் விடுகிறது.

"எனக்கேட்டு.

கானல்வரி யான்பாடத் தான் ஒன்றின்மேல் மனம்வைத்து மாய்ப்பாய் பலகூட்டும் மாயத்தான் பாடினாளான யாழ். சைமேல் வைத்துத்தன் ஊழ்வினைவந்து உருத்ததுஆகலின் உவவஉற்ற திங்கள் முகத்தானைக் கவல்க்கை குெகிழ்ந்தனனாய்ப் பொழுதுஈங்குக் கழிந்ததுஆகலின் எழுநுள் என்று உடன்எழுது ஏவலாளர் உடஞ்சூழக் கோவலன்தான் போனபின்னர்."

பொருள்: இவ்வாறு மாதவி பாடக் கோவலனும் கேட்டான். 'யான் கானல்வரி பாடினேன். வஞ்சனையுடன் கூடிய பொய்ம்மைகள் பலவற்றையும் கூட்டும் மாயத்திலே வல்லவளாகிய இவளோ, தான் வேறொன்றின் மேல் மனம் வைத்துப் பாடினாள்' என்று எண்ணினான். யாழிசையின் காரணமாக வைத்து, அவனுடைய ஊழ்வினை சினந்துவந்து அவன்பார் சேரத் தொடங்கியது. அந்நாளில், உவா நாளில் விளங்கும் முழுநிலவு போன்ற தூய முகத்தினளாகிய மாதவியை, அவளோடு கைகோத்து வாழ்ந்தி

ருந்த கைப்பிணைப்பை, அந்நிலையே நெகிழவிட்டான். 'பொழுது இங்கே மிகவும் கழிந்தது. நாம் எழுவோமா?' என மாதவி கேட்டதும், உடனே எழுந்து அவளுடன் கூடிச் செல்லாது தன் ஏவலர் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, அவன் அவளை விட்டுப் பிரிந்து தனியாகவே சென்று விட்டான். (சிலப்பதிகாரம்: 7: 52-1-7)

அத்தனை நாளும் கட்டிய மனைவியையும் மறந்து இன்பம் துய்க்கும் வரையில் உயிருக்குயிராக இருந்தவள், ஒரு சில நொடிகளில் வஞ்சனையும் பொய்ம்மையும் நிறைந்த மாயக்காரியாகி விட்டாள். கோவலன் பாடியது போலவே காதல் குறிப்புடன் மாதவி பாடியதும் அவள் அவனுடைய சந்தேகத்துக்கு உரியவளாகிவிட்டாள். சம்புலாதேவி இருட்டிய பின் வந்ததைக் கண்டு அழகியான அவளுக்கு வேறோர் ஆடலனோடு ரகசியத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்; பெண்களின் மனம் கணந்தோறும் சலனமுறுவது; அதிலே உண்மைக்கு இடமில்லை என்று சொத்திசேனன் ஐயுற்றதற்கும் இங்கே கோவலன் ஐயுற்றதற்கும் இடையில் அதிக வேறுபாடு இல்லை. தலைவனின் காமக் கிழத்தியான கணிகையர் குலப் பெண்-அரசகுலப் பெண்ணான மனைவி என்ற வேறுபாட்டைத் தவிர.

மறுதலையாக, மாதவியிடம் போய் விட்டு வந்தான் என்று தெரிந்த நிலையிலும் "சிலம்புள கொண்ம்" என்று சொல்லத் தக்கவளாகக் கண்ணகியைப் படைக்கிறார், இளங்கோ. அந்தப்புர அழகியரோடு சல்லாபத்தில் ஆழ்ந்து விட்டுத் தந்தையின் அறிவுரையால் திருந்திவந்த சொத்திசேனனை மன்னித்து ஏற்கும் மனைவியாய் சம்புலாதேவி படைக்கப்பட்டுள்ளாள். ஆனால், "நல்ல குலத்தவனான எந்த ஆணும் தான்

வல்லமையானவனாயிருப்பினும் வேறு வீட்டில் இருந்த ஒரு பெண்ணைத் தன்னுடன் முன்பு வாழ்ந்தவன் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஏற்றுக் கொள்வானா? மனதளவில் கூட அது சாத்தியமில்லை" என்று சொல்பவனாக இராமனின் பாத்திரப்படைப்பு இருக்கிறது. அதேவேளை, கற்பை நிரூபிக்கச் சீதையைத் தீக்குளிக்க வைக்கும் இராமனின் முன்னால், "நீயும் காடு, கரையெல்லாம் அலைந்து திரிந்தாய் அல்லவா, உன்னுடைய கற்பு மட்டும் தூய்மையாய் இருக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம்? எனவே, வா! இருவருமே அக்னிப் பரீட்சையில் ஒருவரை ஒருவர் நிரூபித்துக் கொள்வோம்" என்று கோரும் தைரியமற்றவளாய்ச் சீதை படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். எனவே, மிகத் தெளிவாகத் தவறு செய்துவிட்டு வந்த நிலையிலும் ஆணின் தவறுகள் மன்னிப்புக்கு உட்பட்டவையாகவே காட்டப் படுகின்றன. ஆனால், தவறே செய்யாத நிலையிலும் வெறுமனே ஊகத்தின், சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் கூட ஒழுக்கத்தவறூட, கீழ்படியாமையான முதலான காரணங்களைக் காட்டி ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணை வெகு இலகுவாகத் தாக்கியெறிந்துவிட முடியும் என்ற சமுதாயத்தின் பாரபட்ச நிலை இங்கே பட்ட வர்த்தனமாய் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, பாளி, சமஸ்கிருதம், சிங்களம், தமிழ் என மொழிகள் வேறுபட்டாலும் அவற்றில் தோன்றிய இதிகாசங்களிலாகட்டும் புராணங்களிலாகட்டும் பிற இலக்கியங்களிலாகட்டும். "பெண்" பற்றிய புனைவு பல்வேறு பொதுமைப் பண்புகளைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. அவளுக்கு எதிரான பாரபட்சமும் அநீதிகளும், பண்பாட்டின் பெயரால் அவள்மீது வலிந்து திணிக்கப்பட்ட நியாயமற்ற சட்ட திட்டங்களும் ஒன்று

போலவே இருக்கின்றன என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒழுக்கமீறல் என்பது ஆண்-பெண் இருபாலாரும் சம்பந்தப் படும் போதுதான் நிகழ்கிறது என்ற யதார்த்தத்தை மறந்துவிட்டுப் பெண் மட்டுமே குற்றவாளியாய்ப் பார்க்கப்படுகின்றாள். பெண் என்பவள் மட்டும் கற்புக்கரசியாய் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறாள். அவளின் கற்பொழுக்கம் ஆணுடைய சந்தேகத்துக்கு இலக்காகும் பட்சத்தில் தன்னுடைய கற்பை அவள் அவனிடம், சமூகத்திடம் நிரூபித்தாக வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றாள். ஆணின் ஒழுக்கத்தவறு அவனின் சாதாரண இயல்பு என்று சமுதாயத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆண்மகன் சேற்றைக்கண்டால் மிதிப்பான்- ஆற்றைக்கண்டால் கழுவுவான், ஆண் கெட்டால் சம்பவம்- பெண் கெட்டால் சரித்திரம், பெண் சிரிச்சால் போச்சு புகையிலை விரிச்சால் போச்சு முதலான எண்ணற்ற சொல்வடைகளும் வழக்கு மொழிகளும்

ஆணுடைய ஒழுக்க மீறலை நியாயப் படுத்திக் காலங்காலமாக சப்பைக் கட்டுக் கட்டவே பயன்பட்டு வருகின்றன. புத்தரின் முற்பிறவிக் கதைகள் விகாரைகளில் பாராயணம்

செய்யப் படுகின்றன. இராமாயணம் கோவில்களில் கதா காலேட்சமாய் உரைக்கப்படுகின்றது. அவற்றுக்கென ஒரு புனிதத்துவம் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. புதுப் புது இலக்கிய வடிவங்களில் அவற்றின் கதைகள் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்படுகின்றன. இவற்றில் சொல்லப் படும் சித்திரிக்கப்படும் வரும் அன்றைய பெண்ணின் விம்பமே சமுதாயத்தில் இன்று வாழும் பெண்ணின் விம்பமாகவும் மிக இறுக்கமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டு, காலங்காலமாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றது என்பது இங்கு கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

பெண்ணைப் பாதாதிகேசமாகவும், கேசாதிபாதமாகவும் வர்ணித்த பண்டைய காவியங்களாகட்டும் சிற்றிலக்கியங்களாகட்டும், பிற்காலத்தில் பக்தி நெறியைப் போற்றிப் பெண்வெறுப்பை வலியுறுத்திப் பெண்ணை "மாயப் பிசாசாகவும்", அவளது அவயவங்கள் அருவருப்பானவையாகவும் சித்திரிக்கப்படும் சித்தர் பாடல்களாகட்டும், அவற்றில் "பெண்" என்பவள் வெறுமனே "உடலாக, ஒரு சில உடல் உறுப்புக்களாகப் பார்க்கப்பட்டுள்ளாளே தவிர, ஆன்மாவும் உயிரும் உணர்வும் அறிவும் ஆற்றலும் உள்ள ஒரு "மனித உயிரி" என்ற நிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்படவில்லை என்பதே உண்மை. "உடலை"க் கடந்து பெண்ணைப் பார்க்கும் பக்குவம் மிகப் பெரும் பாலான கலை இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கோ சமுதாயத்துக்கோ கைகூடவில்லை. (பாரதியை இங்கு ஒரு விதிவிலக்காகச் சொல்லலாம்.) மன்னனோடு சரிசமமாக இருந்து கள்ளருந்தி, அரசியல் விவகாரங்களில் ஆலோசனைகள் சொன்ன ஔவையார், "ஔவைப் பாட்டி"யாக நோக்கப்பட்டமையும், புனிதவதியார் "காரைக்கால் அம்மையாரா"கி

மனிதக் கண்களுக்கு வெறுப்பூட்டும் பேய்வடிவிராக மாறியதற்கும் பின் புலத்தில் பெண்ணை உடல் கடந்து நோக்காத சமுதாய மனநிலையே அடிநாதமாக அமைந்துள்ளது என்று கொள்வது தகும். ஜீவாத்மா- பரமாத்மாவில் ஐக்கியமாகும் பேரின்பத்தைப் பாடும் பக்திப் பரவசப் பாடல்களில், மாணிக்க வாசகருக்கோ பிற சைவ, வைணவ ஆண் அடியார்களுக்கோ கொடுக்கப்பட்ட அதேயளவு முக்கியத்துவம், பெண்ணான ஆண்டாளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதா என்ற கேள்வியும் இங்கு முக்கியமானது. அவரது திருப்பாவைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அங்கீகாரம், கிருஷ்ணன் மீதான விரகதாபத்தை மிகத் துல்லியமாய் வெளிப்படுத்தும் நாச்சியார் (கனவுப் பாடலைத்தவிர) திருமொழிக்கு வழங்கப் படவில்லை. இங்கும் அவர் ஒரு "பெண்" என்ற பால்மையே அவரது இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு வழங்கப் படக்கூடிய அங்கீகாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் அளவு கோலாகின்றது. இதற்கு, எந்த இடத்தில் மொழி சரளமாக அமையுமோ அந்த இடமான காதலில் பெண், மொழியாடக் கூடாது என்பதை விளக்கி,

"தன் நூறு வேட்கை கிழவன் முற்கிளத்தல்
எண்ணுங்காலைக் கிழத்திக்கு இல்லை" என்று,

'எதைப் பாடவேண்டும், எதைப்பாடக் கூடாது' என்று பெண்ணுடைய "பொருள் வெளியை" வரையறுத்த தொல்காப்பியமும் அடிப்படையாகின்றது.

இந்நிலையில், "பெண்" பற்றிய விம்பம் அதே பழைய - குரூர வடிவத்துடன் ஸ்திரீப்படுத்தப்படுவது அறிவியல் யுகத்திலும் தொடரவே செய்கின்றது. சினிமா, சின்னத்திரை, இணையம் என எதை எடுத்தாலும், திரைப்படம், தொலைக் காட்சி நாடகம், விளம்பரம் என எந்தவொரு படைப்பாக்கத்திலும் "பெண்" வெறுமனே "உடல்" ஆகவே பார்க்கப்படுகின்றாள், சித்திரிக்கப்படுகிறாள். அல்லது, 'ஆவதும் பெண்ணாலே- அழிவதும் பெண்ணாலே' முதலான பண்டைய பழமொழிகளை வாழவைக்கும் வகையில் "அவள்" சூழ்ச்சி செய்பவளாக, ஏமாற்றுக்காரியாக, துன்பத்தின், பிரச்சினைகளின் அடிப்படையான வளாகவே பெரும்பாலும் வார்க்கப்படுகின்றாள். நூற்றாண்டு காலமாய்த் தொடரும் இந்தப் பிற்போக்குநிலை மாறி, அகன்றதும் பண்பட்டதுமான பார்வைகள் உருவாகவேண்டியது காலத்தின் தேவைதான். ஆனால், அது ஒரு நெடுந்தூரப் பயணம் என்பதே கசப்பான நிதர்சனம். ❧

துணைநின்றவை:

செல்வி திருச்சந்திரன் (1997) "தமிழ் வரலாற்றுப் படிமங்கள் சிலவற்றில் ஒரு பெண்நிலை நோக்கு". கொழும்பு - சென்னை : குமரன் பதிப்பகம்.

லர்னா ஏ. ஹக், (2005) "செ. கணேசலிங்கின் நாவல்களில் பெண் பாத்திரங்கள் : ஒரு பெண்ணிலை நோக்கு". சென்னை : குமரன் புத்தக இலம்.

புலோலியூர்கேசிகன் (பதிப்பு) (1958) "சிண்பத்திகாரம்". சென்னை: பாரி நிலையம்

<http://www.jathakakatha.org>

http://issues.lines-magazine.org/Art_Aug05/Bindunuwewa_II.htm

<http://puthu.thinnai.com/?p=317>

<http://nilapenn.com/index.php/20101101213/essay>

<http://ta.wikisource.org/wiki/>

<http://www.tamilvu.org/courses/degree/a011/a011/html/a011122.htm>

வென்று வருவோம் வீரோ

□

லுணுகல - ஸ்ரீ

காடுகள் கொன்று கழனிகள் பாழ் செய்துபிற
நாடுகள் மீ தாவல் நடுநிறுத்தி- ஈடலாது
தாங்கிடும் மண்ணையும் தாய்த்திருவை யும்மறந்தெம்
பாங்கெலாம் செய்தோம் பதர்.

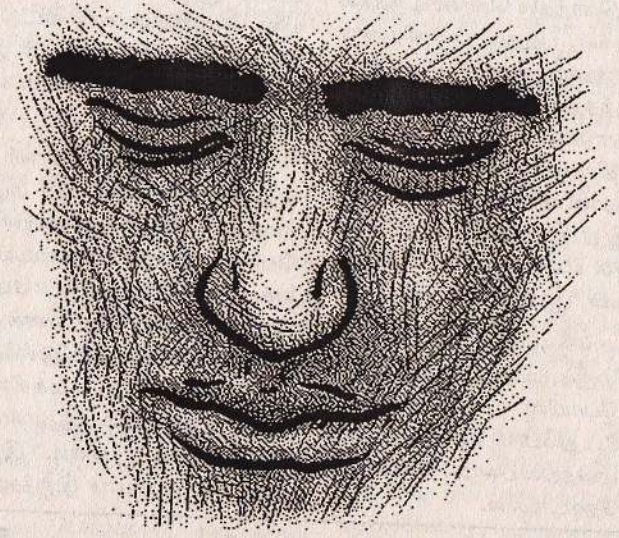
ஒங்கிய எம்தமிழ் உம்பல் உழக்கி,நாவில்
தேங்கிய மேற்கின் திமிர்வளர்ந்தால்- நீங்காக்
கொலுகொண்ட கொஞ்சமெழில் கோலமொழி எஞ்ஞான்றும்
கொலையுண்டு போயிடுமோ கூறு?

கல்வியின் ஈற்றில் கடவுள் அடையாது
சல்லிகள் கௌவுதலிற் சஞ்சரித்தே- வல்லமை
குன்றியே வாழ்வது கொல்லிகள் கொள்ளவே
குன்றெனக்கை கள்கொடுப்ப தோ ?

தொண்டு புகழ்அறத்தாய் மைநூல் தமைநெஞ்சில்
நின்று நிறுத்தும் நினைவுதப்ப - அந்தோ
சிலுவையோடெம் ஆசாரம் சின்னப் படவே
கழுவிற் கலாசாரங் காண்.

ஆறாம் அறிவுதனை யாமே அழித்ததனால்
சீறி மடமை செறிந்ததனால் - சீரமல்கும்
தாழாத் தமிழுடைச் செல்வர் தலைகவிழ்ந்தோம்
நாலா புறமும்நைந் தோம்.

உழுதுழக்கி நின்ற உயிரச்சம் ஓட்டி
அழுது தவித்தவாழ்வு ஆற்றிப் - பொழுதையெலாம்
இன்பம் மெழுகி இறைத்துமே வைத்தினி
எம்விதியை இப்படிநெய் வோம்.

ஒடுங்கியது போல்ஒழிந்தே போகட்டும் அந்தக்
கொடுங்கைகொள் போர்சுற்றே, ஆவி - நடுங்கி
வழிந்தவாழ்வு எம்வரும் வம்சம் கொளவேண்டாம்
அழிந்தது போதும் அமர்.

எங்கள் விழுமியம் அன்பென் றெழுதிவைத்துத்
தங்கமனக் காரன் தமிழென்றே - எங்கும்
உலகெமை கைகூப்ப, ஓர்மத்தில் வெண்மை
துலக்கி நிமிர்வோம் துணிந்து.

போர்நினைந்த போதுமது பொய்யான போதுமடா
யார்முனைந்த போதும் ஐகம்வென்று - பேர்கொழித்துத்
தம்பலம்தா ழாதே தளிர்ந்த தமிழ்ச்சீரை
அம்பலம் காண அவிழ்

புடம்போட்ட செல்நெறி சற்றும் புரளாத்
திடம்கொண்ட மாண்பு திரட்டித் - தடம்மாறிச்
சென்றஎம் சீர்த்தனங்கள் சேர்த்துலகைச் செந்தமிழால்
வென்று வருவோம் விரை.

நிலாமுற்றத்தில் சிந்திக்கிடந்த அரிசி மணிகளைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தன மணிப்புறாக்கள். பத்துப் பன்னிரண்டிருக்கும். கண்ணுக்கு அழகாக, மனத்திற்கு இதமாக இருந்தது. பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். நாடுவிட்டு வாழும் மகளிடம் கேட்டேன் "தினமும் இது நடக்கின்றதா" என்று. அதுதான் எங்கள் முதல் பயணம் என்பதால், இது பற்றித் தினமும் நடக்கும் அந்தநிகழ்ச்சி எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. மகள் "ஆமாம்" என்றாள்.

சட்டென எங்கிருந்தோ கேட்ட பலத்த ஓசை ஒன்றிற்குப் பயந்து, மணிப்புறாக்கள் பறந்து போயின. எதையோ ஒன்றை இழந்து விட்டதுபோல் என்மனம் அங்கலாய்த்தது. மனத்தில் பழைய நினைவுகள் நிழலாடத் தொடங்கின.

வளர்ப்புப் பிள்ளைகள்

ஜின்னாவ் ஷரிபுதீன்

நான் கடைகளுக்குப்போய் வீட்டுக் கான எந்தப் பொருட்களையும் வாங்கிப் பழக்கம் இல்லாதவன், என் தந்தையைப் போல. உடுக்கும் துணிமணிகளைக் கூடக் கழுவிக் கொள்ளும் வழக்கமும் எனக்கில்லை. ஆனால் வாரம் ஒருமுறை இறைச்சிக் கடைக்குச் சென்று இறைச்சி வாங்கிவருவேன். அதுமட்டும் தவறுவதில்லை.

"இந்தாப்பா அந்தத் தொடைப் பகுதியில் ஒரு நாலுகிலோ வெட்டு" என்றால் கடைக்காரன் சொன்னபடி வெட்டுவான். கொண்டுவந்தும் தருவான். மாதம் முடிய, வங்கியில் போட்ட பணம் போல கொடுப்பனவுகள் கிடைத்து விடுவதாலும், வீடுவரை தேவையானவை வந்து சேர்ந்துவிடும்.

வீட்டில் வாழும் பூனைகளுக்காகத் யாக்ரா ௨

தான், இத்தனை அக்கறை எனக்கு. அவைகளுக்கென வாங்கப்படும் இறைச்சியில், வேண்டுமானால் வீட்டுத் தேவைக்கும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இது எங்கள் வீட்டில் எழுதப்படாத சட்டம். பூனைகளுக்கே முதலிடம்.

"பண்டி"தான் எங்கள் வீட்டிற்கு முதல்வரவு. அவன் மிக அழகானவன். சாம்பல் நிறத்தில் வெள்ளிக் கம்பிகள் போல் உரோமம் கொண்டவன். எஞ்சினியர் மாமா வீட்டிற்குப் போனபோது, குட்டி "பண்டி" மீது எனக்கு ஏற்பட்ட ஈர்ப்பு, அவனை வீட்டுக்கே தூக்கிவர வைத்துவிட்டது. மச்சினி "ஷீமா" மனமில்லாமலே தந்தாள். அவளைப் பிரிந்ததால் "பண்டி" இரண்டொரு நாட்கள் சோகமாக இருந்தான். பின்னர்

எங்களுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டான்.

காலைத் தொழுகைக்காகப் பள்ளியில் அழைப்பொலிக்கும். சரியாக அந்த வேளை பார்த்து, என் வலக்கால் பெரு விரலை மெல்லக் கடிப்பான் "பண்டி". எந்த வேதனையும் இருக்காது. நான் எழுந்து கொள்வேன். பெட்டிப்பால் கரைத்துக் கொடுக்கும்வரை காலைச்சுற்றி வருவான். குடித்துவிட்டு நாற்காலியில் ஏறிச் சுருண்டு கொள்வான். சிலசமயம் தொழுகையின்போது இடை இருப்பில் எனது மடியில் ஏறிக்குந்திக்கொள்வான். பிராத்தனை முடியும்வரை அவன் என் மடியில்தான்.

நபிகள் நாயகம் தமது தோழர் ஒருவருக்கு "அபூஹுரைரா" (பூனைகளின் தந்தை) எனப் பெயர் சொல்லி அழைப்பார்களாம். அவர் பூனைகள் மீது அதிக

பற்று மிக்கவராகவும், அதிக பூனைகளை வளர்ப்பவராகவும் இருந்திருக்கின்றார். அதனால் அந்தப் பெயரே அவருக்கு நிலையானது.

என் மனைவிக்குப் பூனைகள் என்றால் பிடிக்காது. என் சின்ன மகனின் போர்வைக்குள் "பண்டி"யும் புகுந்து படுத்துக் கொள்வதை அவர் விரும்புவதில்லை.

தினமும் இரவில் வேலை விட்டுவரும் நான் வாசற்கதவு திறப்பதற்காக வாகனத்தின் "ஹோன்"ஐ அழுத்துவேன். அந்த ஒலியைப் புரிந்து கொண்டு வாசலுக்கு வரும் முதல் ஜீவன் "பண்டி"யாகவே இருப்பான்.

ஒருநாள் "பண்டி" வரவில்லை. எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கதவைத் திறந்த மனைவியிடம் "பண்டி" எங்கே என்றேன். அப்போதுதான் அவருக்கும் தெரிந்தது அவன் வீட்டில் இல்லை என்பது. இரவெல்லாம் தேடினோம். பக்கத்து வீடுகளுக்கெல்லாம் நடையாக நடந்தோம். அவன் கிடைக்கவில்லை. தொடர்ந்து சில நாட்கள் நான் வீட்டுக்கு வந்ததும், ஒரு பிள்ளையை விசாரிப்பது போல என் மனைவியிடம், என்முதற்கேள்வி "பண்டி வந்தானா" என்பதா கவே இருந்தது.

"பண்டி"க்குப்பின் எங்கள் வீடு, புதுப்புதிதாய்த் தேடாமலே பூனைகளின் சரணாலயம் ஆனது. ஒரு பூனை என் மனைவியின் நட்பைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டது.

ஒருநாள் அதன் தொல்லை தாங்காமல், அதனைத் தொடர்ந்து சென்றிருக்கின்றார். அங்கே அவர் கண்டகாட்சி அவரை அச்சமுறச் செய்துள்ளது. வீட்டின் பின்புறத்தில், பாம்பொன்றைக் கண்டு தான் அது அழைத்திருக்கின்றது. பாம்பை நாங்கள் கொண்டு எங்களுக்கான

பாதுகாப்பையும் தேடிக் கொள்ள அது உதவியதால், அதன்மீது அறியாமலேயே ஏற்பட்ட நட்பு அது. இருவரும் நெருங்கிப் போனார்கள். "பண்டி"யின் இழப்பை மறக்கமாட்டாத நாங்கள் அவனையும் அதே பெயர் கொண்டே அழைத்தோம்.

மனைவி வீட்டைவிட்டு வெளியேறினால், வரும்வரை அவருக்காக வாசலில் அவன் காத்திருப்பான். ஒருநாள் ஏதோ ஒரு நச்சுப் பொருளைத் தின்றுவிட்டு எங்கள் கண்முன்னாலேயே துடிதுடித்து இறந்து போனான். அது ஒரு சோகமான நிகழ்வு.

பேரப்பிள்ளைகள் பிறந்த பின்னர், அவற்றின் உரோமம் பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வாமையை ஏற்படுத்திவிடும் என அஞ்சி, எனது மருமகன் எஞ்சியிருந்த பூனைகளை, அவற்றிற்குப் போதுமான உணவு கிடைக்கும் ஓர் இடத்திற்கு அப்புறப் படுத்திவிட்டார்.

குடும்ப வாழ்வில் எத்தனையோ உறவு களுடன் நெருங்கிவாழ வேண்டிய அவசியங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒருசில வற்றை நாமாக நம்மோடு அழைத்துக் கொள்கின்றோம். சில அவைகளாகவே வந்து, வலிந்து நம்மோடு ஒட்டிக் கொள்கின்றன, பூனைகளைப் போல. ஆனால் அவைகளை நாம் விரும்பாத போது விலக்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை. ☺

பனிக்கட்டியாறு

□

ராஜா மகள்

rajahmakal@gmail.com

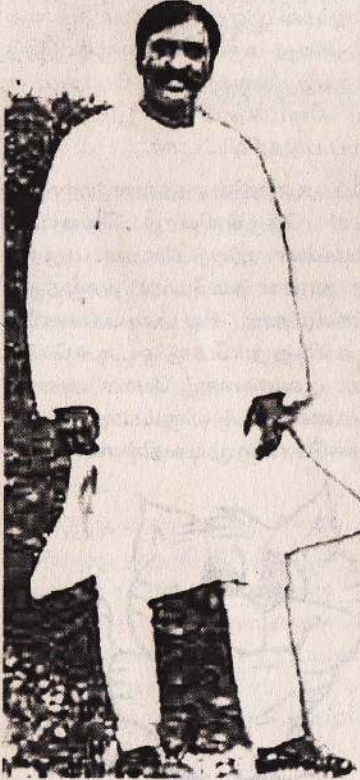
“காலை 9.45 மணிக்குச் சரியாக வந்துவிடுங்கள். உங்களுடன் ஒரு 15 அல்லது 20 நிமிடங்கள் தான் பேசமுடியும்.”

இலக்கியம் என்கிற மழைக்காட்டில் சதா சர்வகாலமும் கவிதைத் தவம் இருக்கிற, நம் காலத்துக் கவிஞர் வைரமுத்துவின் சற்றே அவசரமான அந்த வேண்டுகோளால் புறப் பாட்டை வேகப்படுத்தினேன்.

என் மனவேகத்துக்கு ஈடுகொடுத்து நகர்ந்த பல்லவன் பேருந்து, 9.30 மணிக்கெல்லாம் கோடம்பாக்கத்து வெள்ளை மாளிகையில் என்னைக் கொண்டுபோய்விட்டது. அதுதான் கவிப்பேரரசின் வாசஸ்தலம்!

மாளிகைக்குள் செல்வதற்கான வாசலும் அலுவலக நுழைவாயிலும் இரு வேறு திசைகளில் அமைந்திருக்க வேண்டும். கவிஞரின் உதவியாளர்களான இளைஞர்கள் இருவர் என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்று அமரவைத்தார்கள். அந்தக் கட்டடத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அமெரிக்க அதிபர்கள் தமது ஆட்சிக் காலம் வரையில் கொலைவெறியோடு அலைந்த, அலைந்து கொண்டிருக்கும் வெள்ளை மாளிகையை நினைவு படுத்தினாலும், உள் நுழைந்ததும் சாண்டிலியன் நாவல்களில் கம்பீரம் காட்டிய அரண்மனைகளில் ஒன்று, என் மனக்கண்ணில் ஒளி பதித்து ஓவியமானது. வாயிலைத் திறந்ததும் கீழ்நோக்கி ஓடிய ஐந்தாறு படிக்கட்டுகள் - தரை மட்டத்தில் என்னைத் தரிக்க வைத்து வியப்பூட்டின. தமிழ் நாட்டிற்கே பஞ்சமான் சுத்தம் அங்குதான் கொட்டிக் கிடந்தது. நாய்காலிகள் உள்ளிட்ட தளபாடங்கள் நவீனமும் மிடுக்கும் கலந்து காட்சியளித்தாலும், ஏனோ நான் சாண்டிலியனின் புராதன அரண்மனைகளுக்குள் தான் ஓடியோடி வெளிவந்துகொண்டிருந்தேன். ஒரு சுற்று முடிப்பதற்குள்ளாகவே மெல்லிய சத்தத்துடன் அகலத் திறந்தது எனக்கு முன்னிருந்த அகன்ற கதவு.

வெள்ளையல்லாத வேறு வண்ண உடையில் கவிப்பேரரசை யாரும் தமிழ்நாட்டில் கண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பதால் மட்டுமன்றி, அவர்

என்ன வண்ணத்தில் உடையணிந்தால் எமக்கென்ன என்பதாலும் அதுபற்றி இங்கு குறிப்பிட எண்ணவில்லை. எனினும், அதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை இங்கு!

கவிஞர் தோன்றிய காட்சியிலிருந்து, மண்ணின் நிறத்து மரச் சுவர்களின் பின்னணியில் வெள்ளை நிறத்துக்கு அழகு அதிகம் என்று அன்று கண்டேன். அதிலும் வானிஷ் அடிக்கப்பட்ட, அந்த மரச் சுவர்கள் கவியரசு பிரவேசிப்பதற்கு முன்னரே என்னுடன் சிநேகமாகியிருந்தன. வணக்கம் சொன்னவாறு படிக்கட்டுகளில் இறங்கி, அவர்தரைதொட்ட தோரணை, என்னை மீண்டும் சாண்டில்யனின் அரண்மனைக்குள் தள்ளிவிடப் பார்த்தது. நல்லவேளை, அந்தச் சுவர்களே என்னை நடப்புலகில் நிலைத்திருக்க உதவின.

நேரம் சரியாக 9.45 மணி. கலைஞர்களும் கவிஞர்களும் சுவனிக்கவேண்டிய விடயம் இது! 15 நிமிடம் முன்னதாகச் சென்றதால், எனது அடுத்த நகர்வுக்குத் தேவையான பொருட்களைச் சரிபார்க்கவும் தேநீர் உபசரணையை ஏற்றுக் கொள்ள அவகாசமும் இருந்தது. எல்லாமே சரியாக இருப்பதாய்ப் பட்டதால் தான் மரச் சுவர்களின் அழகில் மயங்கியிருந்தேன். அன்றும் எனக்கு 12.30 மணிக்குப் பரீட்சைதான்! பேட்டியை முடித்துவிட்டு அங்கிருந்தே பரீட்சைக்குச் செல்வதாய்த் திட்டம்.

கவிஞருக்குப் பதில் வணக்கம் சொன்ன என்கைகள், பேட்டிக்காகக் குறித்துவந்த கேள்வித் தாளைத் தேடியது. காணவில்லை. எனக்கு அதிகபட்சமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த, குறைந்தபட்ச நேரமான 20 நிமிடங்களில், பையைத் துளாவியே இரண்டு நிமிடங்களைக் கழித்தேன். சக்.. என்று பையிலிருந்த எல்லா ஸிப்பு

கவிதை தொழிலாகவேண்டும்,

சுதாவது

கவிதை எனக்குத் தொழில்

என்கிற நிகல கவிஞர்களுக்கு

உருவாக வேண்டும்.

களையும் திறந்து பார்த்தாயிற்று. ம்ஹூம்..!

“எதையாவது தவறவிட்டுவிட்டீர்களா?” என்றார். “ஆம் கேள்விகளை - ஆனால் பேட்டியை ஆரம்பிக்கலாம்” என்றபடி ரெக்கோடரை இயக்கினேன். மீடியாக்களிலும் மேடைகளிலும் கவிதைகளை முழுங்கிய கவிஞரின் கணர்க்குரல், இயல்புக்கு இறங்கி வந்து பதிலளித்த போது, தன் இரு மருங்கிலும் பசும் புற்களை வளர்த்துக்கொண்டே சலனமற்றுப் பாயும் ஒரு நதியின் பிரவாகம் கண்டேன்.

“கவிதை தொழிலாகவேண்டும், அதாவது கவிதை எனக்குத் தொழில் என்கிற நிலை கவிஞர்களுக்கு உருவாக வேண்டும்” என்கிற அவருடைய ஆதங்கம்பதிவானது. அரசவைக் கவிஞர்களாக இருந்தவர்கள் பட்டியலிடப்பட்டார்கள். தற்காலப் பெண் கவிஞர்கள் புகழ்ப்பட்டார்கள். கண்ணதாசன் இல்லையேல் தான் இல்லை என்று உள்ளம் ஒப்பினார்.

எந்தவொரு தரப்போடும் முரண்டு பிடிக்காத சமரசத்துடன், ஆனால் சுவாரஸ்யம் மிகுதிப்படத் தொடர்ந்த அந்த உரையாடல் முடிவுக்கு வந்தபோது, நேரம் சரியாக 10.53 மணி. வழமையான எனது கடைசிக் கேள்வி: “பேட்டி திருப்தியாக இருக்கிறதா?”. “நிச்சயமாக! உண்மைகளை வலிக்காமல் வாங்கி விட்டீர்கள்” என்றார். “கொஞ்சம் தேநீர்

நிறைய வானம்” என்ற கவிதை நூலில் கையெழுத்திட்டு வழங்கினார்.

வாசனைத் தமிழை வாசித்து வாசித்து அவன் தன்னை வசப்படுத்திக்கொண்டான். தாங்கள் வசிப்பதற்குத் தக்க நிலம் இவனென்று வார்த்தைகள் அவனுக்குள் வசிக்கத் தொடங்கின!

என்கிற கவிதை வரிகள் இடம் பெற்றுள்ள இடம் குறித்து விளக்குக. அன்று நடந்த பரீட்சையில் இப்படி யொரு கேள்வி!

நூல்: கவிராஜன் கதை
ஆசிரியர்: வைரமுத்து

விளக்கம்: தமிழை தன்வசப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு கவிதை முழக்கமிட்ட புரட்சிக் கவிஞன் பாரதியை ‘கவிராஜன்’ என்று குறிப்பிட்டு, அவருடைய ஆளுமையை எடுத்தியம்ப, தமிழைத் தனக்குள் செழிக்கவைத்துக் கோலோச்சும் கவிப்பேரரசு வைரமுத்துவால் எழுதப்பட்ட “கவிராஜன் கதை” என்கிற நூலில் இந்த வரிகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்று பதில் எழுதினேன்.

◆ 2005 ஆம் ஆண்டில் நான் பெரிதும் மதித்துப் பேட்டி கண்ட கவிப்பேரரசரின் அன்றைய ஆதங்கம், அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த தி.மு.க. அரசுக் காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. தமிழ்நாட்டு அரசவைக் கவிஞர்களின் பட்டியலில் அவரும் இடம்பெற்றார். ஆனால் நிலைத்திருக்க வேண்டிய பெருமளவு வாசகர் / ரசிகர்களின் மனதிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். கொடுங் கோலைச் செங்கோலென்று புகழ்ந்து தள்ளிய இடங்களில், தமிழ் மொழியே அவருடன் முரண்டு பிடித்திருக்கக்கூடும்! சாண்டில் யனின் பழைய அரண்மனைகளில், என்னால் உருவாக்கப்பட்ட புதிய கதாபாத்திரம் இவர்!!

இணைய இதழ்களில், வலைப் பூக்களில் பதிவிடப்பட்ட எந்தவொரு படைப்பையும் “யாத்ரா”வுக்கு அனுப்ப வேண்டாம் எனப் படைப்பாளிகளிடம் விநயமாகக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். “யாத்ரா”வில் பிரசுரமான பின்னர் இணையத்தில் பதிவிட்டுக் கொள்ள முடியும்.

யாத்ரா தனிப்பிரதி 100.00 மட்டுமே. வருடச் சந்தாவைச் செலுத்த விரும்புவோர் Ashroff Shihabdeen என்ற பெயருக்குக் குறுக்குக் கோட்பட்ட 500.00 ரூபாவுக்கான காசோலையைப் பின்வரும் முகவரிக்குத் தபாலினங்கள். அல்லது M.S.A.M. Ashraff Ali சேமிப்புக் க/கு - 72618033 என்ற “யாத்ரா” வின் மக்கள் வங்கி, கொலன்னாவைக் கிளைக் கணக்கில் பணத்தை வைப்பிலிட்ட பின் ஆசிரியரை அல்லது நிர்வாக ஆசிரியரைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு அறிவியுங்கள். உங்களுக்குச் சஞ்சிகை மீது அபிமானம் இருந்தால் அதைவிட அதிகமாகவும் அனுப்பி வைக்கலாம்.

YAATHRA

37, Sri Sidhartha Mawatha,
(Dhankanatte Road)
MABOLA - WATTALA
SRI LANKA

கவிதை

விடை காற்றினில் வீசிடுதே!

□
Bob Dylan

தமிழில்: மணி

எத்தனை தெருக்களில் கடந்தபின் ஒருவனை மனிதனென் றேற்றிடுவர்?
எத்தனை கடல்கள்மேற் பறந்தொரு வெண்புறா மணவிடைத் துமின்றிடலாம்?
பீரங்கிக் குண்டுகள் எத்தனை பாய்ந்த பின் நிரந்தரத் தடைபெறலாம்?
தோழனே கேள், விடை காற்றினிலே விடை காற்றினில் வீசிடுதே!

எத்தனை ஆண்டுகள் கிடந்தொரு மாமலை கடலினுள் கரைந்திடலாம்?
எத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பின்னே சிலர் விடுதலை அடைந்திடலாம்?
ஒன்றையுங் காணவில்லை யென்றெத்தனை தடவைகள் பாவனை செய்திடலாம்?
தோழனே கேள், விடை காற்றினிலே விடை காற்றினில் வீசிடுதே!

எத்தனை தடவைஅண் ணாந்ததன் பின்னரே வானத்தைப் பார்த்திடலாம்?
எத்தனை ஆண்டுகள் போனபின்னே பிறர் அழுவது கேட்டிடலாம்?
எத்தனை சாவுகள் கழிந்தபின்னே பலர் மாண்டதை உணர்ந்திடலாம்
தோழனே கேள், விடை காற்றினிலே விடை காற்றினில் வீசிடுதே!

(1960களில் அமெரிக்காவில் வியற்றாம் போர் எதிர்ப்பாளராகவும் கறுப்பு இனத்தவரது குடியரிமை இயக்கத்திற்கு ஆதரவாகவும் டிசானால் எழுதப்பட்டு இசையமைக்கப்பட்டுப் பாடப்பட்டுப் பிரபலமான ஒரு பாடலின் தமிழாக்கம்)

சேட்டைக்காரக் கறுப்பும் பெண்

அவள் கல்வி கற்பதுவும் நான் கல்வி கற்கும் நிலையத்திலேயேதான். முதலில் அவளை ஒரு கறுப்புப் பெண்ணாக அறிந்து கொண்டேன். பின்பு அவளது நடத்தைகளை ஆராய்ந்து “சேட்டை”ப் பகுதியையும் சேர்த்துக் கொண்டேன். ஆகவே அவள் சேட்டைக்காரக் கறுப்புப் பெண்ணாகவேயானாள்.

எனக்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லை. அதற்கு அநேக காரணங்கள் இருந்தன. அவளது கூந்தலுக்குச் செய்திருந்த அலங்கோலம்! அது எவ்விதத்திலும் என் மனதைக் கவரவில்லை. காதுகளில் தொங்கும் பெரிய காதுணிகள்! அவற்றுக்கும் நான் விருப்பமில்லை. கூடாரத் துணியால் தைக்கப்பட்ட இறுக்கமான காற்சட்டையும் அதற்குப் பொருத்தமான மேற்சட்டையும் அவளது விருப்பத்துக்குரிய ஆடைகள்.

எனவே வெளித்தோற்றத்திலேயே எனக்கு அவளைப் பிடிக்காமல் போய் விட்டது. ஆனாலும் அவளிடம் மிக அழகானதொரு புன்னகையொன்றிருக்கிறது. அது எவரிடமும் அபூர்வமாகக் காணக் கிடைக்கும் நேர்மையானதொரு புன்னகை. எவ்வாறாயினும் எனக்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லை.

□

சிங்களத்தில்:

அனுஷ்க திலகரத்ன

அவளது நடவடிக்கைகளும் எப்பொழுதும் என் மனதைக் கவரவில்லை. இவ்வாறான கல்வி நிலையங்கள் இருப்பது கற்பதற்குத்தான்.

அவளுக்கு, அளவுக்கதிகமாக கூச்சலிடும் உற்சாகமான நண்பர்கள் இருந்தனர். அவர்களிலும் அதிகப்படியாக இருந்தவர்கள் பையன்கள்தான். அவர்களுக்கு அதிக வேலையில்லை. நான் மிகுந்த கவனத்தோடும் தேவையோடும் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது கூட அவர்கள் வேடிக்கையாகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். கொண்டாட்டம், கொண்டாட்டம் முடிவேயில்லாத கொண்டாட்டம். நான் அவர்களிலொருவனாக இல்லாதது குறித்து மகிழ்கிறேன். நான் தனியாகவே படிக்கின்றேன். கல்வி கற்கவே இது போன்ற கல்வி நிலையங்கள் இருக்கின்றன.

ஒரு நாள், அவள் ஓர் இளைஞனுடன் மோட்டார் சைக்கிளில் சென்ற விதத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன் அல்லவா. அவன் அவளது சகோதரனாக இருப்பதற்கும் அனேக இடமிருக்கிறது. ஆனாலும் அவன், அவளது காதலர்களுள் ஒருவனாக இருப்பானென்றே நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். அவ்வாறு எண்ணுவதற்கே

□

தமிழில்:

எம்.ரிஷான் ஷரீப்

நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். அவளுக்குப் பல காதலர்கள் இருக்கக் கூடும்.

நான் வகுப்பு முடிந்து, வீட்டுக்குப் போவதற்காகப் பேருந்தில் ஏறினேன். அவளும் அதே பேருந்தில் ஏறினாள். உள்ளே காலியாக இருந்த ஒரேயொரு இருக்கையில் நான் அமர்ந்தேன். அதே ஆசனத்தில் எனது வலது பக்கத்தில் அவள் அமர்ந்தாள். நான் யன்னலினூடாகத் தூரத்தே பார்வையைச் செலுத்தினேன். பேருந்து நகரத் தொடங்கியது. சிறிது தூரம் பயணித்துக் கொண்டிருக்கையில், நடத்துனர் வந்து பணம் கேட்டார். அவள் பணம் கொடுக்க முற்படுகையில் ஐந்து ரூபாய் நாணய

மொன்று அவளது கையிலிருந்து நழுவிக்கீழே விழுந்து உருண்டு வந்து எனது இருபாதங்களினருகில் நின்றது. நான் அதைக் காணாதது போல இருந்தேன். அவள் என்னையும் நாணயத்தையும் மாறி மாறிப் பார்க்கும் விதம் எனது ஓரக் கண்ணில் தெரிந்தது. “தேவையிருந்தால் கேட்கட்டும்.” நான் அப்படியே இருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் அவளும் அது குறித்த எண்ணத்தைக் கை விட்டிருக்கக் கூடும்.

கொஞ்ச தூரம் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது சிறுவர்கள் இருவர் பேருந்தில் ஏறினர். ஒரு சிறுமியும் ஒரு சிறுவனும். அவர்கள் அமர்வதற்கு இடமொன்றைத் தேடினர். சேட்டைக்காரக் கறுப்புப் பெண் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். எனக்கென்றால் அவர்களிடம் எந்த விசேஷமும் தென்படவில்லை. பொதுவான வகைப்படுத்தலுக்கமைய அவர்கள் தூர்நாற்றம் வீசும் சிறு விலங்குகள். அவள் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் புன்முறுவலொன்றைத் தேக்கி பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். இதென்றால் பைத்தியமேதான்!

சேட்டைக்காரக் கறுப்புப் பெண் அவர்களை அருகில் வருமாறு தலையால் சைகை செய்தாள். அவர்களும் முந்திக் கொண்டு வந்தனர். அவள் அவர்களைத் தன்னருகில் அழைத்துக் கொண்டாள். அத்தோடு நின்றுவிடாமல் தன் மடியிலும் அமர்த்திக் கொண்டாள்.

ஆகவே அவர்கள் மகிழ்வாகப் பயணித்தார்கள். குட்டிச் சிறுமி ஏதோவொரு பெரிய கதையைச் சுவைபடச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். சேட்டைக்காரக் கறுப்புப் பெண் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கி, மிகுந்த கவனத்தோடு அதற்குச் செவிமடுத்தாள். குட்டிச் சிறுவனும் தன் மழுலைக் குரலில் ஏதோ கூறினான்.

சேட்டைக்காரக் கறுப்புப் பெண் அதையும் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு செவிமடுத்தாள். அவர்களைச் செல்லம் கொஞ்சினாள். நான் இவற்றையெல்லாம் ஓரக் கண்ணால் பார்த்தபடியிருந்தேன். அவர்களோடு செல்லம் கொஞ்சி விளையாடும் ஆசை எனக்குள்ளும் எழுந்தது. ஆனாலும் நான் மிகுந்த முயற்சியோடு அதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். சேட்டைக்காரக்கறுப்புப் பெண் மீது எனக்கிருக்கும் வெறுப்பினாலோ, எனது பாதங்களுக்கருகிலிருக்கும் நாணயத்தினாலோ நான் அதனைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

மெல்லிய வேதனையொன்று என்னுள்ளே எழுந்தது. நான் அனுபவிக்காத பேரானந்தமொன்றை அவள் அனுபவிக்கிறாள். எனக்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அவள் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாள். நான் துயரத்தோடு இருக்கிறேன்.

கொஞ்சத் தூரம் பயணித்த பின்பு சிறுவர்கள் இருவரும் இறங்கிச் சென்றனர். அவர்களது விளையாட்டு முடிந்தது. அடுத்து வரும் நிறுத்தத்தில் சேட்டைக்காரக் கறுப்புப் பெண்ணும் இறங்கிப் போவாள். ஆகவே நான் தனித்துப் போவேன். வழமையைப் போன்ற தனிமைக்குள்ளேயே தனித்துப் போவேன். எனக்கு கர்வமளிக்கக் கூடிய, பிரகாசமான, செழிப்பான எதிர்காலம் நோக்கிச்

செல்லும் எனது இப் பயணத்தின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் நான் அனுபவிக்கும் வேதனை மிகுந்த தனிமைக்குள்ளேயே மீண்டும் நான் தனித்துப் போவேன்.

பேருந்திலிருந்து இறங்கப் போகும் அவளையே நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்துவிட்டு பேருந்திலிருந்து இறங்கிப் போனாள். நான் எடுத்துக் கொடுக்காத ஐந்து ரூபாய் நாணயம் குறித்து அவள் மறந்திருப்பாளா? அது இன்னும் எனது பாதங்களுக்கருகில்தான். நான் அதைப் பொறுக்கியெடுத்தேன்.

நாளைய தினம் அவளைச் சந்திக்கும்போது அதைக் கொடுப்பதா வேண்டாமா என்பது குறித்த குழப்பமொன்று என் மனதில் உண்டானது. எவ்வாறாயினும் நாளைய தினம் அவள் புன்னகைத்தால், நானும் பதிலுக்குப் புன்னகைப்பேன்.

குறுங்கவிதைகள்

○
எதைப்பார்த்துக் குரைக்கிறது
என்பது தெரியும்வரை
பேயைப் பார்த்துக் குரைப்பதாய்
பேருக்குச் சொல்லி வை

○
அம்மாவின் முகத்தில்
பெண்ணைத் தேடினால் காமம்
சிறுமியின் முகத்தில்
தாயைத் தேடினால் ஆன்மீகம்

- விமலாதித்த மாமல்லை

○
நிறைய வீடுகளில்
மின்விளக்கும் மின்விசிறியும்
வெட்டியாய் எரிந்து கொண்டும்
இயங்கிக் கொண்டும் தானிருக்கிறது
வேறுசில வீட்டின் -
வெளிச்சத்தைத் திருடிக்கொண்டு!

○
கால நேர
சம்பிரதாயம் பார்ப்பவர்கள்
வீட்டிலும் -
பிணங்கள் விழாமலில்லை!

- வித்யாசாகர

○
தீபாவளிக்கு வாங்கிய கடிகாரம்
அலாரம் அடித்தது
மார்வாடிக் கடையில்

- சேகர்

(கவிஞர்களுக்கு நன்றி)

○
செருப்புகள்! கேவலமில்லை.
அவையும் -
பதினான்கு வருடங்கள்
அரியணையில் அமர்ந்தவைதாம்.

○
தூண்டிலில் மீன்
சிக்காமல் தப்பி விடலாம்-
ஆனால் பாவம்!
புழு செத்துவிடுகிறது.

○
பாவம் காகங்கள்.
பகிர்ந்துண்ணக் கற்றுக்
கொடுத்தவைதாம்.
எவனோ எழுதிய கதையில்-
வடை திருடியதால்..
திருட்டுப் பட்டத்தோடு
அலைகின்றன..
இத்தனைத் தலைமுறைகளாய்.

- ரமேஷ் நாகா

○
தீப்பெட்டத் தொழிற்சாலையில்
சிறுவன் அழுகிறான்
மத்தாப்பு சிரிக்கிறது...!

○
செதுக்கியவன் தொழிலாளி
திருடியவன் முதலாளி
சிலையாய்க் கடவுள்...!

- பாலாஜி. ச. இமலாதித்தன்

உரத்துப் பேசாத ஒட்டகங்களும் ஔர் அகதிக் கவிஞனும்

□
அபு அவர்ஸன்

ஒட்டகங்களின்
உரிமைக் குரலாய்
ஒநாய்களின் ஒப்பாரிகள்!

ஒட்டகங்கள் நனைந்தால் - இந்த
ஒநாய்களுக்கும் நரிகளுக்கும்
கண்ணீர்
கரையுடைத்துப் பாய்கிறது

ஒநாய்களின் ஒப்பாரிகள் இந்த
ஒட்டகங்களுக்கும்
வேதமாகிப் போனது

அறபு தேசங்களின் எண்ணெய் வளம்
என்கிற பெருஞ் செல்வமே அந்த நாடு
களுக்கிடையில் ஏகாதிபத்தியங்கள்
புகுந்து சதுரங்கம் ஆடுவதற்கான காரணியாக
மாறிப்போயிருக்கிறது. எண்ணெய்
வளம் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பிறகு
அதனைச் சுரண்டுவதற்காகத் தம்மால்
என்னென்ன தந்திரங்களையெல்லாம்
கையாள முடியுமோ அவற்றையெல்லாம்
நீண்ட காலமாக ஏகாதிபத்தியங்கள்
கையாண்டு குறையாடி வந்திருக்கின்றன.

இந்தத் தந்திரங்களைக் காலத்துக்குக்
காலம் அவை மாற்றி வந்திருக்கின்றன.
இறுதியாக, 'உனது தேசத்தைக் கற்காலத்
துக்குக் கொண்டு சென்று விடுவோம்'
என்று மிரட்டிப் பணிய வைத்து,
மக்களைத் தூண்டி விட்டு, பொய்க்

காரணங்களைச் சொல்லி ஆக்கிரமித்துத்
தமது நோக்கத்தை அவை நிறைவேற்றி
வருவதை முழு உலகும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறது.

இவ்வாறான ஒரு சூழலில் ஒற்றுமைப்
படுமிடத்து எல்லா ஏகாதிபத்தியங்
களையும் பணிய வைக்கலாம் என்கிற
உண்மை புரிந்திருந்தும் ஏகாதிபத்தியங்
கள் 'எத்தந்திரத்தை யாரைக் கொண்டு
எவ்வாறு நம்மீது பிரயோகிக்குமோ?
என்கிற பயத்தில் - பணிந்து போவதைத்
தவிர அல்லது எடுப்பார் கைப்பிள்ளை
யாக இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியே
இல்லை என்கிற நிலையில் அறபு நாடு
களின் அரசுகள் கையாலாத் தனத்துடன்
செயல்படுவதை அவ்வப்போது பலநூறு
கவிஞர்கள் எழுதிக் கொண்டேயிருக்
கிறார்கள். அவ்வாறு இலங்கைக் கவிஞர்
ஒருவர் எழுதிய ஒரு கவிதையின் ஆரம்ப
அடிகளே மேலே தரப்பட்டவை.

லியியக் குதிரை முரண்டு பிடித்தால்

இந்த ஒட்டகங்கள்
ஒநாய்கள் சபையை
உதவிக்கு அழைக்கின்றன
கழுகு தேசத்தின்
கால்களை முத்தமிடுகின்றன

ஈராக்கிய ஒட்டகங்களின்
கண்ணீர் துடைக்க வந்த

காருண்ய ஒநாய்கள்
இன்றும்தான்
இரத்தத்தையும் எண்ணெயையும்
உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கின்றன
ஆப்கானிய ஆடுகளின்
அவலம் தீர்க்க வந்த
அந்த ஒநாய்கள் கூட்டம்
அவைகளின் கழுத்தையல்லவா
குதறிக் கொண்டிருக்கின்றன

என்று தொடரும் இந்தக் கவிதையை
எழுதிய கவிஞர் யாழ். அஸீம். யாழ்ப்
பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட
இவர் விடுதலைப் புலிகளால் 1990ம்
ஆண்டு வாழ்விடத்திலிருந்து துரத்தப்
பட்ட கவிஞன். 1994ம் ஆண்டிலிருந்து
கொழும்பில் வசித்து வரும் இவர் ஔர்
ஆசிரியர். தற்போது கொழும்பு ஸாஹி
றாக் கல்லூரியில் கற்பித்து வருகிறார்.

அடக்குமுறையின் வன்மத்தையும்
போரின் அவலங்களையும் நேரில் கண்டு
அனுபவித்தவர். முஸ்லிம் என்ற காரணத்
துக்காகவே பிறந்த மண்ணை விட்டு
வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்.
எண்ணெய் வளம் நிறைந்த அறபு நாடு
களில் வாழும் அப்பாவி முஸ்லிம்கள்
ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்கு முறைகளில்
நசுக்கப்படுவது கண்டு பாதிக்கப்பட்ட
கவிஞன் மனது கொதிக்கிறது. அவரது
கவிதை தொடர்ந்து பேசுகிறது :-

ஒட்டகங்களின் தேசத்தில்
வேதங்கள் ஒதுகின்ற - இந்த
ஒநாய்கள் கூட்டத்துக்கு
காஸா மண்ணில்
கருகும் உயிர்கள்
கண்ணில் படுவதேயில்லை
உரிமைகள் பேசும் இந்த
ஒநாய்கள் கூட்டத்துக்கு
உரிமைகள் மீறப்படும்

உயிர்கள் வதைக்கப்படும்
தேசங்களும் தெரிவதில்லை

குருதியைச் சிந்தவரும்
கொடிய விலங்குகளுக்கு
மஞ்சள் தெளித்து இவை
மஞ்சம் விரிக்கின்றன

வலை பின்னிக் கொடுக்கும்
வஞ்சகர் கூட்டத்துக்கு
தோரணம் கட்டிப்
பூமாலை போடுகின்றன

பிணங்களைத் தேடும்
கழுகினை அழைத்து
இனத்தவன் குருதியை
விருந்தாய்ப்படைக்கின்றன

ஒநாய்களாகவும் கழுக்குளாகவும்
ஏகாதிபத்தியங்களைச் சித்தரிக்கும் அஸீம்
அறபு முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்களை
ஊமையான ஒட்டகங்களுக்கு ஒப்பான
வர்கள் என்கிறார். தமது நாட்டையே
சீர்குலைத்து, தமது மக்களது இரத்தத்
தைச் சிந்த வைப்பதற்காக வரும் ஏகாதி
பத்தியங்களுக்கு வாழ்த்துச் சொல்லி
வரவேற்பதையும் தமது முறையீடுகளை

யாத்திரா ௨

ஏகாதிபத்தியங்களிடமே எடுத்துச் சொல்வதையும் கண்டு ஆத்திரப்படுகிறார்.

அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக ஏகாதிபத்தியங்களினால் அகதியாக அலையும் காலாவுக்காகக் குரல் எழுப்பும் ஓர் அகதியான அஸீம், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றத்தின் பின்னால் விடுதலைப் புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட, முஸ்லிம்களது சொத்துக்களைப் பறித்தெடுத்த பாரிய கொள்ளையும் இருக்கிறது என்பதை ஒரு பத்திரிகைப் பேட்டியில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இன அழிப்புக்கு எதிரான ஐ.நா. சாசனத்தின் படி, 'சொந்த வாழ்விடங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவதும் பண்பாட்டு வாழ்வியலின் தனித்துவ அடையாளங்களை அழித்தலும் இன அழிப்புக்குச் சமமான குற்றங்களாகும். இவையிரண்டுமே வடமாகாண முஸ்லிம்களின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்டன என்கிறார் அஸீம்.

அரச சார்ப்பற்ற நிறுவனங்கள், சர்வதேச நாடுகள், மனித உரிமை அமைப்புக்கள் யாவுமே வடமாகாண முஸ்லிம்களின் மீள் குடியேற்ற விடயத்தில் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை யுடன் நடந்து கொள்வதாகக் குறிப்பிடும் அஸீம், தாயக மண்ணிலிருந்து முஸ்லிம்கள் துரத்தப் பட்டது தவறு எனக் கூறும் தமிழ் அரசியல் வாதிகள் கூட முஸ்லிம் மக்களின் மீள் குடியேற்றம் பற்றி வாய்திறப்பதாக இல்லை என்று கவலையுடன் தெரிவித்தார்.

எண்ணெய்க்காய்

இவர்கள் குருதியை ஓட்டும்

சமாதானச் சாயம் பூசிய

சதிகார முகங்கள் பற்றி

ஒற்றுமைதனையழித்து

ஒவ்வொன்றாய் ஏப்பமிடும்

பாசிச விஷம் கொண்ட

குரூர நகங்கள் பற்றி

உரத்துப் பேச

ஒரு ஓட்டகமாவது இல்லையே

என்று தனது கவிதையில் ஏங்கும் யாழ் அஸீம், கவிஞனாக மட்டுமன்றி, கட்டுரையாளராகவும் விமர்சகராகவும் இயங்குவார். 1994ம் ஆண்டு இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நேயர் விருது விழாவில் சிறந்த விமர்சனத்துக்கான முதலாவது பரிசைப் பெற்றவர். கலாபூஷணம் யாழ் அஸீம் வடமாகாண ஆளுனர் விருது வழங்கியும் கௌரவிக்கப்பட்டவர்.

சர்வதேசத்தைப் பேசுவதாய் அவரது கவிதை வெளித் தோற்றம் தந்தாலும் வடபுல முஸ்லிம்கள் பற்றியும் அது குறிப்பணர்த்தி நிற்கிறது. அது கவிஞனதும் அவனது கவிதையினதும் வெற்றி என்று சொல்வதில் தவறில்லை. ☒

யாத்திரா ஒன்றுகூடல் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் - 21.04.2012

அறிமுகவுரை நிகழ்த்துபவர் கொழும்பு ஆசிரியர் அந்தனிஜீவா - அமர்ந்திருப்போர்: நாச்சியாதீவு பர்வீன், முஹமட் ஹரிமாஸ், அல் அனூமத், புரவலர் அல்ஹாஜ் ஹாஷிம் உமர், பிரதம அதிதி நீதிபதி - எம்.எம்.ஏ.கபூர் (ஆலோசகர் - இ.ஒ.கா.தா. மு.சேவை)

முதற்பிரதி பெறும் புரவலர் அல்ஹாஜ் ஹாஷிம் உமர் அவர்கள்

சிறப்புப்பிரதி பெறும் முஹமட் ஹரிமாஸ் (அல்கரீம் ஏஜன்ஸீஸ் - முகாமையாளர்)

சிறப்புப் பிரதி பெறும் கவிஞர் ரவூப் ஹஸீர்

கலந்துகொண்டோரில் ஒரு பகுதியினர்

யாத்ரா ஒன்றுகூடலில் உரை நிழ்த்தியோர்

கவிஞர்
அல் - அஸ்மத்

நிதிதி
கௌரவ. எம்.எம்.ஏ.கபூர்

கவிஞர்
மேமன் கவி

தெ.மதுசூதனன்
ஆசிரியர் - "ஆசிரியம்"

மணிப்புலவர்
மருதூர் ஏ. மஜீத்

"காப்பியக்கோ"
ஜின்னாவூர் ஷரிபுத்தீன்

சட்டத்தரணி
மர்ஸூம் மௌனானா

"யாத்ரா" ஆசிரியர்
அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்

"யாத்ரா" நிர்வாக ஆசிரியர்
நாச்சியாதீவு பர்வீன்

பிரதிகள் பெறும் "ஞானம்" ஆசிரியர் - டாக்டர் தி.ஞானசேகரன், கலைஞர் கலைச்செல்வன்,

ப.க.மகாதேவா, கவிஞர் நியாஸ். சமத்

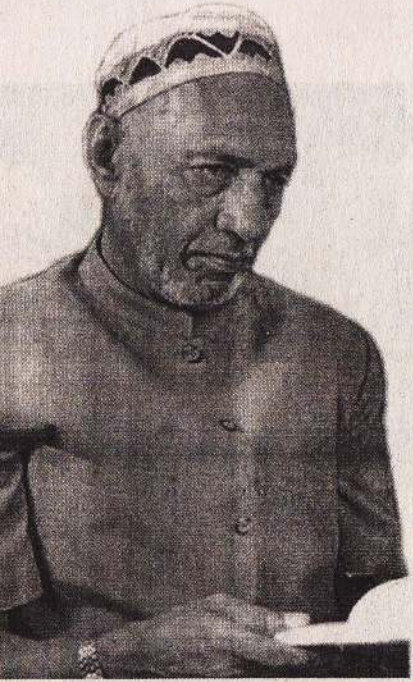
பிரதிகள் பெறும் முபாறக் அப்துல் மஜீத், ஒபைரப்பாளர் தனபாலசிங்கம், கவித்தோழன் பஸ்வி ஹமீத்,
கவிஞர் என்.நஜ்முல் ஹுஸைன்

பிரதிகள் பெறும் கவிஞர். மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ், எழுத்தாளர் தம்பு சிவா, ஊடகவியலாளர்
மேனகா, கவிஞர் யாழ். அனீஸ்

பிரதிகள் பெறும் நூஹிஹா ஹலாம், ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி, மல்வியப்பு சந்தி திலகர், எம்.சீ.
நஜிமுதீன்

“யாத்ரா” வைக் கவிதை இதழ் என்ற நிலையிலிருந்து கலை, இலக்கிய இதழாக வெளியிடுவது பற்றிய தகவல்கள் வெளியான பின்னர், 2009 பிற்பகுதியில் ஏ.எச்.எம். மஜீத் அவர்களிடமிருந்து எனக்கு ஒரு பார்சல் வந்திருந்தது.

கணினி வடிவமைப்பில் புத்தக வடிவில், “ஆசிரியம்” என்ற தலைப்பிலான நெடுங்கதையொன்றை அவர் எனக்கு அனுப்பியிருந்தார். படித்ததும் அந்நெடுங்கதை எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. அதைத் தெரிவிப்பதற்காக அவரைப் பலமுறை தொலைபேசியில் முயற்சித்த போதும் எனக்குத் தோல்வியே கிடைத்தது. பிரசுரத்துக்குரிய கோவையில் அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டேன்.

கடந்த ஆண்டு ஜூலையில் காயல்

□

அஷ்டர்.ப் சிஹாப்தீன்

மருதமுனை மஜீத்

மிய இலக்கிய ஆய்வகம் புலவர் மணி அல்ஹாஜ் ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் நூற்றாண்டு விழாவை நடத்தியது. அந்த விழாவில் ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் அவர்களின் உறவினர் என்ற அடிப்படையிலும் அவரது மாணவர்களில் ஒருவர் என்ற அடிப்படையிலும் அவர் உரையாற்றினார். புலவர்மணியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்காத, அவருக்குப் பெரும் தொல்லை கொடுத்த ஒரு மாணவனாகத் தான் இருந்ததை வெளிப்படையாக மனந்திறந்து அவர் பேசியது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

“யாத்ரா” வின் இரண்டாவது இதழை வெளியிட்டு விட்டுக் கல்முனை, அக்கரைப்பற்று, மருதமுனை ஆகிய இடங்களில் மூன்று அறிமுக விழாக்களை நடத்தியிருந்தோம். மருதமுனை ஸம்ஷூல் இலம் மத்திய கல்லூரியில் 17.06.2000 அன்று நடைபெற்ற அறிமுக விழாவில் முதலாவது “யாத்ரா” வாசகர் வட்டம் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. அந்த வாசகர் வட்டத்தலைவராக ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர் மஜீத் சேர் அவர்கள்தான்.

கடந்த டிசம்பரில் “யாத்ரா”வை மீளக் கொண்டு வருவதற்கான செயற்பாடுகளில் இறங்கினோம். 20வது இதழில் ஒரு நெடுங்கட்டுரை இடம் பெறுவதால் 22வது இதழில் மஜீத் சேரின் கதையை இடம்பெறச் செய்யலாம் என்று தீர்மானித்து அவரைத் தொடர்பு கொண்டு பேச விரும்பினேன். அவரது கதையின்

Soft copy யைப் பெற்றுக் கொள்வதும் அவரைப் பற்றிய மேலதிகத் தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதும் எனது நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் தொலைபேசியில் மனிதர் சிக்குவதாக இல்லை.

நண்பர் நியாஸ் ஏ. சமத் அவர்களின் மூலமாகச் சகோதரர் சத்தார் எம். பிர்தெளஸ் அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டு ஒருவாறு மஜீத் சேரைத் தொடர்பு கொண்டேன். தகவல் கிடைத்ததும் இவ்வருடம் ஜனவரி 23ம் திகதி மஜீத் சேர் என்னைத் தொடர்பு கொண்டார். 26ம் திகதி கதையின் Soft copy, புகைப்படம், அவர் குறித்த விபரங்களை அனுப்புவது பற்றி மீண்டும் மஜீத் சேரும் சகோதரர் சத்தார் எம். பிர்தொஸ்” ஒரே வேளையில் ஒரே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார்கள். மின்னஞ்சலில் அவற்றை அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் நடந்தன.

அடுத்த நாள் 27ம் திகதி இரவு 9.00 மணியளவில் சகோதரர் சத்தார் எம். பிர்தெளஸ் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு சொன்னார்... “மஜீத் சேர் மெளத்தாகி விட்டார்கள்!”

அவரது கதை பிரசுரமாவதைக் கண்டு மகிழும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதை விட கதை பிரசுரமான சஞ்சிகையைக் கையில் எடுத்ததும் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியில் அவரிடமிருந்து வருகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்க எனக்குத்தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

ஆசிரியம்

□

மருதமுனை மஜீத்

காளாவியில் இருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு எனது மாணவர் ஒருவர் அந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருந்தார்.

வழக்கமாகக் கடிதத்தில் தெரிவிக்கப்படும் சுக செய்திகள் விசாரணையின் பின்னர், சிலருடைய மரணச் செய்திகளையும் அவன் எழுதியிருந்தான். நான் அங்கு ஆசிரியனாகச் சேவையாற்றிய காலத்தில் என்னை உபசரித்தவர்கள், ஆதரித்தவர்கள் மரணமாகிவிட்டார்கள் என்ற செய்தி என்னை துயரத்தில் ஆழ்த்தியது.

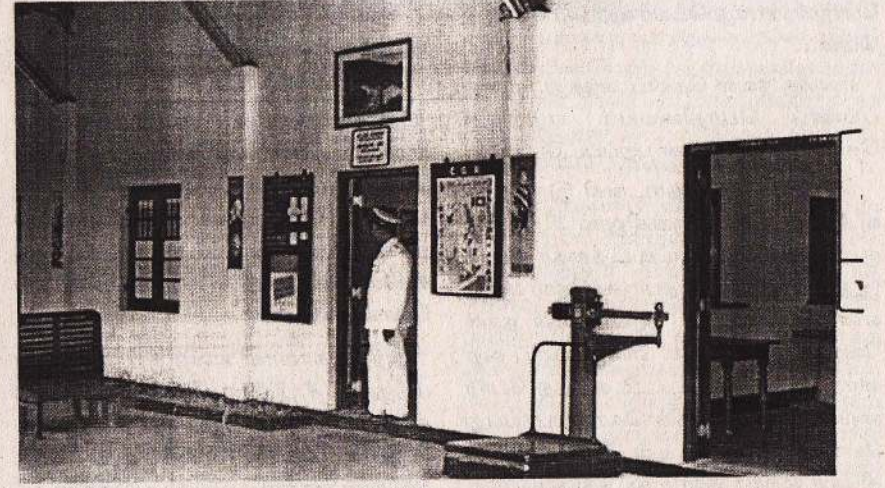
சீ.பி.முதலாளி தனது மரணத் தறுவாயில் என்னை நினைவுபடுத்திப் பேசியதாக அக்கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எனது கண்கள் கசிந்தன. நான் காளாவியில் இருந்து வந்து இருபது வருடங்கள் கடந்து விட்டன. சீ.பி.முதலாளி அவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகும் என்னை ஞாபகப்படுத்தி அதுவும் தனது மரணத்தறுவாயில் பேசியிருக்கிறார் என்பது எனக்கு வியப்பைத் தந்தது. அவர் என்மீது வைத்திருந்த அன்பின் ஆழத்தையும் நான் புரிந்து கொண்டேன்.

காளாவி ஊருக்கு நான் உதவி ஆசிரியனாக இடமாற்றம் பெற்ற சம்பவம் பசுமரத்தாணி போல இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றது. ஒரு இரவின் மூன்றாம் சாமத்தில், கலாவெவ புகையிர நிலையத்

தில் தன்னந்தனியாக நான் இறங்கி நின்ற நிகழ்வு மறக்க முடியாதது.

அன்று நூற்றுக்கணக்கான நாய்கள் அந்தப் புகையிரத மேடையை முற்றுகையிட்டிருந்தன. தூரத்தில் தெருநாய்கள் பல குரைத்துக் கொண்டிருந்தன. மின்சாரம் இல்லை. புகை மண்டிய ஹரிக் கென் லாம்பொன்று புகையிரத நிலைய அலுவலகத்திற்கு முன்னால் கொளுவி விடப்பட்டிருந்தது. கப்பியிருந்த இருளடன் போட்டிபோட்டு அந்த லாம்பின் ஒளி தோற்றுப் போய் தனது இறுதி மூச்சை விட்டுக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது. நான் திக்குத் தெரியாத காட்டில் இறங்கி நின்றது போல மேடையில் நின்றேன். எங்கே போவது, என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை.

புகையிரத நிலைய அதிகாரி சிங்களவர். எனக்குச் சிங்களம் சுட்டுப்போட்டாலும் வராது. மேடையில் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்த நாய்க்காலியை விலக்கிக் கொண்டு திண்ணையில் கிடந்த வாங்கில் அமைதியாக இருந்தேன். நிலைய அதிபரும் என்னை கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவருடைய அறையில் மேசை லாம்பொன்று ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கொழும்பில் இருந்து மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை செல்ல வருகின்ற புகையிரதத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சிலர் வந்தார்கள். ரிக்கற் எடுத்தார்கள். நான் இருந்த நெடிய வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். புகையிரதம் வந்தது. எல்லோரும் ஏறிக் கொண்டார்கள். நான் மீண்டும் தனிமையின் தவிப்புக்குள் மூழ்கி விட்டேன்.

புகையிரதம் சென்ற பின்னர் அந்த நிலையம் பயங்கர அமைதிக்குள் ஆழ்ந்து விட்டது. சில்லென்று ஒரு வகையான சில்லுறியின் சத்தம் எல்லாத் திசைகளில் இருந்தும் வந்து அந்த இரவின் பயங்கரத்தை மேலும் அதிகரித்தது. எனக்குத் தூக்க மயக்கம். பயத்தில் நெஞ்சு “லப்டப்” என அடித்த சத்தம் எனக்கு கேட்டது.

அந்தக் கும்மிருட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு டோச் லைட் புகையிரத நிலையத்தை நோக்கி வந்தது. வந்தவர் தான் வருகை தந்த சைக்கிளை சாத்தி வைத்து விட்டுப் புகையிரத நிலைய அதிபருடன் சிங்களத்தில் ஏதோ பேசினார். அதிபரின் அறையில் இருந்த இரண்டு சிறிய சாக்குப் பொதிகளை சைக்கிளில் கட்டினார். திரும்பிச் செல்ல ஆயத்தமான அவர் மங்கிய இருட்டுக்குள்

வாங்கில் இருந்த என்னை எதேச்சையாகக் கண்டார். டோச் லைட்டை அடித்துப் பார்த்தார். அருகில் வந்து சிங்களத்தில் ஏதோ கேட்டார். நான் பதில் சொல்லவில்லை. திரும்பவும் கதைத்தார். “எனக்குச் சிங்களம் தெரியாது” என்று கூறினேன். உடனே அவர் என்னுடன் தமிழில் உரையாடினார். அந்த நேரத்தில் தமிழின் ஓசை மிக இங்கிதமாக இருந்தது. பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்குத் தமிழ் மொழி தெரியத்தைத் தந்தது.

“எங்கிருந்து வாறிங்க...”

- அவர் என்னிடம் குழைவாகக் கேட்டார்.

“மட்டக்களப்பில் இருந்து வருகிறேன்...”

“எங்கே போகப் போறிங்க...”

“காளாவி முஸ்லிம் வித்தியாலயத்துக்கு..”

“ஆசிரியரா...”

“ஆம்.... புதிதாக இடமாற்றம் கிடைச்சிருக்கு...”

“முஸ்லிமா... தமிழா...”

“நான் முஸ்லிம்....”

“வாங்க என்னுடன் நானும் காளாவிதான்

போறன்.. எனது பெயர்ஷரிப்... போஸர் மென்..."

எனக்கு நல்ல தென்பு வந்தது. எனது பயணப் பொதியையும் எடுத்துக் கொண்டு அவருடன் புறப்பட்டேன்.

கோழி கூவத் தொடங்கி இருந்தது. வீதியின் இரு மருங்கிலும் சிறு சிறு குடிசைகள். ஒரு கட்டிடத்தைச் சுட்டி இதுதான் விஜிதபுர தபாற்கந்தோர் என்று எனக்குக் காட்டி, "இங்குதான் நான் வேலை செய்கிறேன்" என்று ஷரிப் கூறினார். அந்தக் கட்டிடம் கறுத்த போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டிருப்பது போல் அந்த இருட்டில் தெரிந்தது. ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் நடந்திருப்போம். "இதுதான் காளாவி ஊர்" என்று அவர் எதிரில் தெரிந்த ஊரைக் காட்டினார். நட்சத்திர ஒளியில் இருட்டுத் தூண்கள் போல தென்னை மரங்கள் தெரிந்தன. ஒரு தோப்புக்குள் பெரியதும் சிறியதுமான நாலு கட்டடங்கள் தெரிந்தன. இதுதான் கலாவெவ முஸ்லிம் வித்தியாலயம் என்று ஷரிப் காட்டினார். நான் கொஞ்சம் உற்சாகமடைந்தேன்.

"இது சீ.பி.முதலாளியின் வீடு" என்று அருகில் இருந்த பெரிய கல்வீட்டை ஷரிப் காட்டினார். "சீ.பி. பெரிய மனிதன். ஊர்த்தலைவர். மனிதாபிமானம் மிக்கவர்" என்று சீபியைப் புகழ்ந்தார். சைக்கிளை ஒரு தென்னை மரத்தில் சாத்தி வைத்து விட்டு சீ.பியின் வீட்டைத் தட்டினார். நான் கண்களைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு அந்த வீட்டைப் பார்த்தேன். கண்ணாடி ஜன்னல்களின் ஊடே மெல்லிய ஒளி பரவி இருந்தது.

கதவு திறந்து கொண்டது. விருந்தினரின் வருகைக்காகக் காத்திருந்து கதவைத் திறந்துபோல இரண்டு தடவை தட்டியவுடன் கதவு திறந்து கொண்டது. எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

யாத்ரா ௨

கதவு நிலையடியில் சீ.பி. என்ற அந்த உயர்ந்த மனிதர் மிகுந்த அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

"வாங்க... வாங்க..." என்று நீண்டநாள் பழகிய உறவாளியை அழைப்பது போல அழைத்தார். நான் உள்ளே சென்று எனது பயணப் பெட்டியை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தேன். அங்கே போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் நானும் ஷரிபும் அமர்ந்து கொண்டோம்.

அந்தக் காளாவி என்ற சிறிய குக்கிராமத்துக்கு சீ.பியின் வீடு ஒரு மாளிகை தான். சோபா செற்குகளும் கண்ணாடி அலுமாரிகளும் மேசைகளும் அந்த வீட்டின் வசதியை வெளிப்படுத்தின.

தபாற்காரர் ஷரிப் என்னைப் பற்றிச் சுருக்கமாக அறிமுகம் செய்தார். என்னுடைய பெயரை சீ.பி. கேட்டறிந்து கொண்டார். அவருடைய மனைவி சாப்பாட்டு மேசையில் விளக்கேற்றி பலகாரங்களையும், பழங்களையும் பரத்தினாள். "சாப்பிட்டிருக்க மாட்டிங்க, வாங்க டீ குடிப்பம்" என்று சி.பி. அழைத்தார். எனக்கு மறுக்க முடியவில்லை. மந்திரத்தால் கட்டுண்ட வனைப்போல அவருடன் மேசைக்குச் சென்றேன். ஷரிபும் வந்து அமர்ந்தார். டீ குடித்து முடிந்ததும் ஷரிப் பூறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார். எனக்கு சி.பியின் வீட்டில் படுக்கை வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது.

இப்படித்தான் எனக்கும் சி.பி முதலாளிக்கும் உறவு துளிர்ந்தது. ஊரில் முக வெற்றிலை போல அவருடைய வீடு அமைந்திருந்தது. கொழும்பில் இருந்து அல்லது மட்டக்களப்பில் இருந்து யார் புகையிரதத்தில் வந்தாலும் அந்த வீட்டில் விடியும் வரை தங்கிச் செல்வது வழக்கமாகும். அப்படியான ஒரு பண்பாட்டை சி.பி. வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவரை விட, அவருடைய மனைவி விருந்தோம்பலில் மிகவும் விருப்பமுடையவர்.

பனித்த கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு கடிதத்தை மடித்துச் சட்டைப்பையில் வைத்தேன்.

02

சி.பி முதலாளி மட்டுமல்ல, சகித் முதலாளி, காவென்னா பீனா, சமது முதலாளி, ஜப்பார் ஹாஜியார், சக்காப்தீன் என்று பழகிய நண்பர்கள் பலர் இரண்டு மூன்று வருட இடைவெளிக்குள் காலமாகியிருந்தனர். இவர்கள் கிராமத்தின் முன்னோடிகளாகவிருந்து உழைத்தார்கள். அவர்களிடையே இருந்த ஐக்கியம் பலராலும் போற்றப்பட்டது.

காளாவியில் இருந்து எனக்கு வந்த கடிதம் இவர்கள் எல்லாரையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஒரு தடவை காளாவிக்குச் சென்று அந்த மக்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற பேரவா என்னைப் பிடர் பிடித்துந்தியது.

ஆசிரியராக, அதிபராக, கல்விப் பணிப் பாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றிருக்கும் நான் காளாவி சென்று சில நாட்களைக் கழிக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தேன்.

தேன். காளாவியில் நான் பெற்ற அனுபவங்கள் மறக்க முடியாதவை. நான் கல்விச் சேவையில் பெற்ற உயர்வுகளுக்கு அந்த வாழ்க்கை ஏணிப்பட்டியாக அமைந்திருந்தது. அதிபரை விட, பிரதி அதிபரை விட அந்த மக்கள் என்னை நேசித்தார்கள்.

சகித் முதலாளி வழக்கைத் தலையர், சிங்களத்தில் சரளமாகப் பேசவும் வாசிக்கவும் திறமை பெற்றிருந்தார். அந்தக் கிராமத்தின் பிரச்சினைகளைச் சிங்கள அதிகாரிகளுக்கு முன்பாக மிகுந்த ஆக்ரோஷமாக முகம்பிளக்கக் கூறுவார். வேட்டைப் பிரியர். நானும் அவரும் அவருடைய இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கியையும் எடுத்துக்கொண்டு பல தடவை வேட்டைக்கு சென்றிருக்கிறோம். மான் வேட்டையாடக் கிடைக்கவில்லை முயல், உக்குளான் ஆகியவற்றை வேட்டையாடுவோம். என்னையும் துப்பாக்கி பிடிக்கவும் கூடவும் அவர்தான் பழக்கினார்.

கலாவெவக் குளத்தில் இரண்டு அதிசயங்களை சகித் முதலாளி எனக்குக் காட்டியிருக்கிறார். சாக்கு, டோச்லைட், பொல்லு ஆகியவற்றுடன் நானும் அவரும் மங்கிய நிலாவொளியில் மீன் வேட்டைக்குச் செல்வோம். குளக் கரையில் மெல்லியதாக அவைகள் கரையை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்க, பெரிய வரால்மீன்கள் தலையை கருமணலில் வைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாக உறங்கும். லைற் வெளிச்சத்தில் அவை மிரண்டு ஓடுவதில்லை. பொல்லால் ஒரு அடி, வரால் மீனின் தலையில் சகித் முதலாளி அடிப்பார். மீன் சுருண்டு துடிக்கும். பிடித்துச் சாக்கில் போட்டுக் கொள்வோம். இது கலாவெவ குளத்தில் மட்டும்

யாத்ரா ௨

நான் பார்த்த அற்புதம்.

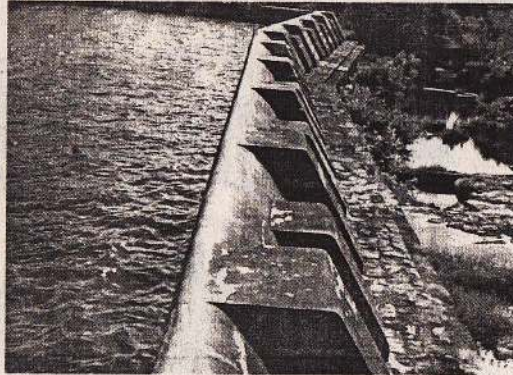
பெரிய நாரைகள் காளாவிக்குளத்தில் நிறைய விழுந்து கிடக்கும். மழை பெய்யும் போது இராக்காலங்களில் டோச் லைற் வெளிச்சத்தை அடித்தால் குண்டு குண்டாக இறங்கும் மழைத் துளிகளை முத்துகளை விழுங்குவது போல நாரைகள் பிடித்து விழுங்கி விழுங்கி டோச் லைற் வெளிச்சம் பாய்ச் சப்படும் இடத்துக்கு வந்துவிடும். தலையில் பொல்லால் ஒரு சின்னத்தட்டு தக்பீர் செய்து நாரையைக் கொண்டு வருவோம். இது நான் காளாவிக்குளத்தில் பார்த்த இரண்டாவது புதினம்.

வரால் பிடிக்கவும். நாரை பிடிக்கவும் நான் பல தடவைகள் ஷகித் முதலாளியுடன் வாவிக்குச் சென்றுள்ளேன்.

காவென்னாப்பீனா பள்ளித்தலைவர். ஒரு செருமல், அல்லது "ஏய்" என்றொரு தலுப்போட்டால் ஊர் அடங்கி நிற்கும். அப்படி ஒரு வசீகரம் அவரிடம் இருந்தது.

சகாப்தீன் முதலாளியை சக்காப் என்றே அழைப்பார்கள். எனக்கு வயதில் இளையவர். அதனால் நான் அவரைப் பெயர் சொல்லியே அழைப்பேன். அரிசி ஆலை ஒன்று வைத்திருந்தார். பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய தந்தையார்கடை ஒன்று நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அதுதான் அந்தக் கிராமத்துக்குப் பெரிய கடை.

வீதியால் நடந்துபோக விட மாட்டார்கள். எல்லாத் தாய் மார்களும் "சேர், வாங்க சேர் தேத்தண்ணி குடியங்க சேர்" எனக் கூறி என்னை அழைப்பார்கள். சில வீடுகளுக்குச் செல் வேன். அன்பாகப் பேசுவார்கள். அவர்களுடைய சுக துக்கங்களை அனுதாபத்துடன் விசாரிப்பேன்.

வயது வந்த பிள்ளைகள் இன்னும் பாடசாலைக்கு அனுப்பாமல் வீட்டிலேயே சில பாமரத் தாய்மார்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களை அன்பாகக் கடிந்து கொண்டு அப்பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் சேர்த்து விட நடவடிக்கை எடுப்பேன்.

கந்தூரி மாதம் வந்தால் எல்லா வீடுகளிலும் மெளலூத் ஒதுவார்கள். விடியும் வரை ஒதுவார்கள். சுபஹு நேரத்தில்தான் இரவு உணவு பரிமாறப்படும். இந்தப் பழக்கத்தைக் காவன்னாப்பீனாவின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்து இரவு பத்து மணியுடன் எல்லா வைபவங்களும் முடிவடையுமாறு ஏற்பாடு செய்தேன். வாலிபர்கள் திருமணம் செய்யும்போது மறக்காது எனக்கும் அழைப்பு விடுப்பார்கள். வீவு காலத்தில் நான் எனது ஊரில் இருக்கும் போது கலியாணங்கள் வந்தால், நாள் அதற்காகவே வருகை தந்து கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். சில கலியாண மாப்பிள்ளைகளுக்கு மாப்பிள்ளைத் தோழனாக இருந்துள்ளேன். மாப்பிள்ளைக்கு அன்பளிப்பு "மொய்" சாலுவையை எனக்குப் போர்த்தி விடுவார்கள். நான் அந்தச் சால்வையை விரித்துப் பிடித்து அன்பளிப்புகளை மாப்பிள்ளை சார்பில் பெற்றுக் கொள்வேன்.

இவ்வாறாகக் காளாவி எனது சொந்த ஊர் போல, எனது உள்ளத்தில் உறைந்து விட்டது.

எதிர்வரும் 15ம் திகதி காளாவிக்குச் செல்வதெனத் தீர்மானித்தேன். எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்த எனது மாணவர்களில் ஒருவரான சஹாப்தீன் என்பவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். சஹாப்தீன் பள்ளிப்பருவத்தில் ஓடிந்து விழும் ஒல்லிப் பையனாக இருந்தான். படுகட்டி. வகுப்பில் துருதுருவென்று கண்களை அகல விரித்தபடி எதையாவது பிடித்து மனதில் பதித்துக் கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் இருப்பான். தற்போது 1ம் தர அதிபராகவும், ஒரு பட்டதாரியாகவும் அவன் கலாவெவ முஸ்லிம் வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக இருக்கிறான். அவனுடைய மகன் வைத்தியக் கலாநிதியாக கெக்கிராவ வைத்தியசாலையில் பணியாற்றுவதாக அறிந்துள்ளேன். அவனுடைய குடும்பத்தை நன்கு அறிவேன். அவனுடைய பாட்டனார் நிறைய ஆடுகளை வளர்ப்பார். தாயில்லை, தந்தையார் புகையிரத இலாகாவில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்.

சஹாப்தீன் அட்டாளைச் சேனை ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு ஒரு பயிற்சி மாணவனாக வந்த சமயம் அடிக்கடி எனது வீட்டிற்கு வருவான். காளாவி உறவுகள் படிப்படியாக மறக்கப்பட்டாலும் சஹாப்தீனின் தொடர்புகள் மட்டும் நிலைத்து நின்றன. காளாவியில் நடைபெறும் விசேட வைபவங்கள் கந்தூரி முதலானவற்றை அவன் அறிவித்து என்னையும் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைப்பான்.

"அன்புள்ள சஹாப்தீன்,

"உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. இன்ஷா அல்லாஹ் எதிர்வரும் 15ம் திகதி இரவு 8.00 மணிப் புகையிரதத்தில் மட்டக்

களப்பில் இருந்து புறப்படுகிறேன். கலவெவ புகையிரத நிலையத்தில் என்னை சந்திக்கவும்" என்று சஹாப்தீனுக்குக் கடிதம் எழுதி அனுப்பினேன்.

03

அன்று ஒக்டோபர் கலாவெவ புறப்படவேண்டிய நாள். அன்று முழுவதும் ஒரு வகையான பரபரப்பில் மூழ்கிப் போனேன். பயணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். மாலை ஏழு மணிக்கு மட்டக்களப்புப் புகையிரத நிலையத்துக்குச் சென்றேன். இருபது வருசத்துக்கு முன்னர் மட்டக்களப்பில் இருந்து கலாவெவ புகையிரத நிலையத்துக்கு 4.70 சதம் டிக்கற். இப்போது 80/- ரூபா கட்டணம் செலுத்தி டிக்கற் பெற்றுக் கொண்டு உள்ளே சென்றேன். மேடையில் புகையிரதம் தயாராக நின்றது. சனம் குறைவு. புகையிரதத்தில் ஏறி ஒரு மூலை இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

மழை சினுசினுத்துக் கொண்டிருந்தது. கூதல் காற்றால் புகையிரதம் சில்லிட்டிருந்தது. மெள்ள மெள்ள ஆட்கள் ஏறிக் கொண்டிருந்தனர். தபால் பொதிகளும் ஏனைய மூடைகளும் ஏற்றப்பட்டு முடிந்தது. விசில் சத்தம் புகையிரத மேடைப் பரபரப்பை மேலும் அதிகரித்தது.

புகையிரதம் பெரிய மூச்சொன்றை விட்டது. மெள்ள மெள்ள அது நகரத் தொடங்கியது. எனது ரூபகங்கள் எனக்கு முன்னர் காளாவிக்குச் சென்று விட்டன. கலாவெவ குளத்தை அண்டி அந்தக் கிராமம் இருந்ததனால் "காளாவி" என்று அதனை அழைத்தனர். அந்த ஊருக்கும் கலாவெவ என்றுதான் பழைய காலத்தில் பெயர் இருந்தது. அப்பெயர் திரிந்து தேய்ந்து இப்போது காளாவி

என்று வழங்கப்படுகிறது.

எனது மாணவர்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பத்துப் பனிரெண்டு பிள்ளை கள்தான் இருந்தார்கள். அதனால் அவர் களில் சிலரையாவது ஞாபகப்படுத்த முடிந்தது.

பிச்சம்மா அழகான பிள்ளை O/L படித்தான். அழகிய மூக்கும் கறுத்த விழி களுமாக இருப்பான். தற்போது பட்ட தாரியாகி அதே பாடசாலையில் ஆசிரிய ராகப் பணியாற்றுவதாகக் கேள்விப் பட்டேன்.

பரிசா எட்டாம் வகுப்பில் என்னிடம் கற்ற மாணவி. அழகும் அமைதியும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர். இவர்கள் எல்லோரும் இப்போது வாலைப் பருவத் தைத் தாண்டிப் பிள்ளை குட்டிகளுடன் வாழ்வார்கள். சிலர் நரைத்துக் கிழமாகிக் கூட இருக்கலாம்.

றஸாக், தாஹா என்று சில மாணவர்கள் நினைவுக்கு வந்தார்கள். நல்ல பிள்ளை கள், றஸாக் நல்ல நாடக நடிகன், தாஹா மிகுந்த சமயப் பற்றுள்ளவன். நல்லவன்.

மாணவர்களை நினைக்கும் போது ஜு'னாதின் என்ற மாணவன் என்னை அறியாமலேயே நினைவுக்கு வந்தான். அவனை நினைக்கக்கூடாது என்று தீர்மானித்திருந்தேன். அவன் நினைவு களைத் தவிர்க்க முயன்றேன். முடிய வில்லை. நூற்றுக் கணக்கான சகானுப வங்களுக்கு மத்தியில் துன்பமான விரும் பத்தகாத அவனுடைய நினைவுகளால் உடம்பு சிலிர்த்துக் கொண்டது.

அவனை எல்லோரும் ஜு'னு என்று அழைத்தனர். நானும் அப்படியே அழைத்தேன். வரவு இடாப்பில் மட்டும் அவனுடைய பெயர் ஜு'னாதின் என்றி ருந்தது.

ஜு'னாவைப் பொறுத்தவரை நான் ஒரு ஆசிரியனாக நடந்து கொள்ளவில்லை. சித்திரவதை முகாம் ஒன்றின் தலைவனாக நடந்து கொண்டேன். ஜு'னு நீண்ட காலமாக எனது மனச்சாட்சியை குத்திக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். எனது கண்கள் கசிந்தன.

நிறைவேறமுடியாத ஆசைகள் மனத் தின் ஆழத்தில் புதைக்கப்படும். பின்னர் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அந்த ஆசைகள் விபரீதமாக வெளிப்படும் - என்ற உள்பகுப்பாய்வாளரான சிக்மன் ப்றெய்ட் தத்துவத்துக்கு நான் நிதர்சன மான உதாரணமாக இருந்தேன்.

எனது சிறுபிள்ளைப் பருவத்து நிறை வேறாத ஆசைகள் ஆழ்மனத்தில் அழக் கப்பட்டு, ஜு'னாவை வடிகாலாகக் கொண்டு அவை விபரீதமாக வெளிப் பட்டன என நான் இப்போது உணர்கி றேன். அவனைப் பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு பரிதாப உணர்வுதான் ஏற்படும். சின்ன மெல்லிய கழுத்து, பெரியதலை, முன் தள்ளிய நெற்றி, வாசுகண் தலையை ஒருவகையாகக் கெளித்துக் கொண்டு விறைத்து நிற்பான், முறைத்துப் பார்ப் பான்.

ஆறாம் தரத்தில் படித்தான். என்ன கேள்வி கேட்டாலும் பட்டபட்டென்று பதில் சொல்வான். கெட்டிக்காரன். அவனைப் பாராட்டுவதற்கு பதிலாக அவனைச் சீண்டுவதில் நான் மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். அவனை மேசையின் மேல் ஏறி நிற்கச் சொல்வேன். அவன் தலை யைக் கெளித்து வாசுகண்ணால் முறைத் துப் பார்ப்பதை ரசித்தேன். ஆனால் பதில் சொல்ல முடியாத வினாக்களைக் கேட்டுக் குழப்புவேன். விடைசொல்லத் தயங்கிக் கொண்டு அவன் திணறும் போது மிருகத்தனமாக அவனை அடிப் பேன். ஒருபோதும் அழமாட்டான்.

அடியை வாங்கிக் கொண்டு அவன் என்னை முறைத்துப் பார்ப்பதுபோல் நிற்பான் மீண்டும் அடிப்பேன்.

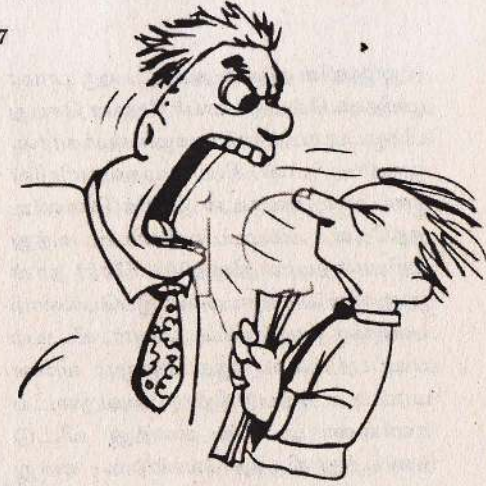
இந்த ஆக்கினையினால் ஜு'னு தன்னை இழந்து விட்டான். புத்தகத்தை விரித்துக் கடகடவென்று வாசித்த அவன் கொன் னத் தொடங்கி இருந்தான். வாசிக்கும் போது பின்னால் பிரம்புடன் நான் நிற்பதாகக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு நடுங்குவான்.

பாடசாலையை ஒரு நந்தவனமாகக் கருதிக் கொண்டு மான்குட்டி போல் துள்ளி ஓடி வந்த ஜு'னு, இப்போது பள் றிக்கு வர களவடித்தான். சில நாட்கள் அவனுடைய உம்மா அவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து என்னிடம் ஒப்படைப் பான். பள்ளிக்குவர முரண்டு பிடித்த அவன் என்னைக் கண்டால் பெட்டிப் பாம்பு போல அடங்கி விடுவான்.

அவனுக்குப் பள்ளிக்கூடம் நரகமாகி விட்டது. முன்வரிசையில் அமர்ந்து மற்ற மாணவர்களுடன் சிரித்து விளையாடிய அந்தப் பிள்ளை வகுப்பில் கடைசி வாங் கில் கடைசிப் பிள்ளையாக இருக்கத் தொடங்கினான். சுத்தமாகவும் அழகாக வும் பாடசாலைக்கு வந்த அவன் காலப் போக்கில் அழுக்குத் துணியும் பரட்டைத் தலையுமாக வந்தான்.

ஆசிரியர் நினைத்தால் மாணவனை உயர்ந்த மனிதனாக உருவாக்கலாம். அல்லது மகா கெட்டவனாக, சமூகத்தின் சாபக்கேடாக மாற்றலாம் என்று எனது உள்வியல் பேராசான் கற்பித்த உண்மை யை நான் மறந்து விட்டேன்.

ரஷ்ய ஜார் மன்னர்களை ஆட்டிப் படைத்த ரஸ்புடின் என்ற மதகுருவின் நிலைப்பாட்டில் நான் இருந்தேன். அவன் அழகிய இளம் பெண்களை தனது வாசஸ்தலத்துக்கு அழைத்து வந்து

சித்திரவதை செய்வான் எனவும் நிர்வா ணமாக்கிக் கசையால் அடித்துத் துன்புறுத் துவான் எனவும், அக்கண்ணிப் பெண்கள் துடிதுடித்து கதறி அழுவதைப் பார்த்து ரஸ்புடின் ஆனந்தமடைவான் எனவும் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அப்படி ஒரு உக்கிரம் எனதுள்ளத்திலும் மறைந் திருந்ததை நான் உணர்ந்து கொள்ள வில்லை.

ஜு'னாவை நான் துன்புறுத்தும்போது, அவன் துடிதுடித்துக் கதறி அழுவ தில்லை. தலையைக் கெளித்து, விறைத்து நிற்பான். அது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. எனினும் நான் ரஷ்புடின் தரத்துக்குத் தாழ்ந்து விடவில்லை. சில சமயங்களில் கடுமையாக அவனைத் தாக்கிய பின் கழிவிரக்கம் கொள்வேன். அவனை அழைத்து அணைத்துக் கொள்வேன். கன்னத்தில் முத்தமிடுவேன். அப்போதெல்லாம் அவன் சிலிர்த்துக் கொள்வான். பரிதாபமாகப் பார்ப்பான். அவனுடைய கண்கள் அமானுஷ்யமான பிரகாசத்துடன் பளபளக்கும். நான் அவனை வதைக்கும் போது வெளிப் படாத கண்ணீர் அவனை அணைத்துக் கொஞ்சும்போது இலேசாகக் கசிந்து வருவதை கண்டிருக்கிறேன்.

ஜ்னுவின் தந்தை அகமட், ஒரு பாமர மனிதன். கொச்சிக்காய்ச் சேனை செய்து பிழைப்பு நடத்தும் ஏழைக் கமக்காரன். ஒருநாள் நான் சி.பி. முதலாளியின் கடையில் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அகமட் என்னிடம் வந்து மரியாதையாக நின்றார். "சேர்! நான் ஜ்னுவின் வாப்பா. அவர் இப்பெல்லாம் பள்ளிக்கு வரக் களவடிக்கிறார். வீட்டில் படிப்பதில்லை. எந்த நேரமும் விளையாட்டில் ஈடுபடுகிறார். அவருடைய கண்ணை மட்டும் வைத்து விட்டு தண்டித்து திருத்த வேண்டும் - என்று என்னைப் பல்யமாகக் கேட்டுக்கொண்டார். எனக்கு இது போதாதா. ஹிட்லரின் சித்திரவதை முகாமின் முகாமையாளன் போல் இருந்த எனக்கு ஜ்னு வைத்தண்டிக்க லைஸன்ஸ் கிடைத்தது போல் இருந்தது.

அன்று ஜ்னுவின் வகுப்புக்குக் கணித பாடம். "சேர்... சேர்... ஜ்னு புத்தகப் பை நிறையக் கற்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறான்" என்று மாணவர்கள் கோரசாகக் குரல் எழுப்பினர். ஜ்னுவை நான் தண்டிப்பதைப் பார்ப்பதில் அவர்களுக்கும் ஒரு மனநிறைவு போல் இருந்தது.

நான் ஜ்னுவைப் பார்த்தேன். அவன் ஒரு புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய உதடுகள் இலேசாகத் துடித்தன. கரங்கள் நடுங்குவது போல் தெரிந்தது.

காலை நேரம், முதலாம் பாடவேளை. ஜ்னுவை விசாரித்துத் தண்டிக்க ஏனோ மனம் ஒருப்படவில்லை. கரும்பலகையில் ஐந்து கணக்குகளை எழுதினேன். "ஒவ்வொருவராக வந்து கரும்பலகையில் கணக்குகளைச் செய்யுங்கள்" மாணவர்களுக்குக் கட்டளையிட்ட நான் முதலில் "ஜ்னு வா" என்று அவனை அழைத்தேன். அப்படி அவனை அழைத்திருக்கக் யாக்கிரா ௨

கூடாது. அவனை நையாண்டி செய்யவும், தண்டிக்கவும், என்னுள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மிருக உணர்வு தூண்டிய காரணத்தால் அவனை நான் அழைத்தேன்.

ஜ்னு எழுந்து நின்றான். படபட வென்று அவன் உடல் நடுங்கியது. கண்களில் கொலைவெறி. தலையைக் கெளித்துப் பார்த்தான். எனக்கும் சின்ன அளவில் கிலி. கையில் ஒளித்து வைத்திருந்த கல்லை எடுத்து எனது மண்டையைக் குறிபார்த்தான். எனது நெற்றி வெடித்து இரத்தம் குப்பு என்று பெருக்கெடுத்தது.

அவன் புத்தகப்பையை மேசையில் வைத்து விட்டுத் தலைதெறிக்க ஓடி விட்டான். அன்று பாடசாலை நடைபெறவில்லை. அல்லோல கல்லோலம். பாடசாலை அலுவலகத்தில் இருந்த முதலுதவிப் பெட்டியில் இருந்து எனக்கு மருந்து கட்டப்பட்டது. ஆசிரியர்கள் குழுக்களாகக் கூடி நின்று இந்தச் சம்பவம் பற்றி சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஊருக்குள் பெரிய அனுதாப அலை. சேருக்கு மாணவன் ஒருவன் கல்லால் அடித்தான் என்பது, அந்த ஊருக்குப் புதிய சம்பவம்.

04

இந்த வக்கிர புத்தியும் மிருக வெறியும் ஜ்னுவுக்கு மட்டுந்தான். மற்ற எல்லா மாணவர்களுடனும் அன்பாகப் பழகினேன். மாலை வகுப்புகளை ஒழுங்கு செய்து மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தேன். பொதுப்பரீட்சைகளில் மாணவர்கள் நல்ல அடைவைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக உழைத்தேன். விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்துவதற்காக அதிபர் ஆசிரியர்களுடன் சேர்ந்து

பாடுபட்டேன். மாகாண மட்டத் தமிழ்த்தினப் போட்டிகளில் காளாவி மாணவர்கள் கணிசமான வெற்றிகளைப் பெற்றுத் திரும்பினர்.

அதனால் ஊருக்குள் எனக்கு நல்ல பெயர். அதிபர் ஏனைய ஆசிரியர்களைப் பார்க்கிலும் என்மீது அதிக நட்புரிமையுடன் பழகினார்.

சி.பி. முதலாளி, காவென்னாப்பீனா, சகித் முதலாளி போன்ற ஊர்ப் பெரியவர்கள் எனது சேவைகளை அடிக்கடி பாராட்டிப் பேசினர்.

நான் அன்பு செலுத்தி நல்ல பிரஜையர்க மாற்ற வேண்டிய ஒரு நல்ல மாணவனை உளவியல் நோயாளியாக மாற்றி ஊரை விட்டுத் துரத்திய பின்னரும் அந்தப் பாமர மக்கள் என்மீது பாசத்தைப் பொழிந்தார்கள்.

ஜ்னு ஊரை விட்டோடி ஆறு மாதங்களின் பின்னர் நான் மாற்றலாகி

எனது ஊர் வந்து விட்டேன். அதன்பின் காளாவி என்ற எனது அன்புக்குரிய ஊரைப் படிப்படியாக மறந்து விட்டேன். நீண்ட நாட்களாக ஜ்னு எனது உள்ளத்திரையில் அடிக்கடி தோன்றித் தலையைக் கெளித்து வாசுகண்ணால் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுதெல்லாம் நான் அவன் மீது பச்சாதாபம் கொள்வேன். உள்ளம் உருகும். என்னையே நான் கடிந்து கொள்வேன். குடும்பம், பிள்ளை குட்டிகள், பாடசாலை வேலைகள் என்று நான் என்னை உட்படுத்திக் கொண்டு உழைத்துக் கொண்டிருக்கையில் ஜ்னு பற்றிய மனக்காயமும் படிப்படியாக ஆறிவிட்டது. அவனை முழுமையாக மறந்து விட்டேன்.

புகையிரதம் கல்லோயாச் சந்திக்கு வந்து பெரிய முறுகலுடன் பெருமூச்செறிந்தபடி நின்றது. புகையிரதமேடையியாபாரிகள் "கோப்பி... கோப்பி" என்று கத்தினார்கள். கொஞ்ச நேரம் புகையிரதம் தரித்து நின்றது. திருகோணமலையிலிருந்து வரும் புகையிரதத்தை அது எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கொழும்புக்குச் செல்ல இருக்கும் திருகோணமலை பிரயாணிகள் வண்டியை இந்த புகையிரதம் இணைத்துக் கொண்டு பயணிக்க வேண்டும். அதற்காக கல்லோயாவில் தரித்து நின்றது. நேரம் இரவு 12.00 மணி.

மீண்டும் ஜ்னு என்மனதில் தோன்றினான். அவனைத் துடைத்தெறிந்துவிட இயலவில்லை. தலையைக் கெளித்து வாசுகண்ணால் என்னை முறைத்துப் பார்ப்பதுபோல ஒரு பிரமை.

ஜ்னு எனக்குக் கல்லால் அடித்தது நியாயமாகவே பட்டது. அவனை குரூரமாக ஆக்கினைப் படுத்திய எனக்கு அவனால் தரக்கூடிய ஆகப்பெரிய தண்டனை அதுதான்.

எனது மனச்சாட்சி என்னை மிக மோசமாகத் தண்டித்தது. நான் அவனை வெறுத்து அடித்துத் துன்புறுத்தியதற்குக் காரணம் இன்று வரை புரியவில்லை. என்னை அவன் கல்லால் அடித்துத் தண்டிக்காது விட்டால் இறைவனிடம் இருந்து பாரிய தண்டனை கிடைத்திருக்கும் என நான் இப்போது உணர்கிறேன். உளவியலாளர்கள் கூறுகின்ற மனஅழுத்தம் என்ற உள நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தேனோ தெரியாது.

கல்லோயாவில் இருந்து புகையிரதம் புறப்பட்டதுகூட உணர்வில் தட்டவில்லை. கெக்கிராவையை அது தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த நிலையம் கலாவெவ. நான் இறங்க வேண்டிய புண்ணிய பூமி.

அன்று எனக்குக் கல்லால் அடித்து விட்டு ஓடிப்போன ஜ்னு மீண்டும் வந்திருப்பானா? அல்லது தான் பிறந்த ஊரையும் அன்பான பெற்றோரையும் மறந்து விட்டு, வேறு எங்காவது....

புகையிரதம் கலாவெவ நிலையத்தில் தரித்து அங்கு அது நீண்ட நேரம் நிற்காது. கூடிப்போனால் ஒரு மூன்று நிமிடங்கள் மட்டுமே நிற்கும். இரண்டு மூன்று புகையிரதத்திலிருந்து இறங்குவார்கள். நாலைந்துபேர் ஏறுவார்கள். அவ்வளவுதான். மீண்டும் புகையிரதம் புறப்பட்டு விடும். அன்று நல்ல சனக்கூட்டம். நான் எனது பயணப் பையுடன் வேகமாக இறங்கிக் கொண்டேன். "சேர்... சேர்...." என்று என்னை அழைத்தவாறு எனக்குக் கடிதம் எழுதிய சஹாப்தீன் ஓடி வந்தார்.

யாக்ரா ௨

கொழும்பு செல்லும் புகையிரதத்துக்காக அந்தச் சனக்கூட்டம் வந்திருப்பதாக நான் கருதியது தவறு. அத்தனை பேரும் என்னை வரவேற்பதற்காக வந்திருந்தார்கள். நான் நெகிழ்ந்து போனேன். இந்தக் காளாவி மக்கள் என்மீது பொழியும் பாசத்துக்கு நான் தகுதியானவன் தானா என்ற உறுத்தல் உள்ளத்தில் உறைத்தது.

எனினும் நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எனது கல்விச் சேவையை மதித்து முப்பது பேரளவில் வரவேற்க அந்தப் பின்னிரவில் வந்திருந்ததால் பேராநந்தம் அடைந்தேன். வந்தவர்கள் அத்தனைபேரும் எனது அன்புக்குரிய மாணவர்கள். எல்லோரும் எனது கைகளைப் பிடித்துக் குலுக்கினார்கள். கட்டிப்பிடித்து ஆலிங்கனம் செய்தார்கள்.

இப்போது அந்தப் புகையிரத நிலையம் 'அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருந்தது. நீண்ட மேடை அமைத்திருந்தார்கள். "மெர்குரி" லைற்றுக்கள் பொருத்தப்பட்டு அந்தப் புகையிரத நிலையம் ஒளி வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருந்தது. என்னை வரவேற்க வந்தவர்களைத் துல்லியமாகப் பார்க்க முடிந்தது.

நான் வகுப்பில் பார்த்த முகங்களல்ல அவை. எல்லோரும் உழைப்பால் உருமாறி இருந்தனர். வயது அவர்களின் முகத்தில் பல அனுபவ ரேகைகளைப் பதித்திருந்தது.

சிலர் நரைத்துப்போய் இருந்தார்கள். வந்தவர்கள் தம்மை எனக்கு அறிமுகம் செய்து கொண்டார்கள். பாடசாலையில் என்னிடம் சுற்றபோது அவர்கள் பெற்ற இன்பமானதும் துன்பமானதுமான அனுபவங்களை எனக்கு ஞாபகப்படுத்தினார்கள்.

சடுதியாக எனக்கு ஜ்னுவின் ஞாபகம்

வந்தது. இந்தக் கூட்டத்தில் அவன் வந்திருப்பானா? என்னை வரவேற்பானா?... அல்லது...

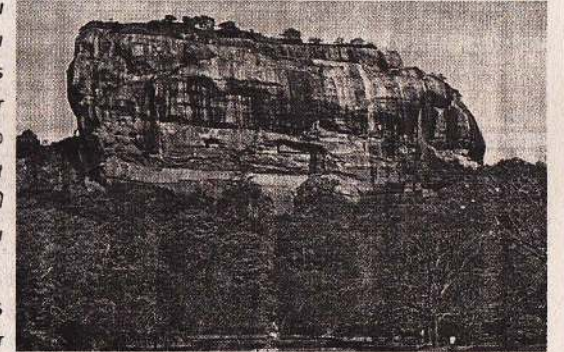
யாரிடமாவது அவனைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று அங்கலாய்த்தேன். கேட்பதற்கு நாவெழவில்லை. நான் செய்த கொடுமையால் தான் அவன் பள்ளிக்கூடத்தை வெறுத்து ஊரைவிட்டு ஓடினான் என்ற உண்மை வந்தவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அவனை விசாரிப்பதன் மூலம் அந்த அவலத்தை நினைவுபடுத்துவதாக அது அமைந்துவிடும் என அஞ்சி அவைபற்றி நான் மூச்சு விடவில்லை.

அறிமுகம் எல்லாம் முடிந்து விட்டது. ஒருவரை ஒருவர் குசலம் விசாரித்துக் கொண்டோம். ஒவ்வொருவரும் நான் படிப்பித்த காரணத்தால்தான் உயர்ந்த பதவிகளில் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். சிலர் பெரிய முதலாளிகளாக இருப்பதாக அறிமுகம் செய்தார்கள். எல்லா வற்றிற்கும் நான்தான் காரணம் எனக் கூறி மகிழ்ந்தார்கள். எனது கல்விச் சேவையினது அதி உச்சப் பயனை, மகிழ்ச்சியை அன்று பெற்றேன்.

எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்த எனது அன்பிற்குரிய மாணவன் சஹாப்தீன் கடந்த வெள்ளிக் கிழமை ஜூன் ஆத் தொழுகையின் பின்னர் பள்ளியில் எழுந்து நின்று எனது பெயரைக் குறிப்பிட்டு, எதிர்வரும் 15ம் திகதி நமது ஊருக்கு வருகை தர இருக்கிறார் என்று அறிவித்துள்ளார். அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள்தான் இன்று என்னை வரவேற்க வந்துள்ளார்கள்.

நாங்கள் எல்லோரும் காளாவியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினோம்.

கலாவெவ வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஊர். மன்னன் தாதுசேனன் தனது செல்வம் அனைத்தையும் செலவு செய்து "கலாவாவி"யைக் கட்டினான். அவனுக்குக் காசியப்பன், முகலாயன் என்று இரண்டு புதல்வர்கள். செல்வம் முழுவதையும் தந்தை செலவிட்டதைத் தாங்காத தனயன் காசியப்பன் தந்தையுடன் பிணக்குற்றான். மன்னன் தாதுசேனனை குளத்தில் தள்ளிக் கொண்டு வரலாற்றில் களங்கப்பட்ட ஒரு தனயனானான். அவதந்திரமாகக் காசியப்பன் ஆட்சியைப் பிடித்ததால் ஆத்திரம் அடைந்த அவனுடைய தம்பி காசியப்பன் மீது போர் தொடுத்தான். போரில் தோற்ற காசியப்பன் சீகரியா மலைக்கோடி கரந்து வாழ்ந்தான் என இலங்கையின் பண்டைய வரலாறு கூறும்.

உண்மையில் கலாவாவி பாரிய சமுத்திரம்தான். அது மன்னன் தாதுசேனனின் புகழ்மிக்க நினைவுச் சின்னமாகும். நூற்றுக் கணக்கான கிராமங்களும், பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களும் அந்த வாவியின் உதவியால் தமது ஜீவனோபாயத்தைக் கழிக்கின்றனர். வருடம் முழுவதும் விவசாயம் செய்கின்றனர். கொச்சிக்காய்ச் சேனை செய்கின்றனர். மரக்கறித் தோட்டங்கள் செய்கை பண்ணப்படுகின்றன. செல்வத்தை வாரியாக்ரா ௨

வழங்குகிறது. அதனால் மக்கள் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

கலாவாவியின் பொறிமுறை தற்கால பொறியியலாளரை விட ஆழ்த்தியுள்ளது. அந்த வாவியின் பெரிய மதகில் இருந்து பீறிட்டு வெளிக்கிளம்பும் நீர் ஜோதல என்னும் கால்வாய் ஊடாக ஏறக்குறைய 30 மைல் பயணித்து அனுராதபுரத்தில் இருக்கும் திசவாவியில் சென்று விழுகின்றது. இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் கலாவாவியை விட 40 அடி உயரத்தில் திசவாவி அமைந்துள்ளது. எந்தவிதமான இயந்திரங்களின் உதவியுமின்றி கீழே இருந்து மேலே தண்ணீரை அனுப்பும் பொறிமுறையை அன்றைய நீர்ப்பாசன நிபுணர்கள் அறிந்து வைத்துள்ளனர்.

குளக்கட்டு, செப்பனிடப்பட்ட அல்லது செதுக்கப்பட்ட பெரிய பாறைக் கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளது. மனிதர்கள் அந்தக் கற்களை எப்படிக்கையாண்டார்கள் என்பது ஆச்சரியமாகும். அந்தக் காலத்தில் "யோதையர்" என்றொரு சமூகம் வாழ்ந்ததாகவும் அவர்கள் பெரும் பலசாலிகள் என்றும் அவர்கள் வெட்டிய கால்வாய்தான் யோத எல என அழைக்கப்படுவதாகவும் அவர்களைக் கொண்டே அக்குளம் கட்டப்பட்டது எனவும் ஒரு மரபுவழியான கதை இருப்பதாகவும் காளாவி மக்கள் கூறுவர்.

பாறைக் கற்களை ஒழுங்காக அடுக்கித் தேன், சண்ணாம்பு, சர்க்கரை என்பவற்றின் கலவையால் சந்து குத்தப்பட்டு அந்தக் குளக்கட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கலாவைப் புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து காளாவி ஊருக்குள் நடந்து செல்கையில் யோத எல என்ற கால்

வாயைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும். எனக்குக் கல்லால் அடித்து விட்டு ஓடிய ஜ்ஜுவை பல இடங்களிலும் தேடினார்கள். யோத எலவில் வலை போட்டுத் தேடினார்கள். இரண்டு மூன்று தோணிகளில் சென்று குளம் முழுக்கத் தேடினார்கள். அவன் கிடைக்கவில்லை.

நிலாக் காலத்தில் அந்த வாவியின் அழகு உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும், தங்கத்தை உருக்கிப் பாரிய குண்டுச் சட்டிக்குள் வார்த்துவிட்டது போல அது பூரண நிலவில் ஹொலிக்கும்.

இராக் காலங்களில் நண்பர்களும் நானும் வாவிக்கரைக்கு சென்று உலாவ வோம். பக்கத்தில் விஜிதபுர என்ற பெரிய கிராமம் இருக்கிறது. இதுவும் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க கிராமம். மன்னன் துட்டு காமினி எல்லாள் மன்னருடன் நேருக்கு நேர் பொருதித் சோழர் ஆட்சிக்கு முடிவு கட்டிய இடம்.

காளாவி சிங்களக் கிராமங்களால் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய கிராமம். சிங்கள மக்களுடன் அன்னியோன்யமாக வாழ்கின்ற மக்கள் நல்லொழுக்கம் உடையவர்கள். சிங்கள வீடுகளில் நடைபெறும் கலியாணங்களில் காளாவி முஸ்லிம்களும் கலந்து கொள்வார்கள். முஸ்லிம்களும் திருமணங்களில் சிங்கள மக்கள் கலந்து சிறப்பிப்பார்கள். விஜிதபுர பெரிய பன்சலையில் நடைபெறும் பொசன், வெசாக் வைபவங்களிலும் முஸ்லிம்கள் நிறையப்பேர் பங்கு பற்றுவார்கள். காளாவிப் பள்ளிக் கந்தூரிகளில் முஸ்லிம்களை விடச் சிங்கள குடிமக்களே கூடுதலாகப் பங்கேற்பர்.

காளாவிக்கென்று தனிக் கலாசாரம் இருந்தது. மாலை 6.00 மணிக்கெல்லாம் காகங்கள் உறங்கச் செல்லும் நேரத்தில் உண்டு குடித்து உறங்கி விடுவார்கள். வீட்டுத் திண்ணைகளில் குப்பி விளக்கு

கள் விடியும் வரை எரிந்து கொண்டிருக்கும். பெரும்பாலும் இஷாத் தொழுகைக்கு இரண்டொரு கிழடு கட்டைகள் மட்டுமே வருவர். இதற்கு அவர்களுடைய தொழில் வாழ்க்கையும் ஒரு காரணமாகும். பகல் முழுவதும் வயலிலும் சேனையிலும் உழைத்த அவர்கள் அலுத்துப்போய் மாலையில் வீடு வந்து சேர்வார்கள். கை, கால்கள் அடித்துப் போட்டது போல அசந்து விடும். மின்சாரம் இல்லை. இரவில் பார்ப்பதற்கு அவர்களுக்குக் கொண்டு வேலைகளும் இல்லை. அதனால் நேரத்தோடு உறங்கி விடுவார்கள். அதிகாலையில் விழித்துக் கொண்டு நாளாந்தக் கடமைகளில் ஈடுபடுவார்கள்.

வெள்ளி காரித்து விடிவதற்கு முன்னர் யோத எலைக்குச் சென்று குளித்து புதுப்பொலிவுடன் காட்சி தருவார்கள். அதிகாலையில் எல்லா வீடுகளிலும் இருந்த பெண்கள் படுத்தபாயைச் சுருட்டி தலையில் வைத்துக் கொண்டு சாரி சாரியாக யோத எலைக்கு செல்வார்கள். பாய்களைக் கழுவிக்கொள்வார்கள்.

காளாவி ஊருக்கு வந்து விட்டோம். சி.பி. முதலாளியின் வீடு அந்தக் கிராமத்தின் முகவெற்றிலை போல அமைந்திருந்தது. அங்குதான் எனக்குத் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. சி.பி. இல்லை. அவர் இருந்திருந்தால் என்னை வரவேற்கப் புகையிரத நிலையத்துக்கு வந்திருப்பார். அவர் மகன் கல்ஸாலி வக்லீலாகத் தொழில் செய்கிறார். இன்னொருவர் ஆசிரியர். ஒரே ஒரு மகன், வசதியாகக் கணவர் பிள்ளைகள் என சந்தோசமாக வாழ்கிறான். அந்த விடியும் சாமத்திலும் சி.பி. இன் குடும்பத்தினர் எல்லோரும் வந்திருந்து, விழித்துக் கொண்டு எனக்காகக் காத்திருந்தார்கள். எனக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

மிக நீண்ட நேரம் விழித்துக் கொண்டிருந்ததால் அன்று சற்று பிந்தித்தான் படுக்கையில் இருந்து எழுந்தேன். எட்டு மணியாகி விட்டது. எனது பழைய மாணவர்கள் பலர் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் எனது கண்கள் ஜ்ஜுவைத் தேடின. அவன் இல்லை. அவன் என்னைப் பார்க்க வரமாட்டான். எப்படி வருவான். என்னைப் பற்றிய இனிமையான நினைவுகள் பசுமையாக அவன் உள்ளத்தில் படிந்திருந்தால் அவன் என்னைப் பார்க்க ஓடி வந்திருப்பான். அவனுக்குத்தான் என்மீது வெறுப்பு, கோபம்.

அவன் என்னை சடுதியாகச் சந்தித்தால் எப்படி நடந்து கொள்வான்? இப்போது 30 வயதுக்கு மேற்பட்ட வாலிபனாக இருப்பான். என்னைக் கண்டதும் அடித்துத் துரத்துவானோ... அல்லது நிந்திப்பானோ.... என்று ஒரு கிலி என்னைப் பிடித்துக் கொண்டது.

ஜ்ஜுவைப் பற்றி ஒருவரிடமும் விசாரிக்காது மறந்தாற்போல விட்டு விடுவதே நல்லது என்ற எனது தீர்மானத்தைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தேன்.

ஆனால் அவன் பற்றி அலையலையாக எழுந்த நினைவுகளை இலேசாகத் தட்டிக் கழித்து விட இயலவில்லை. உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் அவன் வகுப்பில் தலையைக் கெளித்துக் கொண்டு, வாசுகண்களால் என்னை விறைத்துப் பார்ப்பானே ஒரு பார்வை, அந்தப் பார்வை ஞாபகத்துக்கு வந்து பயத்தை ஊட்டியது.

சி.பி. இல்லை. அவர் இருந்தால் எனக்கு பாதுகாப்பு தருவார். காவென்னாப்பீனா இல்லை. தனது செருமலால் ஜ்ஜுவை அடக்கி விடுவார்.

ஜ்ஜுவை ஒரு கெட்டிக்கார மாணவன்.

அவன் தொடர்ந்து படித்திருந்தால் சகாப்தீன் போல ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியனாக வந்திருப்பான். அல்லது நஜீம் போல ஒரு டாக்டராகி கிராமத்துக்குச் சேவை செய்திருப்பான். அவனை அழித்துவிட்ட பாவி ஆகி விட்டேன். எனது மனச் சாட்சி எனக்கு நல்ல தண்டனை தந்துகொண்டிருக்கிறது.

இப்போது ஜுனு எப்படி இருப்பான்? ஒரு காதையனாக அல்லது வீட்டுக்கு வீடு கன்னக்கோல் வைக்கும் கொள்ளையனாக மாறியிருப்பான். அல்லது அப்பா விக் கூலியாளனாக மாறியிருக்கவும் கூடும். எங்காவது ஒரு மூலையில் ஒளித்திருந்து கொண்டு சிறிய ஓட்டை மூலமாவது அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னைப் பெரியதாக வருத்தியது. வகுப்பில் எழுந்து நின்று முன்தள்ளிய நெற்றியுடன் தலையைக் கெளித்துக் கொண்டு வாசுகண்களால் வெறித்தபடி பார்ப்பானே அந்தப் பார்வையை என்னால் நினைத்துப் பார்க்க இயலவில்லை. பச்சாதாபம் அல்லது பரிதாப உணர்வு...

05

காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு ஊருக்குள் சென்று தெரிந்தவர்களையும் நண்பர்களையும் சந்திக்கப் புறப்பட்டேன்.

முதலில் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு உதவி ஆசிரியனாக நடமாடிய அந்த மண்ணைப் பார்ப்பதில் எனக்கு மன நிறைவு ஏற்பட்டது. களியும் கிறவலும் கலந்த ஒருவகைப் பசை மண். மழை பெய்தால் சேறும் சகதியுமாக புதைந்து கிடக்கும்.

அன்றிருந்த கட்டிடங்கள் இப்போது இல்லை. அதிபர் விடுதி மட்டும் இருந்

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர், மிகவும் வசதி குறைந்த அப்பாடசாலை மாலை வேளைகளிலும் லீவு நாட்களிலும் கலகலப்பாக இருந்ததை நினைத்தும் பார்த்தேன். ஐந்தாம் தரத்துக்குப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்காக மேலதிக வகுப்புகள் நடத்தப்பட்டன. ஓ.எல். மாணவர்கள் இராக்காலங்களிலும் வந்திருந்து மண்ணெண்ணெய் விளக்கு வெளிச்சத்தில் எங்களிடம் பாடம் கேட்டார்கள். இன்று...

தது. கைவிடப்பட்ட கோட்டைபோல காரை பெயர்ந்து வவ்வாலும் எலியும் லாசம் செய்யும் மண்டபமாக அது இருந்தது.

புதிய உயர்தர வகுப்பு விஞ்ஞான ஆய்வு கூடம், மூன்றுமாடிக் கட்டிடங்கள், கணினி அறைகள் என்று காணி நிறையக் கட்டிடங்கள் கம்பீரமாக எழுந்து நின்றன. ஜுனுவுக்குக் கற்பித்த களிமண் கட்டடம் தற்போது இல்லை. அந்த இடத்தில் தரித்து நின்றேன். ஒரு சிறிய புற்று வளர்ந்திருந்தது. ஜுனு என்னை முறைத்துப் பார்த்துக் கல்லால் எனது மண்டையைக் குறிபார்த்து அடித்த ரூபகம் வந்தது. ஏனோ எண் கண்கள் கலங்கின.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை பாடசாலை லீவு. அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர் எவருமே இருக்கவில்லை. வெறிச்சோடிக் கிடந்தது, அப்பள்ளிக்கூடம்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர், மிகவும் வசதி குறைந்த அப்பாடசாலை மாலை வேளைகளிலும் லீவு நாட்களிலும்

கலகலப்பாக இருந்ததை நினைத்துப் பார்த்தேன். ஐந்தாம் தரத்துக்குப் புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்காக மேலதிக வகுப்புகள் நடத்தப்பட்டன. ஓ.எல். மாணவர்கள் இராக்காலங்களிலும் வந்திருந்து மண்ணெண்ணெய் விளக்கு வெளிச்சத்தில் எங்களிடம் பாடம் கேட்டார்கள். இன்று...

பாடசாலையில் வசதி அதிகரித்துச் செல்லக் கல்வித்தரம் குறைந்து கொண்டு செல்வதை நிதர்சனப்படுத்தியது. அந்தப் பள்ளிக்கூட அதிபர் கம்பளையைச் சேர்ந்தவர். வெள்ளிக்கிழமை வந்ததும் ஜூம்ஆத் தொழுகைக்கும் செல்லாது பன்னிரண்டு மணிக் கோச்சியைப் பிடித்து ஊர் சென்று விடுவார் என்றும், வெளி யூர் ஆசிரியர்கள் வெள்ளிக்கிழமை காலையிலேயே ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடுவார்கள் என்றும் எனக்குக் கூறினார்கள். உள்ளூர் ஆசிரியர்களும் பணம் பண்ணுவதிலேயே குறியாக இருந்தனர்.

பாடசாலையில் இருந்து புறப்பட்டுப் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்றேன். கா.பி., சி.பி. முதலாளி, சகித் முதலாளி ஆகியோர் இருந்து ஊர் வியாச்சியங்களை விசாரித்துத் தீர்ப்பளித்த சபா மண்டபத்தைப் பார்த்தேன். பள்ளியில் எவ்விதமான அபிவிருத்தியும் தென்படவில்லை. அந்தப் பள்ளிக்குப் பின்பக்கத்தில், மூன்றாவது வீடு ஜுனுவின் வீடு. ஓலைக் குடிசை. அக்குடிசை தற்போதில்லை. விசாலமான இரும்புக் கேற்றுடன் பெரிய வீடு, விளாமரநிழலில் தெரிந்தது.

ஜுனுவின் பெற்றார் தமது வீடுவளவை விற்று விட்டு எங்கேயோ சென்று குடியிருப்பார்கள் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். கூடவே ஜுனுவைப் பற்றிய பயமும் குறையத் தொடங்கியது. அவனும் காளாவியில் இருக்க மாட்டான்

என்று கருதினேன்.

அன்று காலையில் இருந்து மத்தியானம் வரை எனக்குத் தெரிந்த நண்பர்கள், மாணவர்கள் பலரையும் வீடு வீடாகச் சென்று சந்தித்தேன். எல்லோரும் முகம் மலர என்னை வரவேற்று உபசரித்தார்கள்.

ஷகித் முதலாளியின் வீட்டுக்குச் சென்று திரும்புகையில் மக்கீனின் வீடு எதிர்ப்பட்டது. மக்கீன் ஒரு வித்தியாசமான ஆள். ஊர்த் தலைமைகளுக்குக் கட்டுப்படமாட்டான். பள்ளியில் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களை எதிர்க்கும் ஒரு சக்தியாக மக்கீன் தன்னை அடையாளப்படுத்தி இருந்தான். மேடைப் பேச்சாளன், சிங்களத்தில் வெளுத்து வாங்குவான். நல்ல தைரியசாலி. ஊர் மக்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை ஆதரிக்கும்போது அவன் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்வான்.

ஏராளமான மாடு கன்றுகளும், நில புலன்களும் அவனுக்குப் பிதுரார்ஜிதமாகக் கிடைத்திருந்தன. பெண்சாதி வழியிலும் ஒரு பெரிய தென்னந் தோட்டம் அவனுக்குச் சீதனமாகக் கிடைத்திருந்தது.

அவன் ஊரில் முக்கியமான ஒரு புள்ளி. ஊரை எதிர்க்கவும், விதண்டாவாதம் புரியவும், அடிதடி சண்டைகளில் ஈடுபடவும், கோடு, கச்சேரி என ஏறி இறங்கவும் அவனுக்கு வசதியும் நேரமும் இருந்தன.

இருப்பினும் அவன் அன்பானவன். இரக்கமானவன். ஏழைகள் துன்பம் துடைக்க ஓடிவருவான். விருந்தோம்பும் பண்பு அவனிடம் மிகைத்திருந்தது. ஊருக்கு யாராவது புதிதாக வந்தால் அவர்களை முதலில் அழைத்து விருந்தளித்துக் கௌரவிப்பவன் மக்கீன்தான்.

ஜலால் ஹஸரத் அந்த ஊருக்கு அடிக்கடி வருவார். மார்க்க உபதேசம் புரிவார். வெள்ளைத்தோலும் நரைத்த தாடியும், தலைப் பாகையுமாகக் காட்சி தருவார். பள்ளியில் தங்கி நிற்பார். இரண்டு வாரங்களாகவது நின்று மார்க்கப் பிரசாரத்தில் ஈடுபடுவார்.

மலையாள மௌலானா எனவும், மவ்லானாத் தங்கள் என்றும் அவரை அழைப்பார்கள். அவரை வீட்டுக் கழைத்து விருந்து படைத்தால் "பலாய் முஸீபத்துக்கள் நீங்கும்" என்று ஒரு ஐதீகம் அந்த ஊரில் நிலவியது. அதனால் அவருக்கு விருந்து படைக்க எல்லாரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு அழைப்பு விடுப்பார்கள்.

ஒரு நாள் மௌலானாத் தங்கள் பிரதான வீதியால் மூசின் என்பவரின் வீட்டில் இருந்து கொண்டு மார்க்கப் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

மக்கீன் வந்தான். மௌலானாத் தங்களை அணுகித் "தங்களே, நாளைக்குப் பகல் சாப்பாட்டுக்கு எங்க வீட்டுக்கு வரவேணும்" என்று மிகுந்த பவ்யமாக அழைப்பு விடுத்தான்.

அவர் ஒப்புக் கொண்டு விட்டு, மறந்து போனார். வேறொரு வீட்டுக்குச் சாப்பாட்டுக்குப் போய்விட்டார்.

மக்கீனுக்கு இது பெருத்த அவமானமாகப் போய்விட்டது. கோபத்தால் ஆடினான். பள்ளிவாசலில் தங்கள் இருந்த அறைக்குள் அத்துமீறிப் பிரவேசித்து மிகவும் கடுமையான தொனியில் தரக்குறைவாக தங்களை அவன் பேசினான். வீதியில் போவோர் வருவோர்களிடமெல்லாம் அவரைத் திட்டித் தீர்த்தான்.

மௌலானாத் தங்கள் மன்னிப்புக் கேட்டார். அவன் மன்னிக்கத் தயாராக இல்லை. அப்படிப்பட்ட பக்குவம் அவனிடம் ஒரு போதும் இருந்ததில்லை.

உண்மையில் மக்கீன் மவ்லானாத் தங்களை கௌரவிக்கப் பெருஞ் செலவு செய்து விருந்து தயாரித்திருந்தான். அன்பளிப்புகள் வாங்கி வைத்திருந்தான் தங்களுக்கு உடுப்பும் வாங்கி வைத்திருந்தான்.

அவன் அப்படித்தான் ஊரில் "ஓகோ" என்று மற்றவர்கள் பேசவேண்டும் என்பதற்காகப் பெருமைத்தனமாகச் செலவு செய்வான்.

தவறு நடந்து விட்டது. மௌலானாத் தங்களின் மனம் பாரதூரமாக நொந்து விட்டது. அவருடைய கண்களும் கலங்கி விட்டன. அப்படி ஒரு அடாவடி ஆளிடம் மவ்லானா சிக்கியதே இல்லை. அடுத்த நாளே அவர் யாருக்கும் தெரியாமல் அவமானத்தினால் குன்றிப் போனவராகக் காளாவியை விட்டுச் சென்று விட்டார்.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு மக்கீனின் வயல் அறுவடை ஆரம்பித்தது. அவன் தனது மூத்த மகனுடன் வயலுக்குச் சென்றான். நல்ல வெளியில் கூலி ஆட்கள் அறுவடை செய்வதை மேற்பார்வை செய்தவண்ணம் வரம்பில் குடையும் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தான். திடீரென்று அவனுடைய கண்கள் இருட்டின. தடாலென்று விழுந்து விட்டான். அன்று அடிப்பட்டுப்போன அவனுடைய பார்வை மீண்டும் திரும்பவே இல்லை.

காணி, பூமி, தென்னந்தோப்பு, மாட்டுப்பட்டி அனைத்தையும் விற்றுச் செலவு செய்து வைத்தியம் பார்த்தான். முடியவில்லை. இரண்டு வருடங்களுக்குள்ளேயே அவன் பரம ஏழையாக விட்டான்.

மவ்லானாத் தங்களின் சாபம்தான் மக்கீனின் கண்களைக் கெடுத்துள்ளது என்று ஊர் மக்கள் பேசிக் கொண்டனர். இது மக்கீனுக்கும் கேட்டது.

மவ்லானா குருணாகலையில் இருப்பதாக அறிந்து மக்கீன் அவரைச் சந்திக்கச் சென்றான். அவருடைய கால்களைப் பிடித்து மன்னிப்புக் கேட்க ஆசைப்பட்டான். அவன் குருணாகலைக்குச் செல்லும் சமயம் மவ்லானா இல்லை. அவர் காலமாகி ஒரு மாதம் முடிந்திருந்தது.

மக்கீனின் மறுபக்கத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன். அவன் ஊரின் மீது அளவற்ற காதல் கொண்டிருந்தான். எல்லோரும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தால் எப்படி? சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தால் அந்த ஊரில் எந்த அபிவிருத்தியும் நடைபெறமாட்டாதே என ஆதங்கப் படுவான். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் கிடைத்த நன்மைகளை விட

சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சியில்தான் முஸ்லிம்கள் அதிக நன்மை பெற்றுள்ளார்கள் எனச் சாதிப்பான்.

அதுவரை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி முஸ்லிம்களுக்காக நல்ல அமைச்சுப் பதவியைக் கொடுக்கவில்லை. கலாநிதி பதியுத்தீன் மஹ்மூத் அவர்களைக் கல்வி அமைச்சராக்கி முஸ்லிம் மக்களை சி.சு. கட்சி கௌரவித்துள்ளது என்றெல்லாம் அவன் வாதிப்பான்.

அவனால் இயன்ற சில அபிவிருத்திகளை ஊருக்காகவும், பாடசாலைக்காகவும் செய்துள்ளான்.

மக்கீனைப் பற்றிய பிரலாபங்களுடன் அவனுடைய வீட்டிற்குச் சென்றேன். அந்தக் காலத்தில் அது ஒரு வதியான பெரிய அழகிய வீடு, இன்று கோலங்குன்றிக் கிடக்கிறது. வீட்டிற்குள் அவன் வாங்கிய போட்டிருந்த கதிரை மேசை அலுமாரி அனைத்தையும் அவன் விற்று வைத்தியம் பார்த்துள்ளான். வீடு வெறுமையாகக் கிடந்தது.

ஒரு சீலம்பாயில் உருக்குலைந்துபோய் மக்கீன் இருந்தான். பார்வை இழந்திருந்த இரு கண்களிலும் கூழை தள்ளியிருந்தது. அவனுடைய துணைவியார் அருகில் இருந்தார். நான் ஆச்சரியமடைந்தேன். அந்த நிலையில் கணவனைக் கைவிடாது அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். சுகதேகியாக இருக்கும் கணவன் மாரைக் கொஞ்சம் வயது கூடிவிட்டால் ஏற்றுக் கொள்ளாது வெளியே துரத்தி விடும் மனைவிமாருக்குள் அவள் வித்தியாசமானவளாக இருந்தாள்.

என்னுடன் வந்தவர்கள் மக்கீனுக்கும், அவன் மனைவிக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். மக்கீனுக்கு அளவற்ற ஆனந்தம். ஆனால் பேசமுடியவில்லை. திணறிக் கொண்டிருந்தான். பார்வையை

இழந்திருந்தாலும் அவனுடைய கண்களில் நீர் வற்றிவிடவில்லை. அவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே மாலை மாலையாகக் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அவனுள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த விருந்தோம்பும் பண்பு விழித்துக் கொண்டது. மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு மக்கீன் என்னை உபசரித்தான்.

நான் அவனுடைய பிள்ளைகள் பற்றி விசாரித்தேன். மூத்தவன் சுபைர் வங்கியில் வேலை செய்கிறான். இளையது ஜெமீலா ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுகிறாள் கணவன் வீட்டில் தற்போது இருக்கிறாள்.

மக்கீனுடன் பழைய விடயங்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு வேன் வந்து வாசலில் நின்றது. ஒருவன் இறங்கி வந்தான். கையில் எஸ்லோன் குழாய்த் துண்டொன்று இருந்தது. முகத்தில் சிரிப்பில்லை. நான் அவனை உற்றுப் பார்த்தேன்.

வாகுகண் தலையைக் கெளித்துக் கொண்டு வெறிக்கப் பார்க்கும் பார்வை. முன்னே தள்ளிய நெற்றி. இது... நான் பேசமுடியாது விக்கித்து நின்றேன். "ஜ்னு... சேர், உங்கட மாணவன்..." எந்த நாளும் உங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பான். சி.பி. காலமான பின்னர் இவர்தான் ஊர்த்தலைவர். பெரிய கொந்தராத்துக்காரர். சிகாப்தீன் எனக்குச் சுருக்கமாக ஜ்னுவை அறிமுகம் செய்தார். நான் வகுப்பில் பார்த்த ஜ்னு இல்லை. நல்ல தடித்த உருவம் எஸ்லோன் குழாயுடன் அவன் இறங்கி வந்ததும் நான் பயந்து விட்டேன். வியர்த்துக் கொண்டி யது.

ஜ்னு வந்ததும் எல்லாரும் எழுந்து நின்று அவனுக்கு மரியாதை செய்தார்கள். என்னை அறியாமலேயே நானும் எழுந்து

நின்றேன். ஜ்னு என்னைக் கட்டிப் பிடித்து ஆலிங்கனம் செய்தான்.

"சேர் நீங்க என்னை அடித்த அடி ஒவ்வொன்றையும் நினைச்சுப் பார்க்கிறேன். அந்த அடிகள்தான் என்னை மனிசனாக்கியது. சேர், நான் உங்களுக்கு கல்லால் அடிச்சதை இன்னும் நினைத்து வெந்து கொண்டிருக்கேன்... நீங்க அல்லாவுக்காக என்னை மன்னிக்க வேணும் சேர்..."

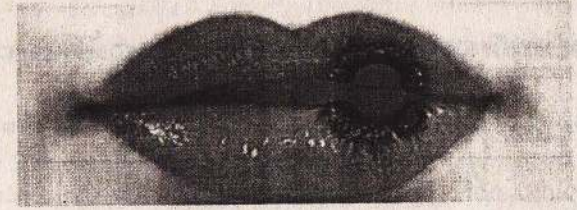
ஜ்னு பேசிக்கொண்டிருந்தான். கண்கள் அழுது வடிந்தன. எனது கண்களும் கசிந்தன. "சேர் நீங்க என்னை அடிச்ச அடிகளை விட, என்னைக் கட்டிப் பிடித்து கன்னங்களில் கொஞ்சுவீர்கள்... அதனை நான் நெனச்சி நெனச்சி மகிழ்வேன்... அந்த முத்தங்கள் தான் எனது வளர்ச்சிக்குப் பசனையாகின."

எனக்குப் புல்லரித்தது. எனக்கு ஜ்னு பாவவிமோசனம் அளித்துள்ளான். எனது மனச்சாட்சியின் தண்டனைகளில் இருந்து விடுபட்ட ஆனந்தம் எனக்கு. நான் நெகிழ்ந்து போனேன். அவனுடன் வேனில் ஏறிப் பள்ளிக்குப் பின்னால் விளாமரத்தடியில் இருக்கும் அவனுடைய பெரிய வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

மனசு பற்றிய இரண்டு கவிதைகள்

□

ஏ. நஸ்புல்லாஹ்

O1	O2
நேற்று முழுவதும்	துயரும் முனகலொன்றை
சூரியன் சூடேற்றிப் போடவே	இன்று அவிழ்த்தபடி
குளிரான	மனசு அழைத்துப்போகிறது
பழைய நான் பற்றியதான	தெருவெங்கும்
வண்ணத்துப் பூச்சி மனசு	முதன்முதலாய்
படபடப்பாயிருந்தது	மண்டியிட்டமுத மனசுடன்
சில நேரங்களில்	இன்றுதான் நான்
மழை நாட்களில்	பின்னப்பட்டிருந்தேன்
சும்மா வாய்க்கு வந்தபடி	நடுநிசிக் காடுகளின்
காலத்தைத் திட்டித் தீர்த்தது பற்றி	நிறங்களை ஒத்த துயரும்
இப்போது	உதடுகளின் முத்தங்களை
உடம்பு அம்மணமாக	கொலை செய்வதற்கான
வெட்கப்பட்டுக் கொள்கிறது	துயரின் திசையுமாக
யன்னலருகே நின்று	இன்னும்
குளிரான பல நாட்களில்	வாய்க்காலொன்றில்
காலைப் பணியை	தனித்துக் கிடக்கின்ற
மிக அழகாக	பழைய தோணியொன்றுமாய் மனசு
ரசித்ததுண்டு	பல்லாயிரம் குற்றச்சாட்டுக்களை
மனசு பூரித்துப் போக	முன்வைத்துக் காணாமல் போகிறது
விழுந்து கிடக்கும்	இப்போது
ஒரு சூரியன் நாளைக்கூட	எனக்குள் நள்ளிரவுச் சூரியன்
விரும்பும்படியான ஒப்புதல்	தயார் செய்யப்படுகிறது
அளிக்கவில்லை மனசு	தூங்காத கோடையிரவில்

இலங்கையின் எதிர்கால அரசியலில்

சிறுபான்மைக் கட்சிகள் அவசியமா?

இலங்கையின் எதிர்கால அரசியலில் சிறுபான்மை மக்களை இன ரீதியாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கட்சிகள் அவசியமா இல்லையா? என்ற ஒரு வினாவை முகப்புத்தகத்தில் கேட்டிருந்தோம். இவ்வினாவுக்குத் தரப்பட்ட பதில்கள் பின்வருமாறு:-

☺
நிந்தவூர்
ஷிப்லி

அவசியம் இல்லை. இலங்கையின் எதிர்கால அரசியலில் சிறுபான்மை மக்களை இன ரீதியாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நோக்கத்தில் அரசியல் கட்சிகள் எதுவுமே செயற்படப் போவதில்லை. சுயநலமாகிப்போன அரசியலை மக்கள் நம்புவதற்கு தயாரில்லை. வேண்டுமென்றால் சமாதான அமைப்புக்களின் வாயிலாக பிரதிநிதித்துவப்படும் பட்சத்தில் பலனாக இருக்கலாம்.

☺
பாத்திமா
ஷெரீன்

ஒரு சமூகத்திற்கு, அது சிறுபான்மையோ பெரும்பான்மையோ கட்சி, அரசியல், பிரதிநிதித்துவம் எல்லாம் எதற்குத் தேவைப் படுகிறது? எத்தேவைக்காக அச்சமூகம் ஒருவரைத் தெரிவு செய்கிறதோ அவர் அல்லது அவர்சார் அரசியல் கட்சி மூலம் அச்சமூகத்தின் தேவை பூர்த்தி செய்யப்படுமா? என்கின்ற வினாக்களுக்கு பதிலளிக்க முடியுமான சமகால அரசியல் அறிவும் தெளிவும் அக்கறையும் ஒவ்வொரு சமூக உறுப்பினனுக்கும் இருந்தால் போதும். தனிப்பட்ட கட்சித் தேவை இருக்காது. (அனுபவக்குறிப்பு: சிறுபான்மை அரசியல் தலைமைகள் பொய் வாக்குகளை அள்ளி வீசி விட்டு எங்கள் பெறுமதியான வாக்குகளை கொள்ளையிட்டதுதான் மிச்சம். பின்னர் தங்கள் சொந்த ஊரை மட்டும் பார்க்கக் கிளம்பி விட்டார்கள்.)

☺
ரஸானா
மனாப்

சிறுபான்மை இன மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த ஒவ்வொரு இனத்திலிருந்தும் (தமிழ், முஸ்லிம்) ஒவ்வொரு கட்சி அவசியம் என நினைக்கிறேன். காரணம், இன்றைய சூழ்நிலையில் எமது நாடு பெரும்பான்மை அரசாங்கத்தின் அதிகார அடக்குமுறைக்குள்ளும் இனத்துவேச கட்சிகளின் நஞ்சுட்டப்பட்ட வார்த்தைகளுக்குள்ளும் காலம் கடத்திக்கொண்டிருக்கிறது. சிறு பான்மை மக்களின் இருப்புக்கு இப்பவே உத்தரவாதமில்லை. இதில் எதிர்காலத்தைப்

பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். அதனால் சிறுபான்மை மக்களுக்கு காக ஒரு கட்சி வேண்டும் அது பிரிவுகள் குழுக்கள், கிளைகள் அற்றதாக இருக்கவேண்டும். அப்படி இருக்கும் பட்சத்தில் நன்மை அதிகம் தான்.

☺
எஸ்.பேகம்

பொதுவாகக் கட்சிகளின் நோக்கம் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதே. அது சிறுபான்மைக் கட்சியாயினும் சரி, பெரும்பான்மைக் கட்சியாயினும் சரியே. பெரும்பான்மையினரைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் கேட்காமலே அவர்களது உரிமைகள், தேவைகள் பூர்த்தியாக்கப்படுகின்றன. அப்படிப் பார்க்கும் போது, கட்டாயமாகச் சிறுபான்மையினருக்குத் தங்களை இனரீதியாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு, உரிமைகள், சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்குக் கட்சிகள் தேவை. ஆனால் இலங்கையைப் பொறுத்த மட்டில் கட்சிகள் தேவைதானா என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. நம்மில் எல்லோரும் மனசாட்சியை ஒரு கணம் தொட்டுக் கேட்டால், இலங்கை முஸ்லிம்களின் அரசியல் நிலைப்பாடு என்னவென்று ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும். ஒரு காலம் இருந்தது. தைரியமாக நெஞ்சை நிமிர்த்தி உரிமைகளைக் கேட்ட காலம். அது இப்போது இருக்கிறதா? நான் ஆட்சியைக் குற்றம் சொல்லவில்லை. நம்ம தலைவர்களைச் சொல்கிறேன். கட்சிகள் சுயநலத்தோடு இயங்கின்றன. அதற்குள்ளும் பல கிளைகள். இப்படி இருக்கும் போது நமக்கு எங்கே உரிமைகள் கிடைக்கப் போகுது? நமக்கு எங்கே பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்க போகுது? சுற்றி வளைக்காமல் சொன்னால், தேர்தல் காலங்களில் வாக்கு கொடுப்பதும் அது முடிய நீ யாரு நான் யாரு? இதுதான் நம் தலைவர்களின் நிலைப்பாடு. அப்போ எதுக்குக் கட்சி.? எதுக்குத் தலைவர்? என்னைப் பொறுத்த வரை இருந்தும் இல்லாமல் இருப்பதை விட பெரும்பான்மையினரோடு ஐக்கியமாவதே சிறந்தது. (யாரும் பிரச்சினைக்கு வரவேண்டாம், இது என் கருத்து மட்டுமே.)

☺
மொகமட்
பாயிஸ்

கண்டிப்பாக அவசியம்! சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் தோற்றத்துக்கு முன் - தோற்றத்துக்கு பின் என இதை வகைப்படுத்திப் பார்த்தீர்கள் என்றால் மாற்றங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும். அண்மைக்கால பெரும்பான்மை கட்சிகளின் போக்கு, சிறுபான்மை மக்களை ஒரு சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் நிலைக்குத் தள்ளியுள்ளது.

☺
மொகமட்
பாஸி

அவசியமில்லை. போருக்குப் பிந்திய இலங்கை நாட்டின் பொருளாதார, கல்வி மேம்பாட்டுக்கான அரசியல் கொள்கைகள் கட்சிகளுக்கிடையில் அரசியலாக்கப்பட வேண்டும். இவற்றைக் கட்சிகளின், மக்களின் சிந்தனைகளிருந்து மறுக்க வைக்கும், நாட்டை ஒருபோதும் அபிவிருத்தியை நோக்கி இட்டுச்செல்லாத இனத்துவ அரசியலுக்கு வழிவகுக்கும் சிறுபான்மை மக்களை இன

ரீதியாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கட்சிகள் அவசியமில்லை. சிவில் நிறுவன ஒழுங்குகளின் மூலம் எமது உரிமைகளை வென்றெடுக்கப் போராடலாம்.

☺ மொகமட் ஃபஸ்னத் சிறுபான்மைக் கட்சிகள் அவசியம் தான். மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கும் அரசியல் பலம் தேவைதான். ஆனால் அரசாங்கத் துடன் சுய லாபத்துக்காக மக்களுக்கு அபிவிருத்தி செல்ல வேண்டும் என்ற பொய்ச் சாட்டோடு ஆமா சாமி போடும் அரசியல் சாணக்கியர்கள் தேவையில்லை.

☺ அ. ஹலீம் கலைமாலாஸ்ஸை நீங்கள் கேட்பது இப்போது உள்ளவைதான் (மூ.. ஊ... கு.. செவி) என்றால், இப்படிப்பட்ட ஒற்றுமையற்ற உள்ளச்சமில்லாத சுயலாப சிறுபான்மை கட்சிகள் இருப்பதைப் பார்க்கிலும் இல்லாதிருப்பது பலபடி மேல்.

☺ ரவூப் ஹரீர் (அ).ஆமாம் சாமி போடும் அரசியல் என்றால் தனிக் கட்சி தேவையில்லை. (ஆ) உரிமைகளுக்காக உரத்துப் பேசிப் போராடுவதாயின் கட்சி தேவை.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் கட்சிதாவும்கேவலம் தான் அடிப்படைக் காரணம். தனி நபர்கள் பதவிகளுக்கும் வேறு சலுகைகளுக்கும் சோரம் போய் அரசில் ஒட்டிக்கொள்கிறதை அங்கீகரிக்கிற நீதி மன்றங்கள் காரணமாக ஜனநாயகம் இன்று பணநாயகமாக மாறிப் போய் விட்டது. தனி நபர்கள் கட்சி மாறவே முடியாது, மாறுவ தாயின் பதவியைத் துறந்தாக வேண்டும் என்கிற நீதி (ஏனென்றால் மக்கள் வாக்கு முதலில் கட்சிக்குத்தான், நபர்கள் இரண்டாவதே.) நடைமுறையில் இருக்குமானால் சிறுபான்மை கட்சிகளின் பேரம் பேசும் பலத்தினால் சமூகம் பலன் பெற முடியும். தனி நபர்களை வாங்க முடியாத நிலைக்கு அரசு தள்ளப்படும் போது கட்சியின் கோரிக்கைகளுக்கு அரசு சமூகமான உடன்பாட்டிற்கு வந்தாக வேண்டிய கட்டாயம் உருவாகும். ஒரு சிறுபான்மை கட்சி தனக்குள்ள உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கைப் பலத்தைக் கொண்டு ஆட்சிகளை அமைக்கவும், கவிழ்க்கவும் பலம் பெறும். இந்த நிலை உருவானால் மக்களின் கோரிக்கைகளைச் சிறுபான்மைக் கட்சிகளால் வென்று கொடுக்க முடியும். இன்னொரு விசயத்தையும் சிறு பான்மைச் சமூகம் கவனித்தேயாகவேண்டும். அது சிறுபான்மை மக்களை மேய்வதற்காக அவர்களின் கட்சிகளை விழுங்கி ஏப்பம் விடப் பெரும்பான்மையின் பெரிய இரு கட்சிகளும் சதித்திட்டம் தீட்டி ஓரளவு அதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கிற இன்றைய நிலையில் நாமே நம் தலையில் மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொள்கிற முடிவை எடுத்துவிடக் கூடாது.

☺ மனாஸ் மொகமட்

நமது நாட்டின் அரசியல் அமைப்பை (முன்னைய அரசியல் அனுபவங்களினூடாக)ப் பார்க்கையில் நிச்சயமாகச் சிறுபான்மை யினரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கட்சி (நோக்கு: கட்சி - கட்சிகள் அல்ல) தேவை. ஆனாலும் அது ஒரு குறிப்பிட்ட ஒரு கட்சி ஒரு சமூகத்துக்கானது என்று இருந்தால் நலமாக இருக்கும். வேறுபட்ட கட்சிகள் சமூகங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துமே யானால் அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று முரணான கருத்துக்களை உடையதாக மாறிப் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தினது வலைக்குள் பின்னி எவ்வித பிரதிநிதித்துவமும் அற்ற ஒரு வெத்துக் காட்சியாகி விடும். இதை நாம் நம் கண்கூடாகவே காண்கிறோம். இன்று சிறுபான்மையினரின் கட்சிகள் ஆளும் கட்சிக்குள்ளும் எதிர்க் கட்சிக்குள்ளும் சென்று சமூக நலனற்று அரசியல் விவாதங்களில் நாட்களையும் காலங்களையும் கடத்திக் கொண்டிருக்கச் சிறு பான்மையினரின் பிரச்சினைகளும் பூதாகரமாகிக் கிடப்பதை நாம் எவ்விதிலும் மறுக்க முடியாது. என்றாலும் ஒரு கட்சி என்றால் அது சமூக நலன் கருதி ஒரு ஒப்பந்தத்துடன் சேவை செய்தால் காலப் போக்கில் அரசியல் அமைப்பில் சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் உதவியின்றி ஆட்சி செய்வது ஆளும் கட்சிக்கோ எதிர்க்கட்சிக்கோ மிகவும் நெருக்கடியாகிவிடும். நமது சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் நோக்கம் நமது உரிமைகளை வென்றெடுப்பதுதான் என்றிருந்தால் மட்டும் இது மிகவும் சாத்தியமாகும்.

☺ ஷாகீர் மபாஸ் ஏ.ஆர். அவசியம் இளைய தலைமுறையின் கீழ் அனைத்து மதங்களையும் இனங்களையும் ஆதரித்து, பிரச்சினைகளை இனங் கண்டு தீர்த்து வைக்கக் கூடிய சுயாதீன கட்சிகள் உருவாகுதல் நன்று.

சிரிங்க... சிரிச்சிட்டு மறங்க...

வளர்ந்து வரும் மூத்த படைப்பாளி: நான் ஒரு புத்தகம் வெளியிடுவோகிறேன். நீங்கள்தான் அதற்கு அணிநதுரை எழுதித் தரணும்.

மூத்த படைப்பாளி: நாவலா? சிறுகதையா? கவிதையா? கட்டுரை களா?

வளர்ந்து வரும் மூத்த படைப்பாளி: இல்லை! நான் இதுவரை இலக்கியக் கூட்டங்களில் பேசிய நூறு நன்றியுரைகளைப் புத்தகமாக்கப்போக இருக்கிறேன்...!

ஒருவர்: அந்தப் பையன் எப்பவும் ப்ரவுசர் ஷேர்ட்டுடன் கம்பீரமாத்நானே இவ்வளவு நானும் திரிஞ்சான். இப்போ திடீரென்று டைரெனல் சட்டை. ஷர்வாணியில் திரியுறானே... என்ன நடந்துச்சு...

மற்றவர்: விசயம் தெரியாதா உங்களுக்கு? போன மாதம் ஒரு கவிதைத் தொகுதி வெளியிட்டானே... அன்றிலிருந்து இப்பிடித்தான்.. கவிஞனாயிட்டானாம்... அத நாம தெரிஞ்சிக்க வேணாமா?

வெகுநாட்களாக ஈகரையில் சுற்றிவரும் நீங்கள் பின்நவீனத்துவவாதியா என்று ஒரு கேள்வி இருந்தால், கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும்.

பகுதி - 1

1. பின்நவீனத்துவம் என்றால் நவீன முறையில் "பின் ஊக்கு" தயாரிக்கும் முறை என்று நினைக்கிறீர்களா?
2. சில பதிவுகளைப் படித்தபின், சுத்தமான தமிழில் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்தாலும் அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று புரியாமல் குழம்பியிருக்கிறீர்களா?
3. அப்படிப்பட்ட பதிவுகளுக்குப் போடப்படும் பின்னூட்டங்களும் உங்களுக்குப் புரிவதில்லையா?
4. ஒரு கவிதைக்கான பின்னூட்டத்தில் "கவுஜ" என்று எழுதி மறு பின்னூட்டத்தில் திட்டு வாங்கியிருக்கிறீர்களா?
5. இருபது வரியில் இடுகை போடவே நாக்குத் தள்ளும்போது இவர்களெல்லாம் எப்படி இரண்டாயிரம் வரியில் பதிவிடுகிறார்கள் என்று வியந்ததுண்டா?
6. இயல்பியல் என்ற சொல்லை Physics என்று மொழி பெயர்க்கிறீர்களா?
7. ஒரு சில பதிவுகளில் கீ போர்டில் iyal, isam என்ற எழுத்துகள் மட்டும் அடிக்கடி

பழுதடைவது ஏன் என்று தங்களுக்குப் புரியாமல் விழித்ததுண்டா?

8. சுப்பிரமணியபுரம் போன்ற படங்களை பார்த்தபின் "கலையியலின் பகுதியான திரையியலின் படைப்பாக வெளியாகியிருக்கும் சுப்பிரமணியபுரத்தில் அதன் படைப்பாளி பொருளாதாரவியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகவியலின் பேதங்களை சாடுவது நம்..." என்று எழுதாமல் "இயக்குநர் இயல்பாகக் கதையை நகர்த்துகிறார்" என்று எழுதுகிறீர்களா?
 9. முற்றுப்புள்ளியே இல்லாமல் ஐநூறு வார்த்தைகளுடன் ஒரு வாக்கியம் எழுதுவது சாத்தியமே இல்லை என்று சத்தியமாக நம்புகிறீர்களா?
 10. "இயல்பாக" என்ற வார்த்தையைத் தவிர வேறு எங்கும் "இயல்" என்ற சொல்லையும், "இசக்கிமுத்து" என்ற வார்த்தையைத் தவிர வேறு எங்கும் "இச" என்ற எழுத்துகளையும் உபயோகிப்பதில்லையா?
- தேர்வு முடிவுகள்:
நீங்கள் ஏழுக்கும் மேல் "ஆம்" என்று பதில்

சொல்லியிருந்தால், பொழுச்சிப் போங்க. உங்கள இன்னும் பின்நவீனத்துவ கிருமி கடிக்கவே இல்லை.

நீங்கள் மூன்றிலிருந்து ஆறு கேள்விகளுக்கு "ஆம்" என்று பதில் சொல்லியிருந்தால், நீங்கள் பின்நவீனத்துவவாதியாக ஆவதற்கு வாய்ப்புகள் அதிகம். தடுப்பு மருந்தாக ஈகரையில் நகைச்சுவை, பகுதியில் உள்ள பாலாவின் பதிவுகளை மட்டும் ஒரு மண்டலத்திற்கு படித்து வரவும். (சத்தியமாக விளம்பரம் இல்லிங்கோ!)

மூன்றிற்கும் குறைவாக என்றால் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்வது ஒன்றுதான்... "இருத்தலியலின் முக்கியப் பகுதியான நகைச்சுவையியல் மற்றும் பகடியிசத்தின் இலக்கியமாக இந்த இடுகை தமிழ் வலையுலகில் பதியப் படுகிறது என்பது தங்கள் புரிதலியலுக்கு..."

...

...

முடியலடா சாமி..."

பகுதி - 2

முன்குறிப்பு: -பயப்பட வேண்டாம். இது சீரியலான திறனாய்வுக் கட்டுரை அல்ல. ஆகவே இலக்கியவாதிகள் என் மேல் பாயத் தயாராக வேண்டாம்.

பிரபல பத்திரிகைகள் உங்கள் எழுத்துக்களைப் பிரசுரத்திற்கு ஏற்க முடியாது என்று நிராகரித்து விட்டனவா? உங்களைத் தவிர யாருக்கும் (அல்லது உங்களுக்கே கூட) என்ன சொல்ல வருகிறீர்கள் என்பதே புரியவில்லையா? உரையாடலே இல்லாமல் வெறும் நேரேஷனாக முழு நீளப் பாராக்களாகவேதான் எழுதுவீர்களா? எழுத்தில் பொதுவாக ஒரு இறுக்கமும், கடுப்பும் தெரிகிறதா? ஒரு பாராவில் சொல்ல வேண்டியதை எண்ணூறு

பக்கங்களில் எழுத உங்களால் முடியுமா? வட்டார வழக்கு என்கிற பெயரில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கைநாட்டுக்கள் மட்டுமே உபயோகித்து வரும் சொல்லாட்சிகள் (வசவுகள் உட்பட) உங்களுக்குத் தெரியுமா, அதைப் பகுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே கதைக்குச் சம்பந்தமில்லாத சம்பவங்களை அமைக்கத் தெரியுமா?

எல்லாவற்றுக்கும் உங்கள் பதில் ஆம் என்றால் உங்களுக்கு மிஞ்சின இலக்கியவாதிகளையாது.

நீங்கள் உடனடியாக, கைக்காசு செலவழிந்து நஷ்டமாகிற அளவு சொற்பமாக விற்கிற ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்க

வேண்டும். வேண்டா வெறுப்பா புள்ள பெத்து காண்டாமிருகம்ன்னு பேர் வைத்தது போல அந்தப் பத்திரிகைக்கு ஒரு பெயர் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அதன் அட்டையில் விபத்தில் நசங்கின மாதிரி நசங்கிய முகங்கள் கொண்ட சித்திரங்கள் வரவேண்டும். அட்டையில் வருகிற எழுத்துக்கள் எல்லாமே குழந்தை கிறுக்கின மாதிரி கோணல் மாணலாகவே இருக்க வேண்டும். பிரசுரிக்கிற கதை, கட்டுரை, கவிதை எதிலுமே ஆப்டிமிஸம் கூடாது. எல்லாமே ஒப்பா ரியாக இருக்க வேண்டும். படிக்கிற வர்கள் அழுது அழுது மூக்கைச் சிந்திச் சிந்தி குரங்கு மாதிரிச் சிவக்க வேண்டும், அல்லது ரத்தம் கொதித்து, கை நடுங்கி, பல் கிட்டிக் கொள்ள வேண்டும். நகைச் சுவை உங்களுக்குப் பரம விரோதியாக இருக்க வேண்டும். உங்கள் எழுத்துக்களும் சரி நீங்களும் சரி மறந்தும் சிரித்து விடக் கூடாது.

இப்போது உங்களுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து கிடைத்தாகி விட்டது. இதற்குப் பிறகு நீங்கள் செய்ய வேண்டியது,

சமகால எழுத்தாளர்கள் அத்தனை பேரையும் விமர்சனம் செய்வது, அவர்களில் அதிகப் பிரபல்யம் உள்ளவர்களை

எழுத்து வியாபாரி (அல்லது எழுத்து கோமாளி) என்று வைவது, எல்லா வற்றிலும் கோணக் கட்சி பேசுவது, பிரபலமடைந்த, மக்களைச் சென்றடைந்த எல்லாமே குப்பை என்று எழுதுவது என்றெல்லாம் பரபரப்பைத் தருகிற எதுவானாலும் எந்த எத்திக்கும் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும். உங்களைப் பைத்தியக்காரன். முட்டாளர் என்று மக்கள் பேசப் பேச உங்கள் இலக்கிய அந்தஸ்து அதிகமாகிக் கொண்டே போகும்.

உங்கள் எழுத்துக்கள் நிறைய பிரசுரம் ஆகி, நிறையப் பேர் படித்து, உங்களை மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால் நீங்கள் வெகுஜன எழுத்தாளர். குட்டிக் கரணம் அடித்தாலும் உங்கள் எழுத்துக்கள் இலக்கியத்தில் சேராது.

நன்றி: - <http://www.eegarai.net/t56199p20-topic#506669>

இலங்கையராதல்

-பேரா. ரொஹான் குணரத்தன்

நான் வடக்கிற்கோ அல்லது தெற்கிற்கோ அல்லது கிழக்கிற்கோ பயணம் செய்த வேளைகளில் என்னால் இனவெறியினைக் காணமுடியவில்லை. ஆனால் கொழும்பிலுள்ள மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரிடையே அதிகளவு இனவெறியினைக் காண்கிறேன். தலைநகரில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு பிரச்சாரம் பரப்பப்பட்டு வருகிறது. அதற்கு மறுதலையாகக் கிராமப்புறங்களில் வாழும் மக்கள் சமாதானமாக வாழ விரும்புகிறார்கள்.

நான் வளர்ந்தது ஆனந்தாக் கல்லூரியிலிருந்து, ஆனால் நான் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டியது, எனது நண்பர்கள் அனைவரும் சிங்களவர்கள், அநேகமாக அவர்கள் அனைவரும் பௌத்தர்கள். எனவே நாங்கள் சிங்களவர்களாகவே வளர்ந்தோம். நாங்கள் இலங்கையராக வளரவில்லை. இதேபோலத்தான் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் உள்ள பிள்ளைகளும் இலங்கையர்களாக இல்லாமல் தமிழர்களாகவே வளர்ந்தார்கள். எங்களிடையே உள்ள சில முஸ்லிம் பாடசாலைகளிலும் இதேநிலைதான் உள்ளது. எனவே பிள்ளைகள் இலங்கையராக வளர்வதற்கு ஏற்ற மாதிரியான ஒரு கல்வி முறையை உருவாக்க வேண்டியது அவசியம்.

திருமதிபண்டாரநாயக்கா காலமாவதற்கு சில வருடங்களுக்கு முன்பு நான், அமெரிக்காவின் முன்னணி பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நிபுணர் பேராசிரியர் புறூஸ் கொஃபுமான் அவர்களுடன் சேர்ந்து அவரைச் சந்தித்தேன். அவரிடம் நான் "அம்மணி! இனமோதலுக்கான காரணம் எது?" என்று கேட்டேன். தனது பதிலை மிகத் தெளிவாகச் "சிங்களம் மட்டும் சட்டம்தான் அதற்கான காரணம்" என்று சொன்னார். அப்போ நான் சொன்னேன் "அம்மணி, உங்கள் கணவரான எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி பண்டாரநாயக்கா அவர்கள்தானே அதை அறிமுகப்படுத்தினார்" என்று. அதற்கு அவர், "ஆம், அதுதான் உண்மை, ஆனால் அது பல வழிகளிலும் நமது நாட்டைக் கூறு போட்டுவிட்டது" என்றார்.

தற்போதைய அரசாங்கத்தை சேர்ந்தவர்களோ, அல்லது எதிர்க்கட்சியையோ அல்லது ரி.என்.ஏயைச் சேர்ந்தவர்களோ எவராயினும், அரசியல்வாதிகள் எப்போதும் அரசியல்வாதிகளாகத்தான் இருப்பார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் விசேடமாக தேர்தல் நெருங்கும்போதும், வாக்குகளைப் பெறுவதற்காக, இனம், மதம் போன்ற சீட்டுக்களை விளையாடத் தொடங்குவார்கள். திடீரென அவர்கள் ஸ்ரீலங்காவாசி இல்லை என்பதைப்போல நடந்து கொள்வார்கள்.

மிகப்பெரிய பாரம்பரியத்தின் வழியாக, மரபு வழியாக, ஒவ்வொரு ஸ்ரீலங்கனும் பெற்றுவருவது, நல்லுறவேயாகும். அரசியல்வாதிகள் தங்கள் சுய மற்றும் அரசியல் இலாபங்களுக்காக மக்களின் இன மற்றும் மத உரிமைகளைச் சுரண்டுகிறார்கள். அரசியல்வாதிகள் நமது மக்களை இன வெறியர்களாக மாற்றியுள்ளனர். அதன் விளைவாகத் தாங்கள் மரபு வழியாகப் பெற்றுவந்த நல்லுறவையும் அதன் நலன்களையும், 30 வருடங்களாக ஸ்ரீலங்கா மக்களால் அனுபவிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

விடையில்லா வினாக்கள்

□

கவிமணி

எம்.எச்.எம். புஹாரி (பலாஹி)

தொல்லுலகின் இன்பமெலாந் துறந்துநின்று
தூய்மையுறு உளத்தைப் பெற்று
எல்லையிலாப் பரம்பொருளா யிலங்குமெங்கள்
இறையவனின் அருளிற் பூத்த
நல்லுளத்து இப்நாஹீம் அதஹ மென்னும்
நவமணியை விழித்து, மக்கள்
தெள்ளியதாம் அறிவுரைகள் தெளித்து நல்ல
திருப்பாதை காட்டச் சொன்னார்.

என்னுளத்தில் எழுகின்ற வினாக்களது
நான்கினுக்கு விடை காணாது
உன்னுகிறேன்: உறுபதிலோ தெரியா தவனாய்
உளமுருகி வாடு கின்றேன்
பன்னயமாய்ப் பதில்காணாப் பான்மை யிலே
பாரினிலே கலங்கி நிற்கும்
என்னிடமா பொன்னுரைகள் வேண்டு கின்றீர்
என்னவுரை பகரு வேனோ?

"ஆதியிலே அனைத்துயிரும் படைத்த அல்லாஹ்
அவையனைத்தும் நோக்கி நின்று
நீதியுற நிரையிரண்டாய் நிறுத்தி வைத்து
நிகழ்த்துகிறான்: ஒரு நிரையோ
தீதில்லாச் சுவனத்து மக்க ளாவர்
திகழுமிவண் மறு நிரையோ
தீதுநிறை தீநரகிற் றிளைப்போராவர்"
திடமாகச் சாற்றி விட்டான்

தேன் சொட்டும் இன்பத்திற் றிழைத்து நின்று
தெளிவான மகிழ்ச்சி காணும்
மாண்புடைய சுவனத்து மக்க ளோடு
மனமகிழ்வு காணு வேனா?

ஊன் கரிக்கும் நரகத்தில் உழுன்றவனாய்
உருக்குலைந்து மாளுவேனா?
நானிதனை அறியாது நலிந்து போனேன்
நானிலத்தில் யாரறிவார்?

தாய்வயிற்றுக் கருவறையில் குழுவியது
தனிமையிலே இருக்குங் காலை
"போயதற்கு உயிருது!"என் றிறைவன்
புகலுகையில் மலக்குக் கேட்பார்:
"சேயிதுவோ சீதேவிச் செம்மலாமோ?
சீரழிந்த சிசுவாய் ஆமோ?"
தூயவிறை என்பாங்கில் என்ன சொல்வான்?
துறை தெரியா(து) ஏங்குகின்றேன்

"என்னுயிரைப் பிடுங்குதற்கு மலக்குவந்து
இறையவனை விழித்து நின்று
இன்னவனின் உயிரெவ்வா நெடுக்கச் சொல்வாய்?
இஸ்லாத்தின் நிலையி லேயா?
புண்ணாக்குங் குபிரினிலா?" என்று கேட்க,
புனிதவிறை எனது பாங்கில்
என்னபதில் இயம்பிடுவான்? அந்தோ! இதை
எனக்குணர்த்த யாரோ வல்லார்?

"கொற்றவனோ இறைதீர்ப்பு வழங்கு நாளில்
கூறிடுவான் மக்கள் முன்னே:
"குற்றமிழைத் தோர் நீங்கள் வேறாய் நிற்பீர்!
குணமிக்கோர் வேறாய் நிற்பீர்!"
சிற்றறியேன் நானிந்தக் குழுவிரண்டில்
சேர்ந்திருக்கும் இட மறியாது
உற்றதுயர் கொண்டவனாய் ஓடிந்துபோனேன்
உறுமுறையை உரைப்பார் யாரோ?"

தூயவிறை துணைபெற்றுத் தூய்மை கண்ட
துங்கமணி இபுறா ஹீமோ
ஆயவினா எழுப்பிநின்று அருவாராயின்
அழிதீமை ஆழ்ந்த நாமோ
தூயவிறை முன்னெவ்வா றுழலுவோமோ?
தூங்கியது போதும்! மக்காள்
நேயமுறை நற்பணிகள் நிகழ்த்தி நின்று
நெஞ்சகத்தைக் கழுவ வாரீர்!

இதயங்களில் வாழும் இளையான்குடிக்காரர்

□
அஷ்டர்.ப் சிஹாப்தீன்

பிரபல எழுத்தாளரும் தமிழறிஞருமான 'ஷேக்கோ' என அறியப்பட்ட எஸ்.எம்.எஸ். முகம்மது காளிம் அவர்களது மரணச் செய்தி அவர் காலமான அன்றே (27.03.2012) மின்னஞ்சலில் வந்திருந்தது.

'ஷேக்கோ' அவர்கள் அவரது கதைகளால் எனக்கு அறிமுகமான போது எனது வயது 16. தமிழக முஸ்லிம் சமூகத்திலிருந்து வெளிவந்த எல்லாச் சஞ்சிகைகளிலும் அவரது கதைகள் பெருமளவில் இடம்பெற்றிருந்தன. தவிர, குமுதம், ஆனந்த விகடன், இதயம் பேசுகிறது, கல்கி ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் அவர் எழுதி வந்தார்.

முஸ்லிம் படைப்பாளிகளில் அநேகர் அக்காலப் பிரிவில் தமது கதைகளைத் தமது சமூகப் பின்னணியிலிருந்தே எழுதினார்கள். இஸ்லாம் என்ற வாழ்வியல் முறை மனித சமூகத்துக்கு எடுத்துச் சொல்லும் நல்லுபதேசங்களின் அடிப்படையில் இவர்களது எழுத்துக்கள் அமைந்திருந்தன. அவர்களில் 'ஷேக்கோ' முக்கியமான ஒரு படைப்பாளி.

1928 நவம்பர் 26ம் திகதி இளையான்குடியில் பிறந்த 'ஷேக்கோ' மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழகத்தில் புவவர் பட்டப்படிப்பில் தேர்ச்சி பெற்றவர்.

இளையான்குடி மேல் நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகக் கடமை புரிந்த இவர் 1985ல் 'நல்லாசிரியர்' விருது பெற்றுள்ளார்.

சிறுகதையுடன் மட்டுமன்றிக் கட்டுரை, நாடகம், நாவல் என்று தனது இலக்கியப் பரப்பை விசாலித்துக் கொண்ட 'ஷேக்கோ'வின் இலக்கியப் பிரவேசம் 1945ல் 'அகராதி' என்ற கதையுடன் ஆரம்பமாயிற்று. 'கறமா முழக்கம்' என்பது அவரது நாவலின் பெயர். 'விஞ்ஞானம் போதித்த மெஞ்ஞானத் தூதர்' என்ற அன்னாரின் நூல் முஸ்லிம் சமூகத்தில் பெருவரவேற்பைப் பெற்றிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவர் எழுதிய நூல்களின் தொகை முப்பத்து மூன்று என்று ஒரு தகவல் சொல்கிறது.

பல சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசுகளை வென்ற 'ஷேக்கோ' பல்வேறு முஸ்லிம் அமைப்புகளாலும் கௌரவிக் கப்பட்டவர். 2007ம் ஆண்டு சென்னை யில் நடந்த உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் இடம்பெற்ற நல்ல காரியங்களில் ஒன்று 'ஷேக்கோ' கௌரவிக் கப்பட்டதாகும். அம்மாநாட்டில் அவருக்குப் பொற்கிழி வழங்கப் பட்டதாக எனக்கு ஞாபகம் உண்டு. அன்றைய தினம் அவருடன் நானும் முன்னாள் செனட்டர் மஷூர் மௌலா

னாவும் ஒன்றாக நின்று ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டோம். எனது முதலாவது மடிக்கணினியில் அந்தப்படம் சேமிக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மடிக்கணினி திடீரெனச் செயலிழந்ததால் நான் அந்த அரிய புகைப்படத்தை இழந்து போனேன்.

பாஸிரா என்ற பெண்மணியும் பேராசிரியர் ஹம்ஸா அவர்களும் 'ஷேக்கோ'வின் சிறுகதைகளை ஆய்வு செய்து முனைவர் (கலாநிதி) பட்டம் பெற்றுள்ளனர் என்பது அடிக்கோடிட வேண்டிய தகவல்.

தனது பணியை இலக்கியத்துடன் மட்டும் மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாமல் கல்வி மற்றும் சமூகப்பணிகளிலும் தம்மைப் பெரிதும் ஈடுபடுத்தி வந்த உயர்ந்த மனிதர், "ஷேக்கோ".

கவிதை, கட்டுரை, பேச்சுப்போட்டிகள்

போன்றவற்றை இளைஞர்களுக்கென நடத்தி அவர்களை வழி நடத்திப் படிக்கும் ஆர்வத்தையும் வளர்ப்பதில் அவர் முன்னின்று உழைத்துள்ளார்.

"தோற்றத்திலும் பழக்கத்திலும் அவரிடம் காணப்பெற்ற சிறப்புமிகு எளிமைப் பண்பு அவரது எழுத்துகளிலும் பரிணமித்து இலட்சக்கணக்கான வாசகர்களை ஈர்த்திருப்பது இவரது குறிப்பிடத்தகுந்த சாதனை என்றே கூறலாம். காட்சிக்கு எளியராய், பழகுதலில் இனியராய், எளிமையிலும் செம்மையராய் இலங்கிய 'ஷேக்கோ' அவர்களது மறைவு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஈடுசெய்ய முடியா இழப்பென்பது வெற்று வார்த்தைக்குச் செய்யும் ஜோடிப் பல்ல, சத்தியமான உண்மை என்பதை உள்ளார்ந்த இலக்கியவாதிகள் நன்குணர்வார்கள்" என்கிறார் பன்னாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம், தமிழ்நாடு முஸ்லிம் தொண்டு இயக்கம் ஆகியவற்றின் பொதுச் செயலாளரும் 'இனிய திசைகள்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான பேராசிரியர் டாக்டர் செ.மு. முகமதலி அவர்கள்.

எங்கோ இருக்கும் இளையான்குடியில் பிறந்து வாழ்ந்த, நவீன தொழில் நுட்பத்தோடு இணைந்திராத ஒரு மனிதரைப் பற்றி நாம் நினைக்கவும் பேசவும் வைத்திருப்பது அன்னாரின் எழுத்தின் வலிமையன்றி வேறு ஏது?

வாது

முறையிடவோ முறைத்துப்பார்க்கவோ
சிறு ஊசாட்டமுமின்றி
தனியனாய் முழிசித் திரியும்
என் ஹயா குட்டிக்காய்
கிளிக் குஞ்சு வாங்கிவந்தேன்
அது பழங்கள் உண்பதை கண்ட மட்டில்
அவளும் பழங்கள் விரும்பி உண்டாள்
நாளடைவில் கிளி பேசத்துவங்கிற்று
அவளும் வாதுக்குப் பேசினாள்
இனி கிளி பறக்கத்துவங்கினால்
என்னிடம் சிறகுகள் கேட்பாளே
நான் எங்கே போவது
எப்படி சமாளிப்பது.

வித்தை காட்டி

மாமிசக் கடை வாசலை
முற்றுகையிட்டுப் பயமுறுத்தும் நாய்கள்
என் கழுத்தை மீண்டும் மீண்டும் குறிபார்த்துப் பேசும்
இரத்தம் உறைந்த கத்தி
பேய்களை வரவழைக்கும்
பச்சை இரத்த வாடை
மேலும் எலும்பு கொத்தும் சத்தம்
இவை எல்லாவற்றையும் மீறி
என்னதான் கண்களை அவிழ்த்து
தராசுத் தட்டுகளில் மேயவிட்டபோதும்
கண்களை மிக நூதனமாய்
யாருக்கும் தெரியாமல் கட்டி
ஒரு சவ்வுத் துண்டை
அல்லது கொழுப்புக் கட்டியை
சேர்த்தே நிறுத்திருப்பான் புச்சர்!

கிண்ணியாவில்

“யாத்ரா” ஒன்றுகூடல் கலந்துரையாடல்

கடந்த 12.04.2012 அன்று பி.ப. 5.00 மணியளவில் அழகு மிகும் கிண்ணியா கடற்கரையில் “யாத்ரா” ஒன்று கூடல் கலந்துரையாடல் கவிஞர் ஏ.எம்.எம். அலி அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது.

“யாத்ரா” சஞ்சிகையின் வாசகர்களை அதிகரிப்பது, தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் நிறைந்துள்ள கிண்ணியாவில் தொடர்ச்சியாக இயங்கக் கூடிய அரசியல் கலப்பற்ற ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தை உருவாக்குவது, இலக்கியத்தில் இளைய தலைமுறையை வழிகாட்டி வளர்த்தெடுப்பது போன்ற விடயங்கள் இங்கு கலந்துரையாடப்பட்டன.

அத்துடன் இன்றைய தமிழ் இலக்கியத் தேக்கம், அது நகர வேண்டிய திசை பற்றியும் கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டன.

நிகழ்வில் “யாத்ரா” ஆசிரியர் அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன், நிர்வாக ஆசிரியர் நாச்சியா தீவு பர்வீன், நேயம் நியாஸ், எம்.எம். அலி அக்பர், எம்.ஈ.எச். தெளபீக், ஏ.நஸ் புள்ளா, நானிக் மஜீத், ஜே.பிரோஸ்கான், ஜி.இர்ஷாத், எச்.எம். ஹலால்தீன், பி.ரி. அலீஸ், ஏ.கே. முஜாரத், எம்.ரி. சஜாத், ஹஸன்ஜி, சத்தார், நிலார் முகமட், எப். பதீஸ் ஆகியோர் கலந்து கொண்டார்கள். கலந்துரையாடல் முடிவடைந்ததும் எம்.ரி.சஜாத் வீட்டில் தேநீர் விருந்து

நடைபெற்றது. அவரே கிண்ணியாவுக்கான “யாத்ரா” விநியோகத்தையும் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டார். ☺

பறக்கும் சிறகுகள்

□
சில்மியா ஹாதி

காட்சி - 01

இடம் - விமான நிலையம்

நேரம் - காலை

(விமானம் தரைபதியும் ஒலி)

(பூத்தில் டெலிபோன் எடுக்கும் ஒலி)

நஸ்ரின் - எடுத்துப் பேசுறார் இல்லியே..

(டெலிபோன் அழைப்பு எடுக்கும் ஒலி)

நஸ்ரின் - பொலீஸ் மச்சாண்ட போனும் ஓஃப்ல இருக்கே.. இப்ப என்ன செய்றது.. இவ்வளவு பேச்சையும் தூக்கிட்டு எப்பிடித் தனியாப் போறது?

சந்தோஷ் - நீங்க நஸ்ரின் அக்காதானே?

நஸ்ரின் - ஓம் தம்பி நீங்க யாரு?

சந்தோஷ் - உங்கள எனக்கு நல்லாவே ஞாபகமிருக்கு. ஒரு வருஷத்துக்கு முதல்ல இதே எயார்போட்டுல உங்கள சந்திச்சிருக்கேன். நீங்க அழுதழுதே கவுண்டர்ல என்டராகினது எனக்கு மனசுக்குள்ளயே இருக்கு அக்கா. என்ன உங்களுக்குத் தெரியாதா?

நஸ்ரின் - நான் எப்பதான் சந்தோஷ்மா வெளிநாட்டுக்குப் போயிருக்கேன். நீங்க யாரு தம்பி எனக்கு ஞாபகமில்லியே!

சந்தோஷ் - நானும் சுந்தளாய்தான். 92ஆம் குறிச்சி. எங்கப்பாதான் சுந்தரம் பிரின்ஸி பல். நான் இந்தியாவில எம்எஸ்சி செய்றன். செமஸ்டர் லீவுக்கு வந்திருக்கேன்.

நஸ்ரின் - சுந்தரம் மாஸ்டர் மகனா நீங்க. நான் அவர்ட்ட படிச்சிருக்கிறேன்.

யாக்ரா 2

அப்பாவ மாதிரியே பேசுறீங்க தம்பி.

சந்தோஷ் - தாங்க அக்கா அந்த பேக்க.. இத்தன பேக்க ஒன்டா சமந்து கஷ்டப் படுறீங்களே?

நஸ்ரின் - பரவாயில்லை என் சுமைகள் நான் தானே சுமக்கணும்!

சந்தோஷ் - இதென்ன வில்லங்கமா? விரக்தியா? சும்மா குடுங்கக்கா... வெளி நாடல் வேலைக்கு போற ஆம்பளையோ பொம்பளையோ குடும் பச் சுமைகள் இறக்கத்தான் பறக்குறாங்க. சும்மா தாங்க...

நஸ்ரின் - வரரப்போவும் போறப்போவும் பொதி சுமக்கிற கழுத மாதிரி ஆகிடுறோம். என்ன செய்ய தம்பி!

சந்தோஷ் - உங்கள கூட்டிட்டுப் போக யாராவது வாறாங்களா?

நஸ்ரின் - என்னத் திடீர்னு அனுப்பிட்டாங்க தம்பி. வரும் போதும் கோள் எடுத்தேன். வந்து இறங்கியும் கோள் எடுத்தேன். யாரோடையும் பேசக் கிடைக்கல்ல.

சந்தோஷ் - என்னக்கா திடீர்னு? நம்ம ஊரு பெண்ணுங்களுக்கு வெளிநாடே சரி வராது போல!

நஸ்ரின் - எனக்கு அப்பிடியொரு பிரச்சினையும் இல்லதம்பி. இதுக்கு மேல என் உடம்புல தெம்பில்ல. பதினைஞ்சு

வருஷமா வெளி நாட்டுல வேலை செய்ற தால உடம்பு களைச்சுப் போயிட்டுன்னு நெனச்சேன். சும்மாதான் உடம்பு வலிக்கிதுண்டு நெனச்சேன். போனவாரம் டொக்டர்கிட்ட போனதுக்குப்புறந்தான் தெரிஞ்சிது. இதுக்கப்பறம் நான் வேலையே செய்யக் கூடாதெண்டு. ரிப்போர்ட்டப் பாத்ததும் "பொஸ்", நீ இங்க இருக்க வேணாம் என்று உடனே அனுப்பிட்டாரு. (சிரமப்படுதல்)

சந்தோஷ் - அக்கா எனக்கே கஷ்ட மாயிருக்கு. ப்ளீஸ் தாங்க பேக்க?

நஸ்ரின் - ரொம்ப நன்றி தம்பி. தம்பி இந்த நம்பருக்கு ஒரு கோள் எடுத்துத் தருவீங்களா?

சந்தோஷ் - எங்க வீட்டுக்கா? தாங்க.. நோட்டப்ள் செவன். ஃபோ.. (ஒலி) நோ ஆன்ஸர்!

சந்தோஷ் - யாரும் ஆன்ஸர் பன்ற மாதிரித் தெரியில்லையே... இப்ப உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை. ஊருக்குப் போகணும் அதானே? என்னோட அம்மா, தங்கச்சி எல்லாரும் வருவாங்க. நீங்க எங்களோட வேன்ல போகலாம். எந்தப் பிரச்சினையும் இல்ல.

நஸ்ரின் - இல்ல சந்தோஷ். அது...

சந்தோஷ் - என்னக்கா தயங்குறீங்க. இவ்வளவு பெரிய பேக்குகளையும் சமந்துக்கிட்டு, தன்னந்தனியா எப்பிடி போவீங்க. முன் கவுண்டருக்குப் போறதுக்கே இவ்வளவு கஷ்டப்படுறீங்க..

நஸ்ரின் - தம்பி எதுக்கும் இன்னும் ஒரு தரம் அந்த நம்பருக்கு கோள் எடுத்துப் பாப்பமா?

சந்தோஷ் - அதுக்கென்ன? இருங்க ரீடயல் பண்ணேன்.. (ரீடயல் பண்ணுதல்)

பஸ்லி - யாரு..?

சந்தோஷ் - கொஞ்சம் இருங்க... கோள்

ஒண்டு...

நஸ்ரின் - என்னங்க நான்தான் பேசுறன்.. இப்பதான் எயார்போட்டில் வந்து இறங்கியிருக்கேன். "பொஸ்" உடனே வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டாரு. நான் வந்து மத்தவிஷயங்களைச் சொல்றன். இப்ப சுந்தரம் மாஸ்டர் மகன் வந்திருக்காரு. அவங்க பெயரிலியில எல்லாரும் வேன்ல வாராங்க. நானும் அவங்களோட சேர்ந்து வரட்டுமா?

பஸ்லி - ஏன்டி என்ன விளையாடறியா? உன்ன நம்பி என்னென்னவோ தொடங்கியிருக்கிறேன். இப்ப போய் இப்பிடி குண்டத் தூக்கிப் போடுறேய்? இந்தா பார்? வீட்டுக்குப் பொய்க் காரணங்களோட வராது..

நஸ்ரின் - இப்ப நான் அவங்களோட வரவா...?

பஸ்லி - வெளிநாட்டுக்குப் போனவுடனே மார்க்கத்த மறந்திட்டியாடி? கண்டவனோட நீ எப்பிடி தனியா வரலாம்? மார்க்கத்தில அதுக்கு அனுமதி இருக்காடி? இந்தா பார்.. தனியா வா!

சந்தோஷ் - போவமா அக்கா

நஸ்ரின் - நீங்க போங்க தம்பி..அவரு வாராராம்.

(வான் ஸ்டார்ட் ஒலி)

சந்தோஷ் - அப்ப அக்கா நாங்க வாறம். அப்பிடி ஓரமா நில்லுங்க..அக்கா கைல காச வெச்சிருக்கிறீங்களா?

நஸ்ரின் - இருக்கு தம்பி..பத்திரமா போய் வாங்க. (வேன் புறப்படும் சத்தம்)

காட்சி 2

இடம் - வீடு

சுலைஹா - நஸ்ரின்.. நஸ்ரின்மா..

பஸ்லி - ஓஹோ சொந்தமெல்லாம் தேடிட்டு வர்றாங்க டோய்.. பளைட்ல வந்திறங்கிட்டா போதுமே மொச்சிடு வீங்களே ஏ.. நஸ்ரின், ஒங்க பெரியம் மாக்கு இங்க என்ன வேலன்னு கேளு! தங்கச்சி பொண்ணு அநாதையாயிடக் கூடான்னு அப்ப எடுத்து வளத்தா.. அது பழய கத.. இப்ப என்ன வாரிச் சுருட்ட வாறா! வேலிக்குள்ள வெச்ச கால எடுக்கச் சொல்லு!

நஸ்ரின் - (அவசரமாய் ரகசியமாய்) பெரியம்மா, இப்ப நீங்க வீட்ட போங்க. நான் வந்து பாக்கிறன்...

பஸ்லி - அது வந்திடுறாங்க மோப்பம் பிடிச்சிட்டு! நஸ்ரின் நீ பொறிங்ல இருந்து கொண்டு வந்த ட்ரிங்க்ஸ்ல ஏதாவது ஊத்தி எடுத்திட்டு வா!

(குளிர் பானம் தயாரிக்கும் ஓசையைத் தொடர்ந்து யாரோ கேட்டைத் தட்டும் ஓசை)

யாத்ரா ௨

பஸ்லி - சொல்லச் சொல்ல வெட்கமில்லாம வேலியத் தாண்டி வரப்பாக்கி ராவா?... நஸ்ரின் அவவ வெளிய போவச் சொல்லு!

நஸ்ரின் - (அதிர்ந்து) யார் நீங்க?

ஒருவர் - வெட்கமில்லாம வேலிய தாண்டினா? வெட்கங் கௌரவம் இருக்கிற சீமானுக்கு இப்பவே வெளிய வந்து வட்டியயும் முதலயும் வைக்க சொல்லுங்க! இவன் சீன வேலியும் கொரிய கேட்டும்(கேட்டைக் காலால் உதைத்தல்)

பஸ்லி - சீக்கிரமா உள்ள வந்துத கதவ மூடு!

நஸ்ரின் - யாருங்க கண்டபடி பேசி கேட்ட உடைக்கிறாப்போல கத்திட்டு இருக்கார்? (கத்துதல் தொடர்கிறது)

பஸ்லி - கதவ மூடிட்டயா? பொறாமை யில இப்பிடி யாராவது சீன் போட்டா நீ ஏன் அப்சட்டாகுற? வழம போல கத்திட்டு போகட்டும்! போய் கூல் டிரிங்ல ஐஸ்கட்டி போட்டு எடுத்துட்டு வா!

நஸ்ரின் - ஐஸ்கட்டி போட பிரிஜ் வேணுமே.. எங்க நான் கொண்டு வந்த நல்ல பிரிஜ்? இந்த பழைய பிரிஜ் எங்கிருந்து கொண்டு வந்தீங்க?

பஸ்லி - மகன் அடிக்கடி கூல்தண்ணி குடிச்சி சளியத் தேடிக்கிறான். சும்மா வீட்டில பிரிஜ் மாரி ஒண்டிருக்கட்டுமே என்று என் பிரன்ட் கிட்டயிருந்து சும்மா எடுத்து வந்தன்.

நஸ்ரின் - அப்ப என் புது பிரிஜ்?

பஸ்லி - அத நான் அத அவனுக்கு சும்மா குடுத்தன்.

நஸ்ரின் - ஒங்க பிரன்ட் நல்லா ஜில்மால் காரனாயிருப்பான். ஆமா டீவி எங்க?

பஸ்லி - படிக்கிற புள்ளைக்கு டீவி ஒரு டிஸ்டர்ப்னு அதையும் வித்துட்டன்.

நஸ்ரின் - அப்போ வொஷிங் மெசின்?

பஸ்லி - எங்களுக்கு கையேயிருக்கு. வொஷிங் மெசின் எதுக்குன்னு அதையும் வந்த விலைக்கு வித்துட்டன்.

நஸ்ரின் - (கபட் திறக்கும் ஒலி) என் நல்ல நல்ல டிரஸ் எல்லாம்?

பஸ்லி - ஒனக்கு தான் அங்க புது டிரஸ் கிடைக்குமே! ஆசைப்பட்ட பொம்புளை களுக்கு அரை விலையில கொடுத்துட்டன். நான் மடயன் இல்ல எல்லாத்தையும் காசாக்கிட்டன்.

நஸ்ரின் - சரி காசெல்லாம் எங்க?

பஸ்லி - செலவழிச்சிட்டன். என்ன திகைக்கிற! ஸ்ரீ லங்காவில தேங்காய் வில 60, 70 ரூபா தெரியுமா? இங்க சீவிக்கிறதுக்கு நாங்க படுறபாடு? அதில நீ வேற திடு திப்பனு வந்து குதிச்சா?

நஸ்ரின் - வருத்தம்னு தானே அனுப்பி வைச்சாங்க.

பஸ்லி - சரி.. அவங்க போன்னா நீ வந்து டுவியா? என்னால முடியும் மெடம்னு ஒரு எக்ஷன் போட்டுட்டு நின்னிருக்க னும்.

நஸ்ரின் - நிஜமாவே என்னால முடியலங்க! 17 பேருக்கு 5 வேள விதவிதமா சமைச்சி துவைச்சி வீடு சுத்தப்படுத்தி முன்னமாரி என்னால முடியலங்க!

பஸ்லி - இந்த ஒப்பாரிய நிறுத்திறியா? இப்பவும் நான் எனக்காக கேட்கல. மகன் ஓ.எல். எடுக்கப் போறான். அப்புறம் எட்வான்ஸ் லெவல்லு வந்துட்டா டியு சன்ஸ் அனுப்புறதுக்கே ஆயிரக்கனக்கில வேணும். அதுக்கு மேல சொப்ட் வெயார் இன்ஜினியர் வேற படிக்கணுமாம். இதுக் கெல்லாம் காசு? அதாலதான் ஒன்ன திரும்ப போகச் சொல்றன்.

(காட்சி மாற்றம்)

நஸ்ரின் - பெரியம்மா, இத நீங்கதான்

கவனமா வெச்சிருக்கணும்.

சுலைஹா - என்னம்மா நஸ்ரின், பணம்?

நஸ்ரின் - இதுல 50 000 இருக்கு அவர நம்பி அங்க சல்லிக் காச கூட வைக்க ஏலா.. சட்டி முட்டி மட்டும் தான் மிஞ்சியிருக்கு!

சுலைஹா - பொறந்ததுல இருந்து கஷ்டப் பட்டிட்டு இருக்கிற ஒன்ன நெனச்சாத தான் கவலையா இருக்கு!

நஸ்ரின் - விடுங்க பெரியம்மா, என் கவலையெல்லாம் மகன் ரிப்னாசப் பத்தித்தான்.

கரீம் - பாத்தீங்களா, இவன்...

நஸ்ரின் - மகன், என்னாச்சுடா?

ரிப்னாஸ் - காத விடுங்க பெரியப்பா.. ஆ....

கரீம் - பசங்க கூட சேர்ந்து நடுரோட்ல கிரிக்கட் அடிச்ச யார்டயோ கார் கண்ணாடியை ஒட்ச்சிட்டான். காரக் காரன் இங்க வந்து இவன் கழுத்தத்தான் புடிச்சிருக்கான். ஸ்டேசன்ல உள்ள ப்ரோப்லம்ஸ் போதாததுக்கு இவன் வேற நாளுக்கொரு பிரச்சினைய கிளப்புறான் சுலைஹா மாமி... ம் உம்மா வாப்பா ஒன்னாயிருந்து பிள்ள வளக்கலன்னா இப்படித்தான்..

காட்சி - 03

சுலைஹாவின் வீடு - பக்கத்து வீடு

நஸ்ரின் - ரிப்னாஸ் அந்த உடுப்ப வை நானே கழுவுறேன்.

(ரிப்னாஸ் தண்ணி சிந்தும் ஒலி)

நஸ்ரின் - நான் சொன்னா நீ கேக்க மாட்டியா?

ரிப்னாஸ் - இன்னம் எவ்வளவு காலத்துக்கு நீங்க கழுவுவீங்க. அடுத்த முறை போகும் வரைக்கும் மட்டுந்தானே?

நஸ்ரின் - நீ இவ்வளவு பேசறியா ரிப்னாஸ்... சரி சாப்பாடு செய்து வெச்சி ருக்கன் சாப்பிடு!

(ரிப்னாஸ் ஒரு பாடலுடன் வெளியே செல்தல்)

நஸ்ரின் - தம்பி ரிப்னாஸ்..

சுலைஹா - என்ன கூப்பிடக் கூப்பிட பேசாமப் போறானா?

நஸ்ரின் - அவன் நெனக்கிறான், நானா அவன விட்டுட்டு வெளிநாடு போனதா.. அவனுக்கு இப்ப புரியாது.

சுலைஹா - இப்ப அது இல்ல பிரச்சினை. இனியாவது உன் புருஷன் உருப்படியா தொழில் ஆரம்பிக்கச் சொல்லு. என்ன ஏதாவது பிளான் வெச்சிருக்காரா?

நஸ்ரின் - அவரு எப்பவும் போலத்தான். என்ன மட்டும் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பத் துவங்கியதுக்கு அப்புறம் பிஸ்னஸ் விட்டுட்டாரு. என்ன எதிர்பார்க்கத் துவங்கிட்டாரு. ரிப்னாச நினைச்சாத் தான் கவலையாக இருக்கு.

சுலைஹா - ஏன் அவனுக்கு என்னாச்சு?

நஸ்ரின் - அவன் 9 மாசக் குழந்தையா விட்டுட்டு போனது. நான் பார்த்துக்கி ரேன், நீ நம்ம குடும்பத்துக்காக போயிட்டு வான்னு அவரு பேஸா அனுப்பி வைச்சதால போனேன். உசுர விட்டுட்டு போற மாதிரி துடிச்சிட்டுப் போனேன். அங்க போய் மத்தக் குழந்தை களக் கான்றப்போவெல்லாம் நெஞ்சி வெடிக்கிற மாரி இருக்கும். என் புள்ளய தூக்கிக் கொஞ்சணும், என் புள்ளயோட வெளயாடணும், என் புள்ள..

சுலைஹா - சரி விடும்மா நஸ்ரின், எப்ப டியோ அவன் வாப்பாவும் பெரியப் பாவும் அவன வளத்துட்டாங்க. அவனுக் கும் 15 வயசாச்சு.

நஸ்ரின் - இந்த 15 வருஷத்துல நான்

என்னென்னவெல்லாம் சம்பாதிச்சேன் தெரியுமா?

சுலைஹா - எங்க பிஸ்னஸ் பண்ண? காணி வழக்குக்குக் காச வேணும்னு அத்தி வாரம் போட காச வேணும்னு நீ சம்பா திச்சதெல்லாம் இங்கிருந்தே விழுங் கிட்டாரு. ஆனா ஒரு காணித்துண்ட வாங்கிப் போடக் காணோம். இதில ஒனக்கு என்னதான் மிஞ்சியிருக்கு?

நஸ்ரின் - மிஞ்சியிருக்கு பெரியம்மா. மனைவியா இல்ல மனுசியாக்கூட நெனைக்காத புருஷன்ட அலட்சியம் மிஞ்சியிருக்கு. உம்மான்னு என்ன ஆசையா வந்து கட்டி பிடிச்சுக்குவான்னு எதிர்பார்த்து ஓடி வந்தா கோவம் ஆத்திரம் ஏமாற்றம் எல்லாத்தையும் மனசுல வெச்சிட்டு என்ன வீசிட்டு பொயிட்டியேன்னு பார்க்கிற மகன்ட வெறுப்பு மிஞ்சியிருக்கு!

சுலைஹா - இந்த 15 வருஷத்தில ரெண்டு மூணு வருஷங்களுக்கொரு முறை ஒரு 20 நாள், ஒரு மாசம் வந்துட்டு போயிருக் கிறியே அதில கூட ஓட்டலயா?

நஸ்ரின் - எப்பவாவது ஒரு பாசம் வரும். திடீர்னு கோப்பப்பட்டு ஓடிடுவான். என் கையால சமச்சி பரிமாறணும்னு ஆசையா இருக்கும். அவன் பக்கத்து வீட்டு ஆன்டியோட சாப்பிட்டுக்கி ரான். என் நிலமய அவன் புரிஞ்சிக்கமாட் டானா பெரியம்மா?

சுலைஹா - பொறும்மா அவன் சின்னவன். நீ அங்க குழந்தைகளப் பார்த்து ஏங்கின மாதிரி எத்தன தாய்மார பார்த்து அவங்க தன் புள்ளைக்கு காட்டுற அன்பை பார்த்து அவன் ஏங்கியிருப் பான். ஒன் மடியில விளையாட ஒன் கையால சோறுதிங்க அவன் ஸ்கூல்ல நடக்கிறதெயல்லாம் ஒன்கிட்ட சொல்ல எவ்வளவு ஆசைப்பட்டிருப்பான் அவன்

ஏமாற்றங்கள் ஒன் ஏமாற்றங்கள விட பெருசம்மா. ஏன்னா அது பிஞ்சு மனசு. அத தாங்குற சக்தி அவனுக்கில்ல. ஒனக்கிரிக்கு. அவன அவன் கோவங்க ளோடயே ஏற்றுக்கோ.. அந்த கோவத் துக்குள்ள அவன் ஒன்ன தேடுறான்த புரிஞ்சிக்கோ. நான் அவனுக்கு பாட்டி தான், ஆனா படிக்காத பாட்டியில்லயே. நான் சொல்ற மாதிரியும் யோசியேன்..

நஸ்ரின் - பெரியம்மா ஒரு உதவி செய்யணும்!

சுலைஹா - என்னம்மா..

நஸ்ரின் - இதில ஐம்பதுனாயிரம் காசிருக்கு. இதப் பத்திரமா வெச்சுக்குங்க. நான் வந்ததிலயிருந்து தேடா தேடுராரு.

சுலைஹா - இந்த நிலைமை வேர எந்தப் பொண்ணுக்கும் வந்திரக்கூடாது.

(சிறுவர்கள் விளையாடும் ஒலி)

கரீம் - நில்ரா.. ரிப்னாஸ்.. நில்ரா.. ஓடாத..

சுலைஹா - என்ன தம்பி... ஏன் தம்பி அவனத் தொர்த்துரீங்க?

கரீம் - அங்க ஓடின லொரிக்கு கல் லெறிஞ்சிட்டான். இன்னங் கொஞ்சத்தில ட்ரைவரர் தலை போயிருக்கும்..

சுலைஹா - ஒண்டு உம்மாட அரவனைப்பு இருக்கணும். இல்ல வாப்பாட அன்பு கிடைக்கணும். இது ரெண்டும் இல்ல.

கரீம் - இவன் பஸ்லி எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் இந்த விஷயங்கள் எ அக்கர எடுக்கிறான் இல்ல.

காட்சி 4

இடம்: வீடு - நேரம்: காலை
(வீட்டுச் சூழல், மக்கள் தொலைவில், வாகனம் செல்லுதல்)

பஸ்லி - நஸ்ரின்.. நஸ்ரின்... காலைல மருந்தெல்லாம் குடிச்சதா?

நஸ்ரின் - இல்லங்க. மறந்துட்டன்.

பஸ்லி - பார்த்தியா, சுகம் ஆனவுடன் மருந்து மாத்திரைகள் குடிக்குறத மறந் துற்றதே வேலையாப் போச்சு, இந்தப் பெண்களுக்கு!

(மருந்து இருக்கும் பையைத் திறக்கும் சத்தம்)

பஸ்லி - என்ன எல்லாம் முடியப் போகுது. இன்னிக்கு இரவுக்கு மருந்து வாங்கணும். இது இரவுக்கு மாத்திரம். இது இல்ல ஆ காலைல. இதுவும் காலைல மருந்து. இது இரவில் இரண்டு, இதுவும் காலைல. இது மதியம் மாத்திரம். இது காலைல ம.. சரி. இந்தா..

நஸ்ரின் - இருங்க தண்ணி கொண்டு வாரன்.

பஸ்லி - இல்ல, இல்ல நீ இரு. நான் போய் தண்ணி எடுத்துட்டு வாறன். பதினைந்து வருஷமா வெளிநாட்டுல வேல செஞ்சு களச்சுப் போன உனக்கு நாங்களும் கொஞ்சம் வேல செய்யத்தான வேணும். வெளிநாட்டுல என்னென்ன வேல செய்யச் சொல்லுவாங்க?

நஸ்ரின் - அதெல்லாம் ஏன் கேக்கறீங்க.. காலயில நாலு மணிக்கு எழும்பணும். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத் தூங்க னும். இடைப்பட்ட அவ்வளவு நேரமும் தொடர்ந்து வேலதான்.. இது தான் வேலன்னு குறிப்பா சொல்ல முடியாது.

பஸ்லி - அப்போ சமையல் மாத்திர மில்லயா?

நஸ்ரின் - சமைக்கிறது, துணி துவைக் கிறது. பாத்திரம் கழுவுறது அவங்கட சொந்தக் காரங்க யாரும் குடும்பத்தோட வந்தா விருந்து போடுறது. பெரிய பெரிய கார்பெட்டெல்லாம் கழுவி வீடு கழுவி சுத்தம் செயிறதன்னு எத்தனயோ வேல. பஸ்லி- அப்படியா.. ஆ...ந்தா.. எல்லாத்

தையும் ஒன்னா குடிக்க கஷ்டம்னா ஒவ்வொன்றா குடி.. கவனம் கவனம்.. அப்ப அரபிக்காரன் கொஞ்சம் கூட உதவி செய்ய மாட்டான்? குடி..குடி..

நஸ்ரீன் - ஐயோ நான் என்ன சின்னப் பிள்ளையா.. இப்ப தான் எனக்கு நல்லா சுகமாயிட்டு வருதே...

பஸ்லி - அதற்காக அப்படியே விடலாமா? நாளைக்கு கடைசியா ஒரு டெஸ்டிடுக்கு. அதயும் முடிச்சா ஒகே.. ஒல்லை.. ஆனா ம்.. நாளைக்கு டொக்டர்கிட்ட போகவும் இன்னிக்கி மருந்து வாங்கவும் காசி வேணும்? என்ன பண்ணது?

நஸ்ரீன் - இப்ப என்ன ஒங்களுக்கு பணம் தான வேணும்? அத நான் தாறன்?

பஸ்லி - நீயா? எப்படிம்மா ஒனக்கிட்ட ஏது பணம்?

நஸ்ரீன் - நிப்னாஸ்.. சலைஹா பெரியம் மாவ அந்தக் காசு கொண்டு வரச் சொல்லு மகன். நான் சொன்னா கேக்க மாட்டான். நீங்க சொல்லுங்க!

பஸ்லி - உம்மம்மாவ உம்மா சொன்னன்னு காசக் கொண்டு வரச் சொல்லு மகன். வாப்பா தானே.

நிப்னாஸ் - (தூரத்திலிருந்து) ஆ.. சரி வாப்பா.

பஸ்லி - ஒனக்கு ஏது காசு? அத ஏன் பெரியம்மாக்கிட்ட கொடுத்தே? நீ காசு கொண்டு வந்ததா சொல்லவே இல்லியே?

நஸ்ரீன் - பெரிசா இல்லீங்க.. ஒரு ஐம்பது ஆயிரம் மட்டும் தான் இருக்கு. நான் வெளிநாடு இருந்து வந்தவுடன் ஒங்களுக்குத் தெரியாம பெரியம்மாகிட்ட குடுத்து வெச்சன்.. இப்ப எனக்கு உங்க மேல நம்பிக்கை வருது.. அன்பா பேசுறீங்க..

பஸ்லி - கெட்டிக்காரி.. இப்படித்தான்

இருக்கணும். புரிஷன் பொண்டாட்டிண்டா ஆயிரம் வரும் ஆயிரம் போகும். இப்பிடித்தான் இருக்கணும்.

சுலைஹா - (வந்து கொண்டே) நஸ்ரீன்.. நஸ்ரீன்...

நஸ்ரீன் - வாங்க பெரியம்மா!

சுலைஹா - தம்பி வந்து சொன்னான்.. காசக் கொண்டு வரச் சொல்லி இந்தா.... இந்தாம்மா.. எடுத்து எண்ணிப்பாரு!

நஸ்ரீன் - அத என்னத்த பெரியம்மா எண்ணிப்பாக்கிற!

பஸ்லி - எதுக்கும் எண்ணிப்பாத்தா நல்லம் தான. எல்லாம் ஒரு நம்பிக்கைக்குத்தான்!

சுலைஹா - என்னமோம்மா, ஒனக்கு சுகமானது ஒன்னு போதும். நான் கேட்டது ஆ பலிச்சிடிச்சி!

பஸ்லி - நிப்னாஸ் இந்தா, இந்த மருந்துத் துண்டக் கொடுத்து பாமசில இந்த ரெப்லட்கள வாங்கிக் கிட்டு வா.. கவனமாப் பாத்து வாங்கு.. அரைகுறைப் படிப்போட முழுசா மருந்துகளைத் தெரியாதவங்களெல்லாம் இப்ப பாமசி வெச்சிருக்காங்க.. எவன் எவன்டயோ பேருல!

சுலைஹா - (இரகசியமாக) எனக்கிட்ட காசி இருந்ததச் சொல்லிட்டியா?

நஸ்ரீன் - ஓம் பெரியம்மா இப்ப அவர் முதல் மாதிரி இல்ல. நல்லாவே திரிந்திட்டாரு.. இப்ப அவருக்கு ஒரு பொறுப்பு வந்திருக்கு!

(கரீம் உள்ளே வருதல்)

பஸ்லி - வாங்க நானா!

சுலைஹா - கரீம் இப்ப பாக்கவே கிடைக்கிறதில்ல. பொலீஸ் அவ்வளவு வேலை போல! இப்ப ஒன் தம்பி எவ்வளவோ பறவால்ல. நஸ்ரீன் சுகப்படுத்த எவ்வளவு

முயற்சி பண்ணினாரு தெரியுமா? எத்துண டொக்டர் மார விசாரிச்சுப் பார்த்து ரொம்பப் பொறுப்போட நடந்துக் கிட்டார் தெரியுமா? நினைக்கவே சந்தோஷமாயிருக்கு!

கரீம் - ஆமா நிப்னாஸ் எங்க போறான்?

பஸ்லி - ரெப்லட்ஸ் வாங்கப் போறான்!

கரீம் - காசியெப்படி..?

பஸ்லி - காசியிருக்கு..!

கரீம் - ஏது?

பஸ்லி - நஸ்ரீன் வெளிநாடு இருந்து வரும் போது ஐம்பதாயிரம் கொண்டு வந்தா. அந்தக்காசு!

கரீம் - இங்க பாரு பஸ்லி.. இந்தக் காலம் காசு உழைக்கிறது கஷ்டமான விஷயம், செலவு செய்யிறது லேசான காரியம். அதனால இந்தக் காலத்தப் புரிஞ்சு நடந்துக்க!

பஸ்லி - நான் புரிஞ்சு தான் நடக்கிறன்!

கரீம் - நீ புரிஞ்சு நடக்கிறன்னு புரியிது. ஆனா புரிஞ்சா மட்டும் போதாது. வாழ்றதுக்கு ஒரு தொழிலையும் தேடிக்க!

பஸ்லி - நான் என்ன சும்மாவா இருக்கிறன். எல்லாம் சரியா அமைஞ்சி வர வேணாமா? நஸ்ரீன்தான் இப்ப சுகமாயிட்டு வாராந்தானே!

கரீம் - நீ என்ன சொல்ற அப்படின்னா?

பஸ்லி - (தடுமாற்றத்துடன்) இல்ல.. அவ நல்லா சுகமானதுக்குப் பிறகு ஏதாவது தொழில் செய்யலாம்னு சொல்ல வந்தன். இப்ப அவள விட்டுட்டு எங்கயும் வெளிய போக ஏலாது..!

கரீம் - ஏதோ நான் சொல்றத சொல்லிட்டன். ஒழைக்கிற வழியப் பாரு. நா வர்றன்.

பஸ்லி - ஏன் உடன வந்து உடன

போறீங்க..?

கரீம் - மருந்து எடுக்குறதுக்கு காசு கொடுக்கலாம்னு வந்தன்!

பஸ்லி - எப்பவும் ஒங்களை நம்பிக்கொண்டு இருக்கிறது அவ்வளவு நல்லம் இல்ல தானே..

கரீம் - நீ சொல்றத எந்த அளவுக்கு புரிஞ்சி கொள்றது எண்டு தான் தெரியல.. ஆனா ஏதோ ஒரு தீர்மானம் எடுத்திருக்கிற என்றது மாத்திரம் எனக்கு புரியுது..

சுலைஹா - கரீம், நீ வீணா அவன் மேல சந்தேகப்படாத. ஏதோ அவரு கொஞ்சம் புரிஞ்சி நடக்கிறார் இல்லயா?

கரீம் - சலைஹா மாமி. நான் பொலீஸ் காரன் புத்திய காடறன்னு நினைக்கா தீங்க.. இவன் உண்மையாவே திருந்திட்டானா. இல்ல நடிக்கிறானா என்று எனக்குச் சந்தேகமா இருக்கு. நான் போறன்!

சுலைஹா - என்ன மகள் கரீம் தம்பி இப்படி சொல்லிட்டு போறார். நானும் வர்றேன். ஏதாச்சும் தேவைன்னா கூப்பிடு!

நஸ்ரீன் - சரி பெரியம்மா... (திரும்பி) என்னங்க உங்க நானா வந்தவுடன போறார்?

பஸ்லி - எந்த கிரிமினல பிடிக்கிற அவசரமோ..? அது.. நஸ்ரீன் ஒன்ட பாஸ்போட் எங்க? கொஞ்சம் எடு!

நஸ்ரீன் - மம்!

பஸ்லி - இப்ப எப்பிடியிருக்கு?

நஸ்ரீன் - எனக்கு இப்ப நல்ல சுகம். நீங்க பக்கத்தில இருக்கும் போது வருத்தமே தெரியல்ல.

பஸ்லி - நஸ்ரீன், உன் பாஸ்போட் எங்க? நஸ்ரீன் - ஏன்.. எதுக்கு?

பஸ்லி - லேசான வேலதானாம். ஆனால நல்ல சம்பளமாம்..

காட்சி 5

இடம் - விமான நிலையம்

(ஒலி - விமானநிலையம், விமானங்கள் வந்து தரையிறங்குதல்)

பஸ்ஸி - ஆ.. நஸ்ரின் சின்ன பேக்க மறந்துடாத. அதுல தான் மருந்து இருக்கு. மருந்தக் குடிச்சாத்தான் திரும்பவும் ஒரு 5 வருஸத்துக்காவது வேலை செய்யலாம். நோயின்னு வந்து டென்சனாக்கிடாத.

நஸ்ரின் - பெரியம்மா.. தாயில்லாத என்ன வளர்த்தது மாதிரி இனி என் மகனையும் நீங்க தான் பார்த்துக்கணும்.

சுலைஹா - (தனக்குள்) என்ன ஜென்மங்கள். இவங்களுக்கெல்லாம் மனம் ஒன்னு இருக்கா இல்லையா? இவளப் பாத்தா பாராங் கல்லுக்கூட அழும்.

சுலைஹா - நீ கவலப்படாதமா.. நான் பாத்துக்கிறேன்.

நஸ்ரின் - என் மகன நல்லா படிக்க வைங்க கரீம் மச்சான்.

கரீம் - நீ ஆசைப் பட்ட மாதிரியே ஒன் மகன் நல்லா வருவான். யோசிக்காத ...!

நஸ்ரின் - (கலங்கி) மகன் ரிப்னாஸ் நீ இப்பவாவது என்கூட பேச மாட்டியா? ஏ உசருடா நீ..

நீ.. எனக்கு வேணும்டா..

கொழந்தையிலும்

ஒன்கூட இருக்கத்

தான் துடிச்சன்.

இப்போ ஒன்

கூட இருக்க

ணும்னு தான்

ஆச. ஆனா ..

இப்போ ஒன்

படிப்புக்காக

மட்டும் தான்

நான் போறேன். ஒன்ன ஆளாக்க வேற வழியில்ல!

ரிப்னாஸ் - (விசும்மல்) உம்.. உம்மா..!

நஸ்ரின் - (மகிழ்ச்சியுடன்) மகன் நீ என்னயா.. கூப்பிட்ட ... பெரியம்மா.

ஏன்..ஏன் மகன் ஏன்கூட பேசிட்டான்.

ரிப்னாஸ் - (கம்மிய குரலில்) நீங்க போகவேணாம்மா..!

(விமானநிலைய அறிவித்தல் ஒலி)

பஸ்ஸி - சீக்கிரம்! ப்ளைட் பறந்திட

போகுது . போ... போ... போ! ஆ..

நஸ்ரின்!

நஸ்ரின் - என்ன?

பஸ்ஸி - எக்கவுண்ட் புக எடுத்தேல்ல?

நஸ்ரின் - அத வீட்டில விட்டுட்டு வந்திட்டேன்.

பஸ்ஸி - ஏன்?

நஸ்ரின் - இனி உங்களுக்கு அஞ்சி சல்லிகூட அனுப்ப மாட்டேன். கரீம்

மச்சானோட அக்கவுண்ட் நம்பர வாங்கி யிருக்கேன். இனி அவருக்குத்தான் காச

அனுப்புவேன். அஞ்சோ பத்தோ தேவை யிருந்தா அவர்கிட்ட கையேந்தி வாங்கிக்

கிங்க. இனி அவராவது என்ட

மகனப் படிப்பிக்கட்டும்!

நஸ்ரின்: இவங்கை அபிவிருத்திக்கான உடகவியாளர் மன்றம்

யாத்ரா ௮

எங்களுக்குக் கடிதம் அருடும்...

✉

யாத்ரா 20ஆம் இதழ் வாசித்தேன். உள்ளடங்கிய விடயங்கள் மிக அருமை. கனமான கட்டுரைகள், ஹாஸ்யம் கலந்த உறைக்கும் உண்மைகளுடன் கூடிய "அலையழிச்சாட்டியம்", எனக்கு மிகவும் பரிச்சயமான "டாக்டர் மாப்பிள்ளை" என்று அனைத்தும் ரசிக்கும் படியாக இருந்தன.

சஜாதாவின் பேட்டிகள் வாசித்திருக்கிறேன், பார்த்தும் இருக்கிறேன். பேட்டி கண்ட அனுபவமும் அவரது அணுகு முறைகள் பற்றிய பார்வையும் வாசிப்பதற்கு புதியதொன்றாக இருந்தது. அவர் தவிர்ந்த கேள்விகள் எவை என்பதை அறியும் ஆவல் மேலோங்குகின்றது.

21 ஆம் இதழ் விரைவில் வெளிவர வாழ்த்துக்கள்.

- டிரோன் பெர்ணான்டோ

கொழும்பு

✉

"யாத்ரா - 20" இதழ் பார்த்தேன். படித்தேன். பரவசத்தில் ஆழ்ந்தேன். அல்அஸலமத்தின் "அலையழிச்சாட்டியம்" அகத்தை ஈர்த்தது. அதன் கருத்தை அடியேனும் கொண்டவன். அந்த அழிச்சாட்டியம் பொறுக்க முடியாமல் பொருமிக்கொண்டிருந்தவன். அந்த அழிச்சாட்டியத்தை மொழிச் சாட்டையால் மொத்திக்குதறிய அல்அஸலமத்தை வாழ்த்துகிறேன்.

"கொல்வதெழுதல்", "செல்லிடம் பேசேல்" - அற்புதத் தலைப்புகள். செல்பேசியின் செய்திகள் பல சிரிப்பூட்டினாலும் சிந்திக்கவும் தூண்டின. "டாக்டர் மாப்பிள்ளை" சமூகத்துக்குப் பல சத்தான செய்திகளைச் சொல்கிறது. அல்அஸலமத்தின் அபிமானி நான். அவரது "அறுவடைக் கனவுகள்" அறிமுகக் கட்டுரை படித்து அகங்களித்தேன். அதை எழுதிய

பஸ்ஸி ஹமீதைப் பாராட்டுகிறேன். எம்மை விட்டுப் பிரிந்து விட்ட ஏ.ஜி.எம். ஸதக்காவின் "சிறுவர் உளவியலுக்கூடாக சிறுவர் இலக்கியம்" கட்டுரை அவரைக் கண்முன் நிறுத்தியது. ஆங்கிலத்திலிருந்து அஷ்ரஃப் சிறாப்தீன் அற்புதமாகத் தமிழ்ப்படுத்திய அருமையான சிறுகதை "வெள்ளைப் பாம்பு." பாம்பு பயத்தைத் தரும். ஆனால் வெள்ளைப் பாம்பு என்ற நயக்கத் தகுந்த கதையை நயந்து படித்தேன்.

அறபு மொழிக் கவிதைகள் பால் ஆழ்ந்த பற்றுள்ள எனக்கு "நவீன அறபுக் கவிதைகள்" கட்டுரை, அதைப் போன்று "யாத்ரா" வுக்கு எழுதவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தைத் தந்தது. "லொள்ளு", "மல்லு", "சொல்லு" - எல்லாம் ஒரே பக்கத்தில்! ஆயினும் அவை ஒரு நூறு தத்துவங்கள் சொல்கின்றன. கவிதைகள் கருத்தைக் கவர்ந்தன. அவை பொழுது போக்க வாசித்து விட்டுப் போட்டு விடும் கவிதைகள் அல்ல. உணர்ச்சிக் கவிதைகள். உள்ளத்தைத் தொடும் உயிர்க் கவிதைகள். எனது நல்வாழ்த்துக்கள்!

மௌலவி எம்.எச்.எம். புறாரி
காத்தான்குடி

யாத்ரா ௮

நினைவுகள் என்றும் மறப்பதற்கில்லை!

அண்மைக் காலங்களில் நிகழ்ந்த திருமதி ராஜேஸ்வரி சண்முகம், சண்முகம் சிவலிங்கம், பௌஸூல் ஹஸன், ஏ.ஆர்.ஏ. அஸீஸ் ஆகியோரின் மறைவுகள் கவலையைத் தருபவையாக அமைந்து விட்டன.

மிகப்பெரும் ஒலிபரப்பு ஆளுமையாக அநேக நெஞ்சங்களில் கோலோச்சி வந்தவர் திருமதி ராஜேஸ்வரி சண்முகம். தமிழ் ஒலிபரப்பைப் பொறுத்த வரை எல்லா இளைய ஒலிபரப்பாளர்களாலும் மதிக்கப்பட்டு வந்த ஒரு முன்னோடி. நேயர்களின் ஆதரவு துடிப்பை நன்கு புரிந்து வைத்திருந்தவர். அதனால் தமிழ் கூறும் நல்லுலகெங்கும் அவர் புகழ் பெற்று விளங்கினார். இறுதி மூச்சு வரை ஒலிபரப்பில் அவருக்குத் தீராத காதல் இருந்தது. தமிழ் ஒலிபரப்புக்கும் நேயர்களுக்கும் அவரது இழப்பு ஈடு செய்ய முடியாதது.

கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மிகவும் அறியப்பட்டவர். ஒரு சிறந்த கவிஞர். அவரது கவிதைகளில் முழுமையும் அழகும் பரிபூரணமாகத் துலங்கும். "நீர் வளையங்கள்" - 1988, "சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்" - 2010 ஆகியன அவரது கவிதைத் தொகுதிகள். ஒரு நல்ல சிறுகதையாளராகவும் சிறந்த விமர்சகராகவும் இயங்கியவர். கேரளத்தில் படித்து விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான அவர் பாடசாலை அதிபராகி ஓய்வு பெற்றார். 20.04.2012 அதிகாலை நம்மை விட்டுப் பிரிந்தார்.

நூராணியா ஹஸன் என அறியப்பட்ட பௌஸூல் ஹஸன் தினகரன் பத்திரிகையில் ஒப்புநோக்கராகப் பணியாற்ற ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே எழுத்துத் துறையில் ஈடுபாடு மிக்கவராக இருந்தார். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் இணைந்து ஒரு நிர்வாகியாகக் கமையாற்றினார். முஸ்லிம் சேவை, தென்றல், கண்டிச் சேவை ஆகியவற்றில் பணியாற்றி வந்த அவர் இறுதியாக முகாமைத்துவப் பிரிவில் கடமையாற்றினார். பழகுவதற்கு மிகவும் இனியவராக விளங்கிய அவரை ஒரு கோர விபத்து நம்மிடமிந்து கவர்ந்து சென்று விட்டது பெருந்துயரம்.

முன்னாள் மாகாண பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளரும் கல்வியியல் கல்லூரிப் பீடாதிபதியும் இலக்கிய ஆர்வலருமான ஏ.ஆர். ஏ. அஸீஸ் அவர்கள் கடந்த 19.04.2012ல் உலகைப் பிரிந்தார். தென்கிழக்குப் பிரதேசத்தின் கல்வி ஊற்றாக விளங்கிய இவர் மருதமுனை ஷம்ஸ் மத்திய கல்லூரியின் அதிபராகக் கடமையாற்றியவர். சமூக சேவையில் பெரும் அக்கறை கொண்டவர். போர்நிறுத்தக் கண்காணிப்பாளராகவும் இயங்கியவர். நாட்டின் பல பிரதேசங்களிலும் கல்விப் பணிசெய்த அவரது இழப்பின் இடைவெளி சடுதியில் நிரப்ப முடியாதது.

அஜம்யின் அஞ்சனைப் பட்டி

கல்னு!

"இப்போது பல இலங்கைப் படைப்பாளிகளின் நூல்களை இந்தியாவில் வெளியிடுகிறார்கள். நானும் எனது அடுத்த நூலை இங்கு வெளியிடலாமான்னு யோசிக்கிறேன்..."

"இது வரை வெளியிட்டவங்க வெளியிட்டுக்குப் பணம் குடுத்திருக்காங்களா...?"

"ஒரு சில வெளியிட்டாளர்கள் ஒரு தொகைப் பணம் வாங்குகிறார்கள். சில நிறுவனங்களில் புத்தகம் வெளியிட்டவர்கள் அது பற்றிப் பேசுவதில்லை!"

"வெளியிட்ட பிறகு எத்தனை பிரதிகள் தருகிறார்கள்?"

"சிலருக்கு 20 முதல் 100 வரை பிரதிகளைத் தருகிறார்களாம். குறிப்பிட்ட ஒரு சிலருக்கு அதைவிட அதிகமாகவும் கிடைத்திருக்கலாம்."

"குறைந்த பிரதிகளை எடுத்துக் கொண்டு இலங்கை சென்று என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? உங்களுக்கு உங்கள் நாட்டு வாசகர்கள் முக்கியமில்லையா?"

"இந்தியாவில் 3000 பிரதிகளுக்கு மேல் வாசகர்களைச் சென்றடைகிறது என்கிறார்கள்!"

"அப்படி அச்சிடப்பட்ட 500 பிரதிகளையாவது இலங்கைப் படைப்பாளிகள் தங்கள் கண்களால் கண்டிருக்கிறார்களா?"

"நான் அறிந்த வரை இல்லை!"

"இந்தியாவில் நூல் வெளியிட்ட இலங்கையரின் படைப்புக்களைப் படித்ததாக இந்தியாவிலிருந்து யாராவது அப்படைப்பாளிகளுடன் பேசியிருக்கிறார்களா?"

"நெருக்கமான ஒரு நண்பரை விசாரித்தேன். அவரது நாவல் இந்தியாவிலே ஒரு சஞ்சிகை நடத்திய போட்டியில் முதலிடம் பெற்று வெளியிடப் பட்டது. ஆனால் எந்தவொரு வாசகரோ எழுத்தாளரோ இந்தியாவிலிருந்து தம்மைத் தொடர்பு கொள்ளவில்லை என்று சொன்னார்."

"உங்களிடம் பணத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு உங்களுக்கு வாக்களிக்கப்பட்ட குறைந்தளவு பிரதிகளை மட்டும் டிஜிட்டல் பிரின்ட் அட்டையில் டுப்ளோ மெஷினில் அச்சடித்து உங்களிடம் தரமாட்டார்கள் என்று உங்களுக்கு என்ன உத்தவாதம்?"

இந்திய எழுத்தாள நண்பர் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார். நான் விக்கித்துப் போய் நின்றேன்!

முள்ளு!

ருஷ்டியின் எழுத்துகளில் (நான் வாசித்தவரை) சமூக நோக்கங்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு படைப்பாளி சமூக அக்கறையுடன் மட்டும்தான் எழுதவேண்டுமா என்று எதிர்க்கேள்வி வரும். வேண்டியதில்லை என்று வைத்துக்கொண்டால், அத்தகையவர்களுக்காக எதற்காக நாம் அனைவரும் குரல் கொடுக்கவேண்டும்? சமூக அக்கறை இல்லாத ஒருவரது படைப்புகளை எதற்காக சமூகம் அக்கறையுடன் பரிசீலிக்கவேண்டும்?

- மருதன் - நன்றி: தமிழ்ப்பேப்பர் .நெற்

(சல்மான் ருஷ்டியின் இந்திய வருகைக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட எதிர்ப்புக் குறித்து)

லொள்ளு!

மதிப்புக்குரிய ரஜினியிடம் இன்னொரு கேள்வி: இயல் விருதை சர்வதேச விருது என்கிறார்களே, இதைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்தீர்களா? கனடாவில் உள்ள ஒரு தமிழ் அமைப்பு தமிழ் எழுத்தாளருக்கு ஒரு விருது கொடுத்தால் அதற்குப் பெயர் சர்வதேச விருது? இப்படி ஒரு எழுத்தாளரிடம் ஏமாந்து போனதால் தான் உங்களை வெள்ளத்தியான மனிதர் என்கிறேன். இப்போதாவது அந்த விருதைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். மெல்பேர்ன் நகரில் (ஆஸ்திரேலியா) உள்ள தமிழர்கள் ஒரு ரெக்ரியேஷன் கிளப் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் என்னுடைய நண்பர்கள். என்னை அங்கே அழைத்து ஒரு பொங்கல் தினத்தில் முயல் படம் ஸாரி கங்காரு படம் போட்ட ஒரு மெமண்டோ வைக் கொடுக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். உடனே நான் சர்வதேச விருது கொடுத்து விட்டதாக சொல்லிக் கொள்ளலாமா? சமீபத்தில் கூட சிங்கப்பூரில் வசிக்கும் என் நண்பர் ஒருவர் முஸ்தஃபா கடையிலிருந்து எனக்கு ஒரு சிங்கப்பூர் பனியன் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். உடனே நான் சர்வதேச பனியன் கிடைத்து விட்டது என்று சொல்லி ஒரு விழா வைத்தால் அதற்கு நீங்கள் வருவீர்களா?

- கனடாவில் இயல் விருது பெற்ற எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் விழாவில் நடிக்க ரஜினிகாந்த் பங்குபற்றியது குறித்து சாருநிவேதிதா.

(நன்றி - சாரு ஒன்லைன்.கொம்)

மல்லு!

“
ஈரான் எந்தப் பக்கம் இருக்கு..
சிரியா எந்தப் பக்கம் இருக்குன்னு
காட்டுறா மச்சி... போட்டுத்
தள்ளிருவம்...! இல்லன்னா என்னை
வீட்டுக்கு அனுப்பிருவானுங்க!
”

சொல்லு!

ஓட்டு அதிகமாகக் கிடைத்து விட்டால் எல்லாம் தெரிந்தவர்களாகி விடுகிறோம் என்று நினைப்பது துரதிருஷ்டவசமானது.

- வைக்கம் முகம்மது பஷீர்

இச்சஞ்சிகை இல 37, ஸ்ரீ சித்தார்த்த மாவத்தை, மாபோளை, வத்தளை என்ற முகவரியைச் சேர்ந்த அஹ்மட் சிஹாப்தின் என்பவரால் கொழும்பு - 15, 20/4, மாதம்பிட்டிய வீதி என்ற முகவரியிலுள்ள “டலென்ட் பிரின்டெக்” அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

சங்கதி

■ ஈரான் அணுக்குண்டு தயாரிக்கும் என்று தான் எண்ணவில்லை என்று இஸ்ரேலிய இராணுவத் தளபதி தெரிவித்துள்ளார்.

☞ பொய் பேசியதற்காக ஒன்று நீங்கள் சிறைக்குப் போவீர்கள் அல்லது வீட்டுக்குப் போவீர்கள் தளபதி!!

■ பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான சனத் ஜயசூரிய, நிஷாந்த முத்து ஹெட்டிகம, சரத் வீரசேகர, லக்ஷ்மன் வசந்த பெரேரா ஆகியோர் தமக்கு அமைச்சப் பதவி தரவேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்துள்ளனர்.

☞ இன்னும் நாமனுக்கே குடுக்கல்ல...! அதுக்குள்ள இவங்கட ஆசையப்பாரு!

■ இந்தியா ஏவிய அக்னி ஏவுகணைகளை விட கப்ரால் ஏவுகணை (வில்லவாசி) அழிவுகரமானது. - ரணில்.

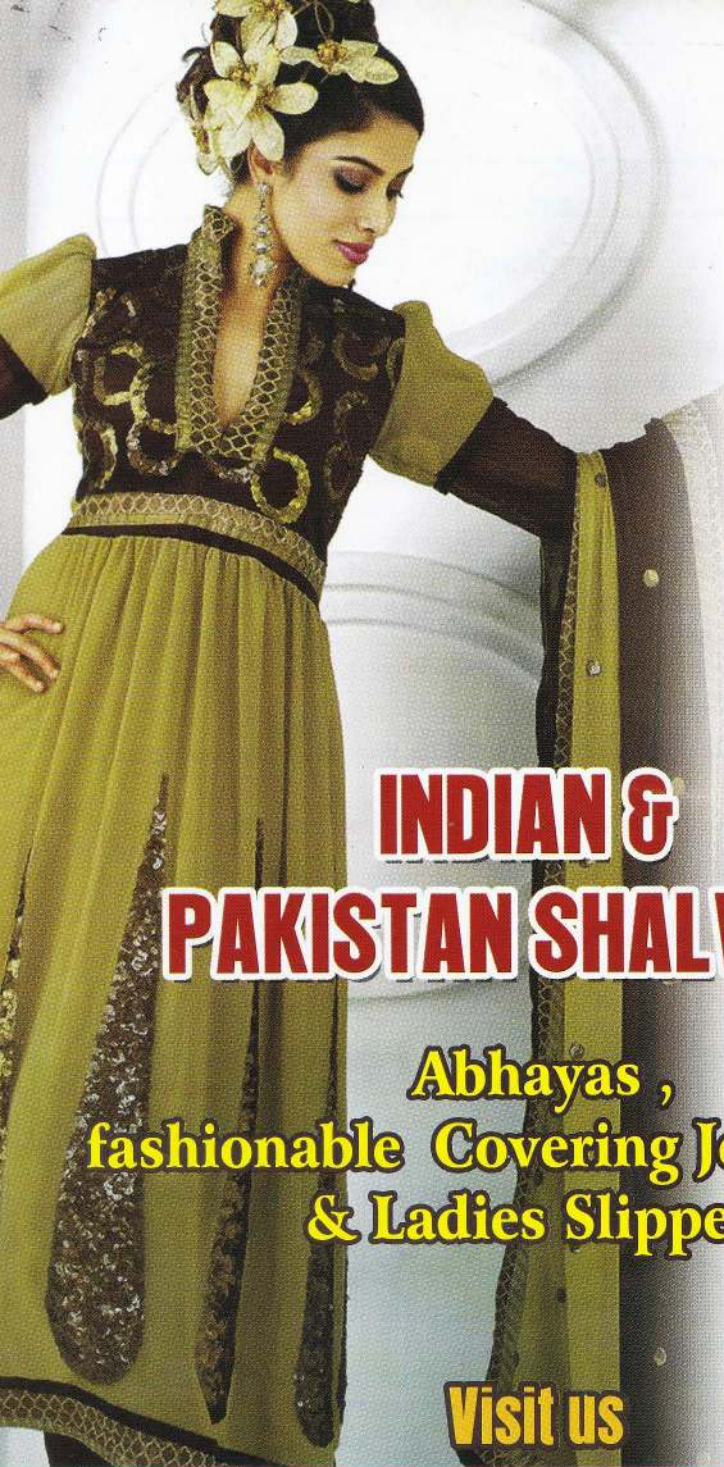
☞ ஆனா, நீங்க எந்தக் கணையை விட்டாலும் புஸ் வாணமாப் போகுதே தலை..!

■ முன்னாள் அரசியல் பெருந்தலைவர்களில் ஒருவரான செல்லையா இராசதுரை அவர்களைப் பார்த்துத் த.தே. கூட்டமைப்பின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான சிவாஜிலிங்கம் கோபாவேச மாக கூக்குரலிட்டதோடு மட்டுமன்றி அவரை நோக்கி மட்டக்களப் பான், துரோகி, சக்கிலியா..... என்று ஆவேசம்கொண்டு அவர்மீது பாய்ந்துள்ளார்.

☞ அவர் பெயரிலேயே “சிவாஜி” இருக்கிறதே!

■ ராஜ்ய சபையில் விளையாட்டோடு மட்டும் சச்சின் இருக்கக் கூடாது. - சனில் கவாஸ்கர்

☞ அப்போ அங்கேயும் “விளையாடுவதற்கு”த்தான் எடுத்திருக்காங்களா?

INDIAN & PAKISTAN SHALVARS

Abhayas ,
fashionable Covering Jewelleries
& Ladies Slippers

Visit us

23/5, VIJAYA ROAD, KOLONNAWA

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavaham.org
071 - 4418899